

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném ve dnech 14. a 21. října 2024 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marty Kouřilové, Ph.D. a soudců JUDr. Jiřího Zouhara a Mgr. Aleše Rýznara odvolání **obžalovaných Ing. IXXX KXXX**, nar. XXX, **Mgr. KXXX KXXX**, nar. XXX, **Ing. JXXX RXXX**, nar. XXX, a **státního zástupce** proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 20. 10. 2023, č.j. 29 T 9/2019-18838, a dne 21. října 2024 rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. ř. se z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek částečně zrušuje, a to u obžalovaného Ing. IXXX KXXX ve výrocích o uložení peněžitým trestu podle § 67 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku a podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku a u obžalovaného Mgr. KXXX KXXX v celém výroku o trestu.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. se nově rozhoduje tak, že

obžalovanému Ing. IXXX KXXX se ukládá
podle § 67 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku peněžitý trest ve 182 denních sazbách, kdy výše denní sazby činí 10 000 Kč, tedy v celkové výměře 1 820 000 Kč (jedenmilionosmsetdvacet tisíc korun českých).

Obžalovanému Mgr. KXXX KXXX se ukládá

podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 (tři) let a 6 (šesti) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 67 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá peněžitý trest ve 365 denních sazbách, kdy výše denní sazby činí 600 Kč, tedy v celkové výměře 219 000 Kč (dvěstědevatenácttisíc korun českých).

Podle § 73 odst. 1, 4 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru na dobu 5 (pět) let.

III. V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

IV. Odvolání obžalovaných Ing. IXXX KXXX, Mgr. KXXX KXXX a Ing. JXXX RXXX se zamítají.

Odůvodnění:

I.

Napadený rozsudek

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 20. 10. 2023, č.j. 29 T 9/2019-18838, byl obžalovaný Ing. IXXX KXXX uznán vinným pokusem účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, obžalovaný KXXX KXXX pokusem zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku a obžalovaný JXXX RXXX jednak zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku a jednak účastenstvím ve formě pomoci na zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterých se měli dopustit tím, že **Ing. IXXX KXXX** nejméně od února 2015 do srpna 2015 v XXX a na dalších místech České republiky od plk. Mgr. KXXX KXXX jako od náměstka ředitele Krajského ředitelství policie XXX pro službu kriminální policie a vyšetřování (dále jen „XXX“) soustavně a pravidelně zjišťoval a neoprávněně si cíleně nechával sdělovat konkrétní informace z trestních řízení, které nebyly přístupné osobám stojícím mimo tato trestní řízení, a to jak z trestních řízení vedených XXX, tak i z dalších trestních řízení, které KXXX KXXX získal jako příslušník Policie České republiky, ačkoliv IXXX KXXX věděl, že na sdělení takových informací nemá nárok, byl srozuměn s tím, že KXXX KXXX jejich sdělováním vědomě porušuje povinnost mlčenlivosti policisty a o sdělované informace projevoval aktivní zájem,

KXXX KXXX sděloval svůj názor na postup policie v konkrétních trestních věcech, určitý postup policie schvaloval či vyjadřoval svůj nesouhlas, sděloval KXXX KXXX, jak by měla policie postupovat, aby se postup policie v konkrétních trestních věcech nedotkl například osoby JXXX RXXX,

a byl srozuměn s tím, že pokud bude KXXX KXXX postupovat podle jeho rad a názorů, tak dojde k ohrožení či maření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti, a k tomu, že Krajské ředitelství Policie XXX nebude vykonávat svou funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení,

a KXXX KXXX sdělované informace dále sděloval jiným neoprávněným osobám (nejméně JXXX RXXX či MXXX MXXX) a byl srozuměn s tím, že i tímto poskytnutím informací by mohlo dojít k ohrožení či maření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti,

Mgr. KXXX KXXX opakovaně jako příslušník Policie České republiky zastávající funkci náměstka ředitele XXX při výkonu této funkce, tedy jako úřední osoba ve smyslu ust. § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, v rozporu s ust. § 45 odst. 1 písm. b), c), i), § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, ust. § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, kdy jako policista zejména nesmí zneužívat ve prospěch vlastní nebo ve prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby, je povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, které v zájmu zabezpečení úkolů policie, včetně úkolů podle trestního řádu, vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami, je povinen plnit nestranně, řádně a svědomitě služební povinnosti a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru,

nejméně od února 2015 do srpna 2015 v XXX a na dalších místech České republiky soustavně a pravidelně záměrně poskytoval IXXX KXXX, a v jedné trestní věci i JXXX RXXX, konkrétní informace z trestních řízení, které měly zůstat v zájmu zabezpečení úkolů policie a dosažení účelu trestního řízení utajeny před nepovolanými osobami (informace o samotném vedení trestního řízení, informace o důkazní situaci, informace o plánovaných úkonech trestního řízení, o zamýšleném rozhodnutí ve věci), přičemž takto jednal s vědomím, že IXXX KXXX získané informace může dále využít k posílení vlivu svého a KXXX KXXX a předá je případně dle vlastní úvahy dalším osobám s významným, byť i neformálním, politickým či ekonomickým vlivem v XXX, a činil tak proto, aby se odvděčil za domnělé zásluhy o to, že nebyl odvolán ze své funkce, a domníval se, že takto podpoří svou kariéru v policejním sboru, případně zajistí své setrvání ve funkci náměstka ředitele XXX díky vlivu jiných osob,

přičemž KXXX KXXX byl srozuměn s tím, že uvedené informace IXXX KXXX či JXXX RXXX by mohli sdělit dalším nepovolaným osobám a že sdělení uvedených informací by vedlo k ohrožení či maření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti, a k tomu, že Krajské ředitelství Policie XXX nebude vykonávat svou funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení,

Ing. JXXX RXXX dne 13. 8. 2015 v době po 18. hodině v restauraci XXX, XXX, od KXXX KXXX, o němž věděl, že je náměstkem ředitele XXX, se snažil získat a získal informaci o stavu trestního řízení vedeného policejním orgánem řízeným KXXX KXXX ve věci prověřování okolností výstavby a financování Jezdeckého areálu s ubytovacím zařízením XXX a poté, co mu KXXX KXXX vylíčil, jaké kroky může učinit proto, aby nebyla vyvozena trestní odpovědnost konkrétních osob a věc byla odložena, k čemuž si s KXXX KXXX smluvil lhůtu přibližně do října 2015, na to KXXX KXXX slíbil, že mu osoba jednající za příjemce dotace poskytne, za ušetření třiceti milionů korun, blíže neupřesněnou finanční částku, a byl srozuměn s tím, že KXXX KXXX není oprávněn sdělovat mu informace

z činnosti XXX jako policejního orgánu není oprávněn do jeho činnosti aktivně zasahovat podle přání obžalovaného JXXX RXXX,

když takto jednali přinejmenším v níže uvedených případech:

I. (tzv. kauza KXXX)

nejméně od února 2015 do června 2015 v XXX, kavárně XXX, XXX, KXXX KXXX na osobních schůzkách poskytoval IXXX KXXX informace o trestním řízení ve věci týkající se podezřelého Mgr. JXXX KXXX, nar. XXX, vedeném u policejního orgánu Policie České republiky, XXX pod sp. zn. XXX pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku, a to informace o samotném převzetí trestního řízení, a o jeho dalším vedení na XXX, o zamýšleném zahájení trestního stíhání podezřelého Mgr. JXXX KXXX s tím, že trestní stíhání nemusí být zahájeno ve vztahu ke skutečnostem spojeným s obchodními společnostmi XXX, a. s., a XXX, a. s., dále o problému s vyčíslením škody, o právním posouzení věci, o konkrétních provedených úkonech trestního řízení a o jejich výsledcích (např. o výsledku JXXX SXXX), o jednání KXXX KXXX s jeho nadřízenými o této trestní věci, přičemž IXXX KXXX sděloval KXXX KXXX svůj názor na průběh a pozadí celé kauzy, čímž jej motivoval ke sdělení dalších informací,

II. (tzv. kauza Ing. HXXX KXXX-TXXX)

nejméně od února do června 2015 v XXX, kavárně XXX, XXX, KXXX KXXX na osobních schůzkách poskytoval IXXX KXXX informace o trestním řízení ve věci týkající se obžalované Ing. HXXX KXXX-TXXX, nar. XXX, vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. XXX a vedené u policejního orgánu Policie České republiky, XXX pod sp. zn. XXX pro skutek právně kvalifikovaný jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2, písm. c) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009, a to informace o výsledcích přípravného řízení, o skutečnostech, které vyplynuly z průběhu hlavního líčení, o interních neveřejných konzultacích policejního orgánu s dozorovým státním zástupcem, které se týkaly jednak požadavků na opatření dalších důkazů potřebných k zastupování obžaloby před soudem, doplnění dosavadních výsledků provedení finančního šetření k osobě obžalované a názoru státního zástupce na uložení trestů (podmíněného trestu a peněžitého trestu), jakož i o úmyslu a snaze státního zástupce vyvodit trestní odpovědnost JXXX RXXX za jeho výpověď u hlavního líčení, přičemž IXXX KXXX sděloval KXXX KXXX svůj názor na průběh a pozadí celé kauzy, čímž jej motivoval ke sdělení dalších informací, nabádal jej, aby obžalovanou Ing. HXXX KXXX – TXXX předvolal, a navrhnul jí spolupráci, s tím, že znají její majetkovou situaci, a následně KXXX KXXX (na jeho výzvu) žádal, aby od dalších kroků vůči Ing. HXXX KXXX – TXXX upustil a netlačil na ni a spíše zkusil prověřit prodeje dalších domů z majetku města, což KXXX KXXX skutečně zajistil a skutečnost, že se tak stalo, sdělil IXXX KXXX,

III. (tzv. kauza XXX)

nejméně od února do července 2015 v XXX, kavárně XXX, XXX, KXXX KXXX na osobních schůzkách poskytoval IXXX KXXX informace o trestním řízení vedeném u policejního orgánu Policie České republiky XXX pod sp. zn. XXX pro okolnosti nasvědčující spáchání trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, a to informace o samotném vedení trestního řízení a o jeho aktuálním rozsahu, o konkrétních provedených a zamýšlených úkonech trestního řízení a o jejich výsledcích, a to zejména o uskutečněném výsledku svědka PXXX, o plánovaných výsledcích znalce, podezřelých MXXX MXXX a MXXX NXXX, o plánovaném zajištění důkazních materiálů na Magistrátu města XXX a o výsledku a průběhu tohoto

zajišťování, přičemž IXXX KXXX sděloval KXXX KXXX svůj názor na průběh a pozadí celé kauzy, čímž jej motivoval ke sdělení dalších informací, dále KXXX KXXX sděloval IXXX KXXX obsah rozhovoru LXXX KXXX s JXXX RXXX, který měl po KXXX požadovat, aby sledoval danou trestní věc z toho pohledu, zda se v ní neobjevují skutečnosti, které by se negativně dotýkaly JXXX RXXX, který byl v rozhodné době předsedou dozorčí rady obchodní společnosti XXX, a. s., s čímž obžalovaný IXXX KXXX souhlasil, dále KXXX informoval IXXX KXXX o tom, že z provedeného finančního šetření byly zjištěny podezřelé skutečnosti k osobě MXXX MXXX, nar. XXX, (1. náměstek primátora města XXX a v rozhodné době člen představenstva obchodní společnosti XXX, a. s.), který provedl hotovostní vklad ve výši 250.000 Kč na svůj účet, má peněžní prostředky v celkové výši 3,5 mil. Kč a bankovní schránku, že nevybírá peníze z účtu, a že tedy není zřejmé, z jakých prostředků hradí své běžné potřeby, přičemž KXXX KXXX IXXX KXXX vysvětlil, že finanční šetření bylo provedeno pro případ, že by bylo třeba zajistit nárok na náhradu škody, pokud bude zjištěno její způsobení, avšak IXXX KXXX žádá, aby MXXX MXXX informoval, že mu policie peníze v dohledné době nezajistí, a že tedy bude mít možnost peníze vybrat a uschovat, což IXXX KXXX při osobní schůzce uskutečněné následujícího dne MXXX MXXX sdělil a poradil mu konkrétní způsoby dalšího nakládání s penězi, kterými vyloučí hrozbu jejich zajištění policií, když i následně IXXX KXXX KXXX KXXX dal najevo, že informace MXXX MXXX předal,

IV. (tzv. kauza XXX)

ve dnech 17. 4. 2015 a 27. 4. 2015 během schůzek v hotelu XXX, kavárně XXX, XXX, v době po 16:00 hodin KXXX KXXX vyzradil IXXX KXXX, že bylo policejnímu orgánu Policie České republiky, XXX, postoupeno anonymní oznámení (zaevidované pod sp. zn. XXX) týkající se dotací kraje a města na podporu hokejového klubu XXX, s. r. o. a následně, že ve věci byly zahájeny úkony trestního řízení a že by se mohlo jednat o porušování povinností při správě cizího majetku,

V. (tzv. kauza závodistiště XXX)

dne 23. 7. 2015 v době po 16:00 hodin v hotelu XXX, v kavárně XXX, XXX, IXXX KXXX informoval KXXX KXXX o své dřívější schůzce s JXXX RXXX, se kterým se bavil o trestním řízení týkajícího se okolností poskytnutí dotace na výstavbu jezdeckého areálu s ubytovacím zařízením XXX, přičemž IXXX KXXX odkázal JXXX RXXX na osobní schůzku s KXXX KXXX, KXXX KXXX po ukončení této schůzky telefonicky kontaktoval RXXX PXXX, vedoucího OHK XXX, a žádal ho o schůzku, která se uskutečnila následujícího dne, tedy dne 24. 7. 2015 v době po 8:00 hodin v kanceláři KXXX KXXX č. XXX, ve 4. nadzemním podlaží, kde RXXX PXXX sdělil obviněnému KXXX konkrétní informace o stavu této trestní věci, v níž bylo policejním orgánem Policie České republiky XXX pod sp. zn. XXX zahájeno prověřování na základě oznámení Ministerstva financí ČR pro podezření ze spáchání trestných činů dotační podvod podle § 212 tr. zákoníku, pletichy při zadávání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 tr. zákoníku nebo poškození finančních zájmů EU podle § 260 tr. zákoníku v souvislosti s realizací projektů č. XXX s ubytovacím zařízením XXX a č. XXX s ubytovacím zařízením XXX, zadavatele XXX, spol. s r. o., a další zamýšlený postup policejního orgánu v této věci,

následně dne 13. 8. 2015 v době od cca 18:00 hodin v restauraci XXX, na XXX KXXX KXXX neoprávněně sdělil JXXX RXXX podrobné informace o stavu trestního řízení v kauze XXX, když o tyto informace JXXX RXXX měl zájem pro svůj osobní vztah k projektu výstavby daného jezdeckého areálu a jeho zázemí a k osobám, které jeho výstavbu a financování prováděly, jakož i z toho důvodu, že na výsledku trestního řízení závisela výše části dotace, která bude muset být ze strany jejího příjemce z důvodu zjištěných pochybení

vrácena, KXXX KXXX JXXX RXXX popsal, že je zadáný písmoznalecký posudek, že iniciátorem trestního stíhání byl audit Ministerstva financí, že policie ověřuje čestné prohlášení a personální propojenost zúčastněných firem; JXXX RXXX KXXX KXXX naznačoval, že je v zájmu KXXX SXXX a i jeho, aby kauza nebyla vyhodnocena jako podvod, neboť v takovém případě by činila korekce dotace pouze 25%, s čímž je KXXX SXXX srozuměn a nikoliv 100%, jak by tomu bylo v případě podvodu, načež KXXX KXXX podrobně vylíčil úkony, které v této trestní věci učiní, resp. nechá učinit tak, „aby mu to sedlo“ a aby nebyla dovozována trestní odpovědnost konkrétní osoby a tedy věc policejním orgánem odložena, k čemuž si s JXXX RXXX smluvil lhůtu přibližně do října 2015, na to JXXX RXXX KXXX KXXX slíbil, že mu osoba jednající za příjemce dotace poskytne, za ušetření třiceti milionů korun, blíže neupřesněnou finanční částku, což KXXX KXXX nepřijal a na naléhání JXXX RXXX se vyjádřil neurčitě,

VI. (tzv. kauza poznatek FAÚ k osobě BXXX – VXXX)

dne 16. 4. 2015 v době kolem 8:15 hodin ve své kanceláři č. 433 na adrese XXX, ve 4. nadzemním podlaží, KXXX KXXX uložil svému podřízenému RXXX PXXX jako vedoucímu OHK XXX zjistit informace k okolnostem provedené lustrace na osobu RXXX SXXX, která je životní partnerkou jeho přítele plk. MXXX PXXX, MSc., ředitele XXX, a následně téhož dne v čase kolem 10:40 hodin PXXX sdělil KXXX, že se jedná o věc zaslanou z Finančně analytického útvaru Ministerstva financí ČR (FAÚ), která je prověřována policejním orgánem XXX pod sp. zn. XXX pro podezření ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, a která se týká JXXX SXXX, bratra RXXX SXXX, společnosti XXX, s.r.o., a dále osoby LXXX BXXX a osobního motorového vozidla zn. Mercedes, RZ XXX, které je evidováno na firmu Ing. IXXX SXXX, otce RXXX SXXX, a KXXX následně téhož dne v čase kolem 12:25 hodin ve své kanceláři telefonicky hovořil s PXXX a za účelem předání podrobnějších informací si s ním domluvil osobní schůzku, jejíž termín si upřesnili následujícího dne telefonicky, a následně dne 17. 4. 2015 v době po 13:30 hod. se KXXX KXXX osobně setkal s MXXX PXXX na přesně nezjištěné benzínové čerpací stanici v XXX, kde mu sdělil veškeré informace o předmětné trestní věci, které předtím získal od PXXX, s vědomím, že tyto MXXX PXXX nepotřeboval pro služební účely, ale pouze pro osobní potřebu,

VII. (tzv. kauza poznatek FAÚ k osobě BXXX – VXXX)

dne 17. 4. 2015 v době mezi cca 16:00 hodin až 18:00 hodin v hotelu XXX, kavárně XXX, XXX, KXXX KXXX vyzradil IXXX KXXX, že XXX obdrželo z Finančně analytického útvaru Ministerstva financí ČR (FAÚ) poznatek (evidovaný pod sp. zn. XXX), který se týká hospodářské trestné činnosti osoby JXXX SXXX a osobního motorového vozidla zn. Mercedes, RZ XXX, které je evidováno na firmu Ing. IXXX SXXX, otce RXXX SXXX,

VIII. (tzv. kauza XXX)

dne 23. 2. 2015 v době okolo 17:26 hodin během schůzky v hotelu XXX, kavárně XXX, XXX, KXXX KXXX vyzradil Ing. IXXX KXXX aktuální stav v trestní věci vedené policejním orgánem Policie ČR, ÚOKFK, expozitura XXX pod sp. zn. XXX ve fázi prověřování pro podezření ze spáchání zločinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c), odst. 3 trestního zákoníku v souběhu se zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, případně jiných trestných činů, a sice, že je plánováno vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, že dozorový státní zástupce na to, aby bylo vydáno v březnu 2015, což však nebude reálné, neboť je potřeba provést celou řadu dalších úkonů prověřování a jeho vydání je policejním orgánem předpokládáno nejdříve v průběhu měsíce května 2015, když tyto informace krátce předtím získal bez jakéhokoliv právního důvodu, aniž

by je tedy potřeboval pro služební potřebu, od Ing. JXXX JXXX, tehdejšího vedoucího expozitury ÚOKFK XXX,

IX. (tzv. kauza XXX)

dne 27. 5. 2015 během schůzky v hotelu XXX, kavárně XXX, XXX, KXXX KXXX vyzradil Ing. IXXX KXXX, že vydal svému podřízenému RXXX PXXX pokyn, aby místně příslušný územní odbor SKPV vyvodil trestně právní důsledky vůči vedoucím představitelům samosprávy města XXX v reakci na případ zpronevěry finančních prostředků z parkovacích automatů, které se ve městě XXX měl dopouštět bývalý ředitel městské policie PXXX PXXX (vedeno pod sp. zn. XXX pro trestný čin zpronevěry 206 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku), a dále KXXX KXXX sdělil IXXX KXXX, že je již policejním orgánem územního odboru SKPV XXX pod sp. zn. XXX vedeno šetření pro poznatek obdrženy z odboru HK pod sp. zn. XXX, proti starostovi města XXX Ing. SXXX OXXX, ale že KXXX KXXX jde o místostarostu MXXX OXXX, o němž se hlanlivě vyjadřoval.

2. Za to byl obžalovaný Ing. IXXX KXXX odsouzen podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku byla stanovena zkušební doba v trvání 4 let. Podle § 67 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest v 182 denních sazbách ve výši 3 000 Kč, tedy v celkové výměře 346 000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bude peněžitý trest zaplacen v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 30 000 Kč splatných vždy k 15. dni v měsíci, počínaje 15. dnem kalendářního měsíce následujícího po měsíci, kdy rozsudek nabude právní moci, přičemž poslední splátka bude ve výši 6 000 Kč. Výhoda splátek odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas. Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku byla stanovena zkušební doba v trvání 5 let. Podle § 67 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest ve 365 denních sazbách ve výši 1 200 Kč, tedy v celkové výměře 438 000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bude peněžitý trest zaplacen v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 15 000 Kč splatných vždy k 15. dni v měsíci, počínaje 15. dnem kalendářního měsíce následujícího po měsíci, kdy rozsudek nabude právní moci, přičemž poslední splátka bude ve výši 3 000 Kč. Výhoda splátek odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru na dobu 5 let. Obžalovaný Ing. JXXX RXXX podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku byla stanovena zkušební doba v trvání 3 let a 6 měsíců. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest ve 182 denních sazbách ve výši 1 000 Kč, tedy v celkové výměře 182 000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bude peněžitý trest zaplacen v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 10 000 Kč splatných vždy k 15. dni v měsíci, počínaje 15. dnem kalendářního měsíce následujícího po měsíci, kdy rozsudek nabude právní moci, přičemž poslední splátka bude ve výši 2 000 Kč. Výhoda splátek odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas.
3. Z důvodu zjednodušení textu rozsudku budou jména všech zúčastněných osob (obžalovaných, svědků) užívána i bez akademických titulů a bez hodnotního označení příslušníka bezpečnostního sboru.

II.

Opravné prostředky a vyjádření k nim

4. **Rozsudek soudu prvního stupně právní moci nenabyl, neboť byl v zákonné lhůtě napaden odvoláními obžalovaných Ing. JXXX RXXX, Ing. IXXX KXXX, Mgr. KXXX KXXX a státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci.**
5. **Obžalovaný Ing. IXXX KXXX** prostřednictvím svého obhájce JUDr. Tomáše Klimka, Ph.D. v odvolání ze dne 21. 12. 2023 konstatoval, že podává odvolání do všech odsuzujících výroků o vině a do celého výroku o trestu. Prostřednictvím svého obhájce JUDr. Josefa Monsporta v odvolání ze dne 2. 1. 2024 uvedl, že u již původně odsouzených kauz opětovně odkazuje na tehdejší podrobnou odvolací argumentaci, navazující na uvedený první rozsudek v jeho odsuzující části.
6. V kauzách KXXX a Ing. HXXX KXXX-TXXX není podle odvolatele v odposlechnutých hovorech mezi ním a obžalovaným KXXX KXXX zaznamenána žádná jeho žádost o informace z probíhajícího trestního řízení, když naopak hovory v těchto kauzách začínají jeho sdělením KXXX KXXX, co věděl či se dozvěděl o těchto kauzách z okolí.
7. Ke kauze XXX konstatoval, že u takto medializované kauzy, šetřené více let před zachycenými prvními hovory, nebylo prováděné šetření utajenou informací, neboť již předtím policejní orgán vyžádal od dotčených subjektů listiny a informace k šetřeným tématům, která byla opakována letitě v médiích. V odposlechnutých hovorech mezi ním a obžalovaným KXXX KXXX pouze zazněl po letech šetření obecný dotaz co XXX, proč stíhají MXXX (aniž by byl trestně stíhán a tato kauza byla pravomocně proti němu i dalším odložena) a jestli už byli u primátora a dostali PXXX zprávu (dva týdny poté co policie navštívila magistrát, přičemž na existenci PXXX zprávy coby relevantního podkladu pro řádné objasnění věci již dříve upozorňoval obžalovaného KXXX KXXX).
8. U kauzy XXX se podle obžalovaného odvolací soud jeho předchozími odvolacími námitkami ve svém usnesení ze dne 1. 2. 2023 vůbec nezabýval. Namítl, že skutková zjištění k jeho jednání obsažená i v nyní napadeném rozsudku, tedy že KXXX KXXX informoval o své dřívější schůzce s JXXX RXXX, se kterým se bavil o trestním řízení týkajícím se poskytnutí dotace pro tento projekt, přičemž odkázal JXXX RXXX na osobní schůzku s KXXX KXXX, nemohou naplňovat zákonné znaky deliktu, kterého se měl dopustit. Zdůraznil, že na sebe měli s JXXX RXXX přímý kontakt již z dřívějšíka a že jej vnímal nikoliv pouze jako hejtmana XXX, ale z této pozice i jako osobu v čele Regionální rady (dotačního orgánu), které by při prokázání nepravosti při této dotované veřejné zakázce mohly být kráceny evropské peníze.
9. Odvolatel namítl posouzení jeho postavení jako organizátora (nikoli již jako pomocníka), napadený rozsudek se tak v otázce právního hodnocení podřídil názorům odvolacího soudu. Skutkový popis jeho jednání v nyní napadeném rozsudku, tedy že v kauzách KXXX, Ing. HXXX KXXX-TXXX a XXX měl od obžalovaného KXXX KXXX získávat informace tak, že měl jmenovanému sdělovat svůj názor na průběh a pozadí těchto kauz, čímž jej měl motivovat ke sdělení dalších informací, podle obžalovaného zcela neodpovídá činnosti organizátora ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, který řídí trestnou činnost jiného.
10. Důrazně odmítl, že by se měl dopustit pokusu ke způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu státní správy (XXX). Poukázal, že i napadený rozsudek na více místech a opakovaně vyslovuje jednoznačný hodnotící závěr, že z provedených důkazů nebylo prokázáno, že by způsobil on nebo obžalovaný KXXX KXXX vážnou poruchu v činnosti Krajského ředitelství policie XXX s tím, že nebylo zjištěno, že by došlo ke konkrétnímu ovlivnění některého úkonu či fungování policejního orgánu, že by došlo ke zmaření určitého úkonu, zničení důkazů, nevyšetření některé trestné činnosti, odložení věci, která neměla být odložena nebo že by byl nezákonně stíhán někdo, kdo stíhán být neměl, tedy souhrnně že by trestní stíhání probíhalo jinak než by mělo. Přesto nyní napadený rozsudek užil zpřísněnou právní kvalifikaci, a to z popudu úvah odvolacího soudu. V případě obžalovaného KXXX KXXX, k němuž je v tomto bodu v pozici akcesority, opřel svůj závěr o právní kvalifikaci

soud prvního stupně o to, že obžalovaný KXXX KXXX tím, že mu (či jiným osobám) předával informace, již neměl kontrolu nad tím, jak s nimi bude následně naloženo a měl si být proto vědom, resp. měl být srozuměn s tím, že další případné nekontrolovatelné šíření může mít za následek vážnou poruchu v činnosti Krajského ředitelství policie XXX. Jedinou informaci, kterou podle napadeného rozsudku prokazatelně předal dál, byla informace sdělená MXXX MXXX ohledně finančního šetření k jeho osobě, což je však již zahrnuto do popisu skutku v kauze XXX, přičemž sám rozsudek konstatuje, že ani zde nebylo prokázáno způsobení vážné poruchy v činnosti XXX. Podle odvolatele však nelze tvrdit, že v daném případě ztratil kontrolu nad dalším nakládáním s touto informací, neboť byla určena jen pro MXXX MXXX a byla pro jiné bezcenná. Ani v tomto případě nebyla jeho jednáním způsobena vážná porucha v činnosti státního orgánu, protože MXXX MXXX i následně ponechal finanční prostředky tam, kde byly a celá věc proti němu i dalším osobám byla následně v krátké době pravomocně odložena. Zdůraznil, že první informaci o finančním šetření mu obžalovaný KXXX KXXX sdělil již několik měsíců před jeho schůzkou s MXXX MXXX a tuto informaci mu sdělil teprve poté, kdy ho o to KXXX KXXX (slovy rozsudku) požádal, přičemž mu k tomu dále sdělil, že zajištění majetku by bylo možné až po obvinění (ke kterému nikdy nedošlo) a že celá tato věc jde (jeho slovy) do „hajzlu“.

11. Právní kvalifikaci jeho postavení ve formě organizátora i v naplnění znaků trestného činu způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu státní správy považuje za pouhou nedostatečnou domněnku, nepodpořenou konkrétními a relevantními důkazy, neboť v žádné z projednávaných kauz k tomu nedošlo, jak ostatně opakovaně potvrdil napadený rozsudek.
12. U nově odsouzených kauz odvolatel odkázal ohledně argumentace k užití právní kvalifikaci na své odvolací námítky v první části odvolání.
13. Podle obžalovaného u kauzy XXX je zřetelný rozpor mezi popisem skutku ve výroku odsuzujícího rozsudku a hodnotící částí v jeho odůvodnění. V popisu skutku mu měl obžalovaný KXXX KXXX vyzradit informace z trestní věci vedené na Územním odboru SKPV XXX pod sp.zn. XXX při schůzkách ve dnech 17. 4. a 27. 4. 2015, avšak v odůvodnění rozhodnutí soud prvního stupně konstatoval, že u schůzky dne 27. 4. 2015 nemůže dovodit souvislost s kauzou hokeje pro extrémní nesrozumitelnost nahrávky. KXXX KXXX při schůzce dne 17. 4. 2015 sdělil nepravdivé údaje o datu přijetí trestního oznámení i o jeho obsahu. Nesouhlasí ani datum zahájení úkonů trestního řízení (dne 27. 4. 2015), když obžalovaný KXXX KXXX sdělil, že ho o zahájení úkonů informoval RXXX PXXX v pátek, přičemž poslední pátek před tímto hovorem byl pátek 24. 4. 2015. Podle odvolatele tak není zřejmé, k čemu vůbec se sdělené údaje obžalovaného KXXX KXXX vážou. Nepravdivé informace lze navíc stěží považovat za způsobilé ohrozit účel trestního řízení.
14. U kauzy XXX k osobě BXXX - VXXX obžalovaný zdůraznil, že toto téma otevřel KXXX KXXX sám a nikoliv on (nějakým dotazem). Poukázal na pochybnosti o pravdivosti či relevantnosti sdělení KXXX KXXX v rámci odposlechnutého hovoru, že je zde poznatek FAU, který se týká hospodářské trestné činnosti JXXX SXXX, kde měl hrát také nějakou roli osobní automobil Mercedes RZ XXX, když z pravomocného rozsudku OS Olomouc, č.j. 2 T 63/2016-517, ze dne 11. 5. 2016 vyplývá, že odsouzen v této kauze byl LXXX BXXX pro trestný čin podle § 240 tr. zákoníku a nikoliv JXXX SXXX a ani v předmětném rozsudku, resp. jeho výroku, není zmíněn význam či role shora uvedeného automobilu v této kauze.
15. U kauzy XXX je základem odsuzujícího rozsudku odposlechnutý hovor mezi ním a KXXX KXXX ze dne 23. 2. 2015. Ze špatně slyšitelného hovoru v jeho srozumitelných částech plyne, že se na tuto kauzu nedotazoval. KXXX KXXX v hovoru uvedl, že si myslí, že bude sdělovačka, že to prokurátor tlačí na březem, ale že to není možné stihnout, a že do května by to mělo být. Z obsahu tohoto hovoru především vyplývá, že si to myslí KXXX KXXX,

tedy staví na svých subjektivních pocitech či určitých zkušenostech, nemá exaktní informace a domýšlí si. Z dalších provedených důkazů je zjevné, že KXXX KXXX sdělené informace byly k datu 23. 2. 2015 nepravdivé a spekulativní, neboť z úředního záznamu policejního orgánu ještě ze dne 23. 3. 2015 plyne, že nebyly dosud ukončeny znalecké posudky a nebyly k dispozici výsledky mezinárodních dožádání. Přičemž v době, kdy měl státní zástupce tlačit na zahájení trestního stíhání již v březnu, nebylo ještě vyhodnoceno ani velké množství elektronických dat. K údajnému tlaku dozorového státního zástupce v tamní věci se vyjádřil před soudem tehdejší vedoucí pracovník ÚOKFK LXXX tak, že státní zástupce si byl vědom rozsáhlosti kauzy a nevybavuje si, že nějak tlačil na zahájení trestního stíhání. Informace od KXXX KXXX v tomto směru a k danému datu rozhovoru byly nepravdivé a spekulativní, opřené pouze o domněnky a jako takové nemohly ohrozit účel trestního řízení.

16. U kauzy XXX měl obžalovaný KXXX KXXX vyzradit, že vydal podřízenému RXXX PXXX pokyn, aby místně příslušný územní odbor SKPV vyvodil trestněprávní důsledky vůči vedoucím představitelům samosprávy města XXX v reakci na případ zpronevěry finančních prostředků z parkovacích automatů ředitelem městské policie panem PXXX. Dále měl vyzradit, že je již policejním orgánem územního odboru SKPV XXX vedeno šetření pro poznatek obdrženy z odboru HK proti starostovi města XXX Ing. OXXX, nicméně KXXX KXXX že jde o místostarostu OXXX, o němž se hanlivě vyjadřoval. Odvolatel namítl, že byl odsouzen za to, že tyto informace přijal a měl působit na jejich vyjádření, přičemž se KXXX KXXX na tuto kauzu nevyptával, naopak jako první ho upozornil, že ho kontaktoval pan ZXXX již s informacemi o tom, kdo konkrétně kauzu šetří a žádal o jakousi pomoc, což odmítl. Obžalovaný IXXX KXXX zdůraznil, že již v prvním rozsudku krajský soud učinil závěr, že nedošlo k zahájení úkonů proti starostovi OXXX, KXXX KXXX ani RXXX PXXX nedali pokyn k vyvození trestněprávních následků a nebylo prováděno prověřování poznatků proti místostarostovi OXXX. Podle odvolatele z toho plyne, že informace sdělené KXXX KXXX byly nepravdivé, resp. neodpovídaly realitě a již jen z tohoto důvodu nebyly způsobilé ohrozit účel trestního řízení. Svůj závěr o jeho vině tak nyní napadený rozsudek postavil v návaznosti na názor vyslovený dříve odvolacím soudem, že i samotné potvrzení informace z úst náměstka krajského ředitele policie o tom, že se policie zajímá o dění na radnici ve XXX, má podstatnou relevanci a může jí být ohroženo či zmařeno případné trestní stíhání. Konstatoval, že již dne 10. 4. 2015 před odposlechnutým hovorem ze dne 27. 5. 2015 zveřejnila MF Dnes poměrně rozsáhlý článek s titulkem „Policie vyšetřuje manko u strážníků, chybí stovky tisíc z parkovného“, přičemž článek začíná slovy, že policisté z XXX vyšetřují možnou zpronevěru s dalšími podrobnostmi. Tato mediální informace nepochybně čerpala z tiskového vyjádření příslušného policejního útvaru a nebylo ji třeba potvrzovat náměstkem krajského policejního ředitele.
17. Z nyní napadeného rozsudku vyplývá, že soud prvního stupně užil ve výroku rozsudku při popisu skutků k jeho tíži jakékoliv informace sdělené KXXX při jejich odposlechnutých hovorech, aniž by jakkoliv rozlišoval, které informace by měly být utajované, zda takové informace jsou vůbec pravdivé či nikoliv a i pokud byly, zda jsou skutečně schopny ohrozit účel trestního řízení, kterým je náležité zjištění trestných činů a spravedlivé potrestání pachatelů, a konkrétně jak.
18. Na závěr obžalovaný IXXX KXXX navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu v části týkající se jeho osoby a aby vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
19. **Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX** prostřednictvím svého obhájce Mgr. Tomáše Grepla v písemném odvolání ze dne 28. 12. 2023 pouze uvedl, že napadá rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu ke své osobě v plném rozsahu, tedy v rozsahu, v němž došlo k vyslovení viny, odsouzení za trestný čin a uložení trestu, a to pro nesprávnost výroků a porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jež způsobilo, že výroky jsou nesprávné.

20. V písemném zdůvodnění odvolání ze dne 5. 2. 2024, podaném prostřednictvím svého obhájce, nejprve obžalovaný shrnul, že jde již o druhý rozsudek krajského soudu, když v prvním rozsudku byl odsouzen v menším rozsahu skutku, a to pouze pro dílčí útoky pod body I., II., III. a V. obžaloby a s mírnější právní kvalifikací pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, tedy pouze pro základní skutkovou podstatu. Pro zbývající dílčí útoky byl naopak obžaloby zproštěn, přičemž tento rozsudek byl zrušen Vrchním soudem v Olomouci.
21. Obžalovaný shrnul, že v napadeném rozhodnutí soud prvního stupně setrval na svém původním závěru o vině (základní skutkovou podstatou trestného činu podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku) u dílčích útoků pod body I., II., III. a V. obžaloby. Podle obžalovaného také soud prvního stupně zcela nedůvodně podlehl určitému procesnímu tlaku, vyplývajícimu z usnesení Vrchního soudu v Olomouci a nově rozhodl o vině rovněž i u zbývajících dílčích útoků pod body IV., VI., VII., VIII. a IX. obžaloby a nově dovodil rovněž naplnění kvalifikované skutkové podstaty daného trestného činu podle § 329 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, tedy způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu státní správy ve stádiu pokusu, tj. jednání bezprostředně směřující k uvedenému následku, k němuž nedošlo. Soud prvního stupně také setrval na svém původním závěru, že u něj nedošlo k naplnění znaků zvláště závažného zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 4 písm. a), b) tr. zákoníku, resp. nebylo prokázáno jeho odpovídající jednání, k němuž mělo dojít dne 13. 8. 2015 a zpřísnil výměru původně uložených trestů odnětí svobody a zkušební doby u podmíněného odsouzení i celkovou výměru peněžitého trestu.
22. Obžalovaný namítl, že naplnění znaků jakéhokoliv trestného činu v případě všech 9 dílčích útoků nebylo prokázáno, zejm. proto, že v napadeném rozsudku i nadále zcela absentuje racionální odůvodnění porušení mlčenlivosti u jednotlivých konkrétních sdělení obžalovaného, kdy z pohledu obžalovaného zůstala zcela nevypořádana jeho rozsáhlá věcná obhajoba.
23. Další námitky obžalovaný zaměřil do naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty, tedy způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu státní správy ve stádiu pokusu. Podle obžalovaného ve výroku absentuje uvedení zákonného ustanovení trestního zákoníku, podle něhož má být uznán vinným za pokus trestného činu podle § 329 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku. Podle obžalovaného není Policie ČR v daném kontextu orgánem státní správy, jak uvedl krajský soud. Namítl, že přes poměrně zásadní změnu v právní kvalifikaci, na jejímž základě ve věci přibyly nové obligatorní znaky skutkové podstaty trestného činu, nedoznala podstatnějších změn skutková věta výroku oproti prvnímu rozsudku nalézacího soudu. U skutkového popisu u jednotlivých dílčích útoků nedošlo k žádným změnám, tj. především k doplnění jakýchkoliv skutečností, jež by nové právní znaky mohly naplňovat. Ve skutkovém popisu se tak nadále nehovoří o žádných konkrétních hrozících následcích v činnosti XXX, k nimž by mělo bezprostředně směřovat jednání obžalovaných. Ve skutkové větě výroku tedy nedošlo u jednotlivých dílčích útoků k žádným změnám, jež by mohly nově odůvodnit zásadní změnu ve větě právní. Jediný náznak změny skutkového popisu, potenciálně směřující ke zpřísněné kvalifikaci, je podle obžalovaného uveden v úvodní obecné (shrnující) části skutkové věty napadeného rozsudku, který zní: „*přičemž KXXX KXXX byl srozuměn s tím, že uvedené informace IXXX KXXX či JXXX RXXX by mohli sdělit dalším nepovolaným osobám a že sdělení uvedených informací by vedlo ke obrožení či maření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti, a ke tomu, že Krajské ředitelství Policie XXX nebude vykonávat svou funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení.*“
24. Odvolatel namítl, že je tato změna v popisu skutku pouze velmi obecná a nekonkrétní. Na jedné straně soud další šíření informací obžalovaným KXXX a obžalovaným RXXX nově prezentuje jako pouhou potencialitu sdělení dalším osobám. Na druhou stranu důsledek takového potenciálního dalšího šíření (bez jakéhokoliv materiálního odůvodnění) posuzuje

alternativně jako ohrožení nebo maření základního cíle trestního řízení, kdy pouhé ohrožení by u poruchového znaku kvalifikované skutkové podstaty nemohlo být postačující, a to ani v kontextu pokusu trestného činu. Podle obžalovaného soud zjevně neví, zda by jednání obžalovaných v konečném důsledku mohlo (nutně muselo) vést ke skutečnému maření cíle řízení (tj. k poruše), nebo nikoliv. Vnitřně rozporné je pak navazující tvrzení, že krajské ředitelství nebude vykonávat svou funkci, což by ovšem bylo přiřaditelné ke skutečnému maření, nikoliv k pouhému ohrožení cíle řízení. Podle obžalovaného je navíc změna skutkové věty pouze v rovině subjektivní stránky trestného činu a zcela opomíjí, že primárně je pokus zákonem definován na úrovni objektivní stránky (jednání pachatele) jako jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu, tedy k následku. Přestože je pokus jako obecná forma trestného činu zpravidla charakterizován především absencí následku, absolutně to neznámá, že by snad následek nehrál roli v definičních znacích pokusu, a že by se snad soud konkrétním hrozícím následkem nemusel vůbec zabývat. Vedle nedostatku dokonání je obligatorním znakem pokusu trestného činu jednání, směřující k dokonání a úmysl pachatele spáchat dokonatý trestný čin. Podle doktríny i judikatury *pachatel musí svým jednáním směřovat k individuálně určenému trestnému činu, což u pokusu, který je charakterizován jednáním, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu (tedy ohrožení či poruše objektu trestného činu - chráněnému zájmu), nečiní zpravidla potíže. Přitom pachateli právě s přihlédnutím k tomu, že jde o pokus, nemusí být zcela zřejmé všechny následky, které mohou z jeho pokusu vzejít, ale ani všechny možné alternativy z hlediska naplnění zejména dalších alternativních znaků skutkové podstaty. Rozhodující z těchto hledisek bude jeho úmysl, který může i různé alternativy v tomto směru zahrnovat, např. může při útoku na zdraví člověka v přímém úmyslu pachatel zamýšlet přinejmenším způsobení těžké újmy na zdraví, ale být srozuměn i s následkem smrti. Proto je třeba se zaměřit na pečlivé objasnění subjektivní stránky daného trestného činu. Nejde tedy samozřejmě o nějakou jistotu konkrétního následku, ale o subjektivní vztah pachatele k možností konkrétního následku, byť pouze více či méně pravděpodobného. Úmysl u pokusu se zásadně neliší od úmyslu pachatele dokonatého trestného činu a má rozhodující význam i pro rozlišování, ke kterému individuálně určenému trestnému činu pokus směřoval.* V závěru této části odvolatel odkázal na komentář k trestnímu zákoníku (Šámal P. a kol. Trestní zákoník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, k § 21).

25. Podle odvolatele KXXX KXXX je po stránce objektivní nutno zdůraznit, že jednání pachatele musí k (absentujícímu) následku bezprostředně směřovat, což rovněž vylučuje právní relevanci „následků“ pouze zcela abstraktních, nijak blíže nespecifikovaných, u nichž by bezprostřednost kauzálního vztahu nebylo možno vůbec posoudit, a že posuzované jednání pachatele musí být způsobitelné trestněprávně relevantní následek vyvolat. V aktuální věci jde tedy v daném kontextu především o to, zda soud řádně zjistil nějaké jeho konkrétní jednání, které by skutečně bezprostředně směřovalo k vážné poruše v činnosti XXX a zda bylo způsobení takového následku jeho úmyslem. Podle obžalovaného KXXX KXXX by si soud měl zejména vyjasnit, co by bylo možno považovat za vážnou poruchu v činnosti orgánu a následně v čem přesně by bezprostředně hrozící porucha v činnosti XXX měla skutkově spočívat. Pokud i podle soudu prvního stupně k předmětné kvalifikované poruše ve věci nedošlo, je nutné zodpovědět, jaké překážky tedy nakonec zabránily onomu údajnému bezprostředně hrozícímu dokonání. Zjištění v uvedeném směru v napadeném rozsudku zcela chybí, přičemž by je měl soud být schopen prezentovat na úrovni jednotlivých dílčích útoků s rozlišením, zda každý jednotlivý útok skutečně naplňuje (být ve formě pokusu) i kvalifikovanou skutkovou podstatu, nebo pouze skutkovou podstatu základní. V aktuální věci je zjevné, že jím sdělované informace mají značně rozdílný charakter a závažnost. I pokud by tak byl hypoteticky přijat nijak neprokázaný závěr, že vůbec bylo jejich sdělení nežádoucí, v žádném případě nelze považovat za automatické, že by způsobení závažnější poruchy bylo nutno zvažovat ve všech případech.
26. Obžalovaný KXXX KXXX v odvolání dále souhlasil se závěrem krajského soudu, že nebylo možné dospět k závěru, že by obžalovaní *skutečně způsobili* vážnou poruchu v činnosti státního

- orgánu, když nebylo prokázáno, že by svým jednáním způsobil, že Krajské ředitelství policie XXX jako policejní orgán ve více trestních řízeních přinejmenším po dobu více než jednoho roku řádně nevykonávalo svoji funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení a neplnilo své úkoly z trestního řízení, nebo že by v některých případech došlo dokonce i ke zmaření úkonů trestního řízení, a že úkony trestního řízení byly prováděny účelově na základě instrukcí a soukromých zájmů osob stojících mimo orgány činné v trestním řízení ve prospěch či v neprospěch osob, jichž se trestní řízení týkala.
27. U zpřísněné právní kvalifikace pokusu trestného činu podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku dospěl krajský soud k závěru, že nebyl prokázán jeho *přímý úmysl*, tedy úmysl způsobit vážnou poruchu v činnosti státního orgánu, nicméně uzavřel, že byl prokázán nepřímý úmysl, neboť *věděl o této možnosti (že k takové poruše může dojít) a pro případ, že ji způsobí, byl s takovým následkem srozuměn*. Podle odvolatele však soud prvního stupně po stránce skutkových závěrů a hodnocení konkrétních důkazů neposkytl jakékoliv relevantní odůvodnění, když pouze konstatoval, že to vyplývá z průběhu skutkového děje. Nedostatečně podle obžalovaného také krajský soud zdůvodnil, že *jako s možným následkem svého jednání, který by bylo možno kvalifikovat jako způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu státní správy (XXX), počítal, když mu takovýto následek byl lhostejný, resp. byl (mohl být) vedlejším produktem jeho jednání, které primárně směřovalo k jinému cíli*.
28. Podle odvolatele jsou úvahy soudu o jeho údajném nepřímém úmyslu způsobit vážnou poruchu v činnosti státního orgánu zcela nepřezkoumatelné. I pokud by hypoteticky měla být akceptována jeho vědomost *o samotné možnosti předmětného rizika pro činnost XXX*, je zde otázka principiálního rozhraničení nepřímého úmyslu a vědomé nedbalosti, v níž jednal pachatel, který *věděl, že může porušit nebo obrožít zájem chráněný trestním zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo obrožení nezpůsobí*. Zvláště v kontextu toho, že i podle soudu prvního stupně žádný následek *přímo způsobit nechtěl*. Podle obžalovaného neexistuje jakýkoliv racionální důvod, proč by k jeho tíži mělo být bráno za vyvrácené, že by pouze *spoléhal, že k žádnému nepříznivému následku nedojde*, když soud vůbec nepracuje s konkrétními vyjádřenými informacemi a nedokáže tak absolutně rozklíčovat, jak mohl *de lege artis* jako policista uvažovat o jejich kriminalistickém významu či potenciálu ohrozit jakýkoliv služební účel. Podle obžalovaného je nejzásadnější námitkou nulová pozornost věnovaná samotnému tvrzenému následku jako takovému, kdy soud nedokázal ani konkrétně specifikovat samotnou tvrzenou hrozící vážnou poruchu v činnosti státního orgánu. Krajský soud v rozporu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř. s klíčovým pojmem „vážné poruchy v činnosti orgánu státní správy“ v napadeném rozsudku nijak cíleně nepracuje, neuvádí, co tímto pojmem sám rozumí, jaké jsou jeho právní znaky, jaké konkrétní jím zjištěné skutečnosti pod takové znaky podřadil a jakými úvahami se při tom řídil.
29. Podle odvolatele znaky předmětné kvalifikované poruchy soud uvádí v zásadě pouze u tří vzájemně značně odlišných formulací, a to v odst. 25. a v odst. 735. napadeného rozsudku. Pokud podle odvolatele dospěl krajský soud k jeho nepřímému úmyslu v podobě jeho vědomosti o riziku pro činnost XXX, není zřejmé, že tím soud dospěl také k závěru, že byl srozuměn s tím, že sdělení předmětných informací z jeho strany v případě všech dílčích útoků (jednotlivých kauz) povede k tomu, že nebudou stíháni ti, kteří stíháni být mají, či budou stíháni ti, kteří stíháni být nemají, bude docházet k maření průběhu trestního řízení, k devalvací či nedostupnosti důkazů, XXX již nebude plnit funkci nestranného a zákonným způsobem postupujícího policejního orgánu, resp. povede k vyvolání situace, která brání XXX v řádném plnění jeho základních úkolů, a to po určitou, ne zcela zanedbatelnou, dobu.
30. Podle obžalovaného KXXX KXXX je rozhodující, že ve skutkové větě výroku žádné konkrétní bezprostředně hrozící nepříznivé dopady na činnost XXX popsány nejsou. Z odůvodnění v odst. 735. má odvolatel za to, že i takové ovlivnění činnosti XXX, které by

znamenal, že by již i v dílčím trestním řízení neplnilo funkci, krajský soud považoval za naplnění kvalifikované skutkové podstaty, tedy způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu státní správy, což je ovšem v hrubém rozporu s judikatorním chápáním závažnosti předmětné poruchy. Podle odvolatele nelze nepochybně hovořit o vážné poruše v činnosti celé instituce jako takové, pokud by selhalo jedno či několik málo řízení vedených na XXX. Odvolatel zdůraznil, že soud prvního stupně pro možné úvahy o naplnění znaků předmětné kvalifikované poruchy zjevně neměl absolutně žádné podklady, když jediným skutkovým východiskem, převzatým z usnesení Vrchního soudu v Olomouci, je konstrukce o tom, že při sdělení informací obžalovanému KXXX a obžalovanému RXXX neměl pod kontrolou jejich potenciální další šíření k dalším, třetím osobám, což je však podle odvolatele zcela irrelevantní. Předmětný následek v podobě údajně principiální nefunkčnosti XXX by zjevně nenastal (objektivně nemohl nastat) již tím, že se předmětné informace posunou o krok dál, tj. od obžalovaného KXXX či obžalovaného RXXX k jiné osobě, ale nanejvýše *tím, jak by daná třetí osoba s informací potenciálně naložila či mohla naložit*, což je záležitost jednoduše nezobecnitelná, vyžadující pečlivé vyhodnocení v každém jednotlivém případě. Podle odvolatele by bylo možné akceptovat úvahy typu, že *pokud by se konkrétní informace dostala ke konkrétní osobě a byla by vyjádřena konkrétní skutečnost, došlo by v důsledku vyjádření k ohrožení konkrétního služebního cíle*. Konkrétnější úvahy krajského soudu daným směrem však v napadeném rozsudku zcela chybí. Zdůraznil, že v případě všech sdělovaných informací vždy pečlivě a především s přihlédnutím ke konkrétní procesní situaci v konkrétním řízení zvažoval, zda nehrozí jakýkoliv nežádoucí důsledek, a informace sdělil pouze tehdy, pokud dospěl k závěru, že nikoliv. Potenciální trestněprávní relevanci by pak podle obžalovaného neměly *jakékoliv obecně nepřítzňivé důsledky sdělení informace pro trestní řízení*, ale pouze důsledky závažné, a především bezprostředně hrozící na základě konkrétního jednání obžalovaného, navíc v kontextu nikoliv jednotlivého řízení, ale činnosti XXX jako celku.

31. Na závěr svého odvolání obžalovaný zdůraznil, že ve výroku napadeného rozsudku, i s přihlédnutím k obsahu jeho odůvodnění, zcela absentují skutková zjištění, jež by bylo možno podřadit pod právní znaky zpřísněné právní kvalifikace podle § 329 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, tedy které by bylo možno právně vyhodnotit jako „vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy“. Konkrétně nebylo zjištěno, že by u sdělení jediné informace musel vědět, že bezprostředním důsledkem takového sdělení bude konkrétní hrozba pro konkrétní služební účel a ohrožení činnosti XXX v konkrétním případě. I kdyby se tak hypoteticky stalo, absentují pak podle odvolatele skutková zjištění, která by s ohledem na kvantitativní (srov. zejm. počet řízení vyřizovaných XXX) i kvalitativní (srov. zejm. závažnost a relevanci jednotlivých informací) aspekty umožnila zjištěná nežádoucí jednání v konkrétním jednotlivém řízení zobecnit z hlediska působení XXX jako celku tak, že by bylo možné hovořit o závažném narušení funkce XXX jako instituce.
32. Podle obžalovaného nelze odhlédnout od toho, že i jen jeho pouhé srozumění s negativním ovlivněním trestních řízení vedených na XXX je v relativně zásadním rozporu i s dalšími zjištěními krajského soudu o jeho působení, tedy že i přes všechny okolnosti nikdy neučinil jediný nezákonný krok v jakémkoliv řízení. Podle odvolatele se tak nenabízí logické vysvětlení, proč by mu naopak nemělo vadit činit jednání, která k nezákonnému průběhu řízení bezprostředně povedou. Má-li podle soudu platit, že celkově usiloval o své „setrvání ve funkci“, není také logicky vysvětlitelné, proč by si měl obžalovaný podkopávat svou pozici ohrožením fungování instituce, za jejichž výsledky byl z titulu své funkce odpovědný.
33. Na závěr obžalovaný KXXX KXXX navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek ve vztahu k jeho osobě a nově rozsudkem rozhodl, že se v plném rozsahu zprošťuje obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř.
34. V doplněném zdůvodnění odvolání ze dne 18. 3. 2024, podaném prostřednictvím svého obhájce, obžalovaný zdůraznil, že k obratu u 5 dílčích útoků, za které byl nově uznán vinným,

nedošlo ústavně konformním způsobem, zejm. pro absenci odůvodnění, když se z napadeného rozsudku navíc nepodává, že by ve věci došlo k jakkoliv významné změně v rovině dokazování.

35. U kauzy XXX obžalovaný KXXX KXXX namítl, že ačkoli nalézací soud konstatoval, že u odposlechů ze dne 17. 4. 2015 a 27. 4. 2015 „není zcela zřejmé, o jaké konkrétní prověřované věci se obžalování baví“ a že u druhého rozhovoru nemůže pro extrémní nesrozumitelnost sdělení dovozovat souvislost s kauzou hokeje, přesto dovedl, že „vyzrazuje informace z konkrétního trestního řízení týkajícího se XXX“. Odvolatel poukázal na změnu ve skutkové větě provedené krajským soudem oproti obžalobě, která ale neodpovídá odposlechnutému rozhovoru ze dne 17. 4. 2015, kde je zmíněno anonymní oznámení doručené dne 2. 4. 2015 policejnímu orgánu Policie České republiky, Územnímu odboru SKPV XXX, týkající se použití dotací na podporu mládežnického hokeje na jiný než stanovený účel. Zdůraznil, že, jak uvedl i soud prvního stupně, žádné takové anonymní podání neexistuje a policie ani jinak (z jiného podnětu) nikdy neprovéřovala použití dotačních prostředků na mládežnický hokej v rozporu se stanoveným účelem, přičemž anonymní podání na XXX bylo postoupeno dne 25. 2. 2014. V rozhovoru ze dne 27. 4. 2015, jímž mělo dojít k údajnému vyzrazení zahájení úkonů trestního řízení a zvažované kvalifikace (porušování povinností při správě cizího majetku), nezaznělo slovo hokej, XXX, ani jiné vyjádření, které by umožnilo hovor spojit s trestní kauzou XXX, což je i závěr, k němuž dospěl krajský soud. Soud podle odvolatele zjistil, že ve vztahu k problematice XXX hovořil o zcela jiném anonymním oznámení, než které mělo být vyzraženo podle obžaloby, kdy toto jiné oznámení bylo zjevně smyšlené (neexistovalo). Namítl, že neexistuje racionální vysvětlení, jak se závěry přesně opačné mohly ocitnout ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku.
36. Ke kauze FAÚ BXXX - VXXX obžalovaný uvedl, že tento dílčí útok spočívá výlučně na tvrzení krajského soudu o porušení předpisů o evidenční ochraně osob. Účelem předpisů o evidenční ochraně osob je ochrana osobních údajů určitých konkrétních osob, směřující k tomu, aby se osobní údaje chráněných osob nedostaly do rukou nepovolaných osob, přičemž adresát sdělení plk. PXXX nebyl z hlediska organizace policie, ani z hlediska ochrany osobních údajů nepovolanou osobou. I krajský soud dospěl k závěru, že plk. PXXX měl z hlediska svých oprávnění (kompetencí) plný přístup ke všem informacím, které mu sděloval. Pro sdělení předmětných informací byl řádný právní důvod, kterým primárně nebyly předpisy o evidenční ochraně osob, ale předpisy o organizaci policejního sboru a o postupu v trestním řízení, podle kterých byl plk. PXXX jeho přímým nadřízeným s plným přístupem do předmětného spisu. Naopak se nepodařilo zjistit a prokázat jediný konkrétní právní důvod či právní normu pro odeprání dané informace. Pokud tedy měl plk. PXXX z hlediska jiných předpisů, než jsou předpisy o evidenční ochraně osob, na předmětné informace právo, měl právo i povinnost mu je poskytnout a nemohla na tom nic změnit interní norma stanovující rozsah poskytnutých informací obecně všem ověřujícím osobám (bez ohledu na jejich postavení). Podle odvolatele tak lze uzavřít, že poskytnutí předmětných informací plk. PXXX bylo vzhledem ke všem okolnostem zcela v souladu se zákonem, když navíc nelze interní normy o evidenční ochraně osob považovat za „jiný právní předpis“ ve smyslu aplikované trestněprávní kvalifikace.
37. Ke kauze FAÚ BXXX - VXXX odvolatel uvedl, že v původním rozsudku soud prvního stupně konstatoval, že tvrzení obžalovaného nekorespondují s příslušným spisovým materiálem. V druhém napadeném rozsudku dospěl krajský soud naopak k závěru, že tvrzení se spisovým materiálem korespondují, avšak bez jakéhokoliv konkrétního odůvodnění. Pokud byl odsouzen za to, že obžalovanému KXXX vyzradil, že XXX obdrželo z FAÚ Ministerstva financí poznatek, pak soudem prezentovaný obsah komunikace (odst. 712.) vůbec neobsahuje jakékoli sdělení v tom směru, že by XXX cokoliv obdrželo, tím méně pak z FAÚ. Stejně tak, pokud měl vyzradit zprávu (evidovaný pod sp.zn. XXX), který se „týká hospodářské trestné činnosti osoby JXXX SXXX“, pak samotné předmětné oznámení FAÚ žádné zprávy o

- osobě JXXX SXXX neobsahuje, tím méně pak poznatek o údajné jeho hospodářské trestné činnosti a JXXX SXXX se vůbec netýká. Podle odvolatele tak neexistuje žádný faktický důvod pro to, aby se nalézací soud odchýlil od svého původního zjištění, že jediná obžalovaným sdělená informace, která skutečně korespondovala s obsahem spisu, byla poznávací značka vozidla Mercedes. Zdůraznil, že sdělení nepravdivých (se spisem tedy nutně nekorespondujících) skutečností nelze v žádném případě hodnotit jako potvrzení.
38. U kauzy XXX obžalovaný KXXX namítl nesprávnou interpretaci zachyceného hovoru, tedy, že by ze záznamu odposlechu na č.l. 7462 skutečně vyplývalo, že státní zástupce vyjádřil přání ukončit analýzy do konce března, k čemuž se oba policisté stavěli krajně skepticky. Podle odvolatele nic takového státní zástupce nevyjádřil. Časový termín „do konce března“ se poprvé objevuje až ve větě „*Oba policisté se k ukončení analýz do konce měsíce března staví krajně skepticky*“, které nepředchází jakékoliv zachycené stanovisko státního zástupce, tím méně pak představující přání, či dokonce tlak. S nezahájením trestního stíhání do konce března byli podle odvolatele naopak všichni zúčastnění zjevně srozuměni jako s očekávatelným vývojem věci. Státní zástupce s takovým vývojem předem počítal a pro tento případ nevyjádřil ani nenaznačil jakékoliv negativní stanovisko. Odvolatel dále vyjádřil nesouhlas se závěrem, že by skutečně vyzrazoval reálný průběh prověřování a zamýšlený postup orgánů činných v přípravném řízení, neboť kdy bude zahájeno stíhání, nevěděli ani příslušní policisté, ani dozorový státní zástupce. Není možné hovořit o plánování vydání usnesení o zahájení trestního stíhání v situaci, kdy důkazy potvrzují, že policejní orgán ani státní zástupce vůbec nevěděli, jaký bude výsledek prováděného vytěžování elektronických dat z hlediska toho, zda vůbec umožní zahájení stíhání konkrétních osob. Krajský soud tedy mohl zjistit a zjistil pouze to, že bylo plánováno dokončení vytěžování elektronických dat, což je podle obžalovaného informace zcela banální. Skutkové zjištění, že je zahájení stíhání policejním orgánem předpokládáno nejdříve v průběhu měsíce května 2015, pak nevychází vůbec z provedeného dokazování.
39. Pokud jde o kauzu XXX, má obžalovaný za to, že konverzace neobsahuje jakýkoliv konkrétní skutečný procesní postup, který by odvolatel obžalovanému KXXX vyzradil, byť ve formě „pouhého“ potvrzení. Žádný pokyn odvolatele podřízenému RXXX PXXX, aby místně příslušný územní odbor SKPV vyvodil trestně právní důsledky vůči vedoucím představitelům samosprávy města XXX v reakci na případ zpronevěry finančních prostředků z parkovacích automatů, se neprokázal. Takový pokyn odvolatel nikdy nevydal, nemohl jej tedy obžalovanému KXXX ani potvrdit. Stejně tak je zcela průkazné, že nikdy nedošlo k zahájení úkonů trestního řízení proti místostarostovi OXXX. Ve spisovém materiálu není opora pro závěr o služebním zájmu policie o starostu OXXX. Zachycená konverzace objektivně neobsahuje žádné pravdivé podrobnosti postupu policie v kauze XXX, které by tak byly způsobilé sehrát roli onoho potvrzení velkého množství detailů, které prokazatelně v rámci kauzy XXX předtím sděluje obžalovaný KXXX odvolateli.
40. Obžalovaný KXXX KXXX dále v odvolání namítl podjatost státního zástupce VSZ Olomouc Mgr. Stokláška pro jeho zjevný poměr k věci, a to ke kauze KXXX, v níž působil jako dozorový státní zástupce a přímo se podílel na rozhodném skutkovém ději, který se odehrál v rámci předání spisu KXXX na XXX. Podle odvolatele není správný závěr, že námitku nelze zohlednit již z formálních důvodů, protože už o ní bylo pravomocně rozhodnuto příslušnými orgány, a to samotným Mgr. Stokláškem a následně NSZ, přičemž odkázal na usnesení Nejvyššího soudu, sp.zn. 3 Tdo 315/2017, a na usnesení Ústavního soudu, sp.zn. II. ÚS 989/16, a sp.zn. II. ÚS 134/06. Podle obžalovaného pak není správné posouzení podjatosti krajským soudem ani po materiální stránce. Obžalovaný vyslovil nesouhlas, že by se skutek kladený mu za vinu a angažmá Mgr. Stokláška v kauze KXXX časově zcela míjely. Listina Mgr. Stokláška o postoupení věci, adresovaná KSZ Brno, je datovaná dnem 4. 2. 2015, zatímco k faktickému předání spisu na XXX za účasti obžalovaného dochází již 3. 2. 2015, a

především zjevně ještě před předáním dozorové agendy na KSZ Brno dochází k řadě zachycených rozhovorů, jež mají tvořit důkazní základ věci (s obž. KXXX, s PXXX, OXXX, ŠXXX). Zdůraznil, že Mgr. Stoklásek již od července 2014 (zahájení úkonů trestního řízení v kauze VXXX) vykonává souběžně dozor jak v kauze KXXX, tak v kauze VXXX, v níž se ve velmi důkladném prověřování, s intenzivním sledováním obžalovaného a jeho komunikace, řeší důvodné podezření, že obžalovaný KXXX nezákonně ovlivňuje trestní řízení na XXX, kdy ještě v roce 2014 jsou zachyceny rozhovory mezi obžalovaným KXXX a obžalovaným KXXX, v nichž explicitně zmiňují přímo kauzu KXXX. Mgr. Stoklásek tak souběžně v rámci dozoru vede jak řízení, u něhož důvodně hrozí nezákonné zásahy obžalovaným KXXX, tak řízení proti němu jako hlavnímu podezřelému, přičemž v únoru 2015 a za součinnosti Mgr. Stoklásky je kauza KXXX předávána nejen obecně na XXX, ale přímo osobně obžalovanému KXXX. Podle odvolatele tak jednání Mgr. Stoklásky zásadním způsobem umožnilo, že se stal předmětný dílčí útok, a vytvořilo konkrétní předpoklady pro jeho průběh. S odkazem na rozhodnutí č. R 62/1980, usnesení Nejvyššího soudu, sp.zn. 6 Tdo 849/2016, a metodiku NSZ z 24. 2. 2009 o řešení námítky podjatosti policejního orgánu lze mít podle obžalovaného KXXX pochybnosti o jeho nestranném rozhodování ve věci pro poměr ve věci z důvodu výše popsaného velmi intenzivního, faktického i zájmového angažmá Mgr. Stoklásky ve skutku.

41. Podle obžalovaného je zásadní hmotněprávní otázkou zásada mlčenlivost policisty podle § 115 odst. 1 zákona o policii. Nelze zobecnit, že by soudem tvrzené sdělené informace nebyly veřejné. Zdůraznil, že jeho obhajoba nesouvisí s tím, že obžalovaný IXXX KXXX na informace „neměl nárok“, nýbrž s oprávněností sdělení informací, když mlčenlivost umožňuje sdělovat informace, i když na ně adresát nemá nárok, a je omezena pouze na skutečnosti, které v zájmu zabezpečení úkolů policie nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami v tom smyslu, že musí jít o informace, jejichž neutajení před nepovolanými osobami by mohlo ohrozit služební cíle (úkoly policie, účel trestního řízení atd.). V daném případě si proto musel vyhodnotit, zda je zrovna IXXX KXXX osobou oprávněnou k přijetí takové informace či nikoliv. Podle odvolatele neexistují žádné osoby a priori nepovolané či a priori oprávněné obecně, ale vždy výlučně ve vztahu ke konkrétní sdělované informaci. Mlčenlivost je nutno hodnotit relativně i ve vztahu k osobě adresáta, ovšem vždy současně primárně ke sdělované informaci. Podle odvolatele soud neuvedl, proč měla zůstat konkrétní informace z důvodu hrozby pro služební účely utajena před obžalovaným IXXX KXXX. Zároveň nesouhlasí se závěrem soudu, že byl obžalovaný IXXX KXXX osobou s úzkými kontakty na osoby z podnikatelského či politického prostředí, neboť to nevyplývá z provedených důkazů.
42. Obžalovaný namítl, že nelze bez dalšího konstatovat, že samotné potvrzení informace z jeho úst, jakožto policejního funkcionáře, má podstatnou relevanci a může být nebezpečné pro vedení trestního řízení a dosažení jeho účelu. Podle odvolatele je nutné posoudit míru přínosu takového potvrzení pro adresáta nebo míru hrozby pro policejní orgán. Zdůraznil, že nebylo prokázáno, že by adresáti informací vůbec daná sdělení KXXX KXXX vnímali v daném smyslu jako potvrzení, nebo že by potvrzení znamenalo hrozbu pro služební účely. Obžalovaný KXXX KXXX uvedl, že nikdy neobohatil informační sféru jakéhokoliv adresáta k újmě služebních účelů v rámci trestního řízení.
43. Opětovně uvedl, že jeho jednání představovalo primárně operativně pátrací činnost s cílem získat relevantní informace od obžalovaného IXXX KXXX, resp. jeho prostřednictvím ze zájmového prostředí. Podle odvolatele závěr soudu, že informace poskytoval IXXX KXXX z přesvědčení proto, že i o jeho setrvání na funkci či kariéřním postupu rozhoduje to, koho zná, kdo ho zná a jaký vztah s vlivnými lidmi z prostředí udržuje, nedává žádný logický smysl a hrubě zkresluje skutečný obsah rozhovorů. Argumentace soudu je podle odvolatele zcela nepřezkoumatelná a nepodložená, když trvá na tom, že se necítil být nikomu zavázán, neboť pro to prokazatelně nebyl žádný důvod. Konstatoval, že zvažoval, jaké informace a v jakém

rozsahu může sdělit obžalovanému IXXX KXXX, avšak dovedl, že hrozba pro služební účely není dána, když navíc ani soud prvního stupně neprokázal jedinou jednotlivou informaci, u níž by došlo ke skutečnému ohrožení služebních účelů tím, že je IXXX KXXX sdělil jiné osobě. Nesouhlasil se závěrem soudu, že o neexistenci operativně pátrací činnosti s IXXX KXXX vypovídají také neexistující úřední záznamy, či jiné doklady, které by dokládaly jeho cílenou zpravodajskou činnost. Podle odvolatele však z právní úpravy nelze dovodit přímou povinnost policisty činit o každé schůzce s nevidovaným informátorem úřední záznam. Namítl, že není správný ani závěr soudu o tom, že o této činnosti nebyli informováni ani jeho nadřízení, když LXXX KXXX několikrát dokonce nabízel, aby se účastnil schůzky. Odvolatel v další části odůvodnění poukázal na právní úpravu informátora, podle které je vstup do pozice informátora zcela dobrovolným a vědomým aktem informátora, který se závazkem ke spolupráci podřídí i určitému řízení ze strany policisty, což však obžalovaný IXXX KXXX podle odvolatele odmítal a obžalovaný JXXX RXXX nenaplňoval dobu tří měsíců soustavně či opakovaně spolupráce.

44. V odůvodnění odvolání zaměřené na opětovně odsouzené dílčí útoky (tj. dílčí útoky pod body I., II., III. a V.) obžalovaný KXXX KXXX primárně namítl, že se soudy obou stupňů nevyřádaly s obhajobou obžalovaných. Poukázal na nálezn Ústavního soudu, sp.zn. IV. ÚS 2442/23, ze dne 15. 11. 2023, podle kterého je povinností orgánu rozhodujícího o opravném prostředku v odůvodnění svého rozhodnutí náležitým způsobem rozebrat všechny námítky v podání obviněného uvedené, jsou-li jen poněkud smysluplné a relevantní. Této povinnosti podle odvolatele nevyhověl nalézací soud a z tohoto důvodu také není správný odkaz odvolacího soudu na rozhodnutí soudu nalézacího. Zdůraznil, že se soudy nevyřádaly zejména s tvrzením, že poskytoval obžalovanému IXXX KXXX informace pravdivé, a že sdělení předmětných informací mohlo ohrozit účel trestního řízení či postupu policie obecně.
45. U kauzy KXXX považuje kriminalizování neurčitých vyjádření za naprosto absurdní. Konstatoval, že v odposlechnutém hovoru evidentně vyjádřil pouze svůj údiv nad informacemi IXXX KXXX, a to, že mu nedávají smysl, nepotvrzuje, co RXXX zítra přiveze, o čemž se mluví jako o něčem, co říká naopak. Znalecký posudek na žádném místě vůbec nezachycuje situaci, kdy by informoval obviněného KXXX o tom, že následujícího dne má být z expozitury ÚOOZ v XXX postoupen spisový materiál podezřelého Mgr. KXXX. Podle odvolatele obžalovaný IXXX KXXX jako první začal hovořit a sděluje informace o KXXX. Již před reálným postoupením spisu „KXXX“ na XXX jej obžalovaný KXXX varoval jednak, že má informace, že KXXX v součinnosti se ZXXX řeší hrozící trestní stíhání KXXX a postupování trestního spisu na policii do XXX a snaží se trestní věc ovlivnit ve prospěch KXXX. Jednak jej varoval ze snah některých osob z okruhu ÚOOZ a z politických kruhů odstranit jej ve funkci. Zdůraznil, že samotnou kauzu KXXX s obžalovaným IXXX KXXX rozebíral již velmi dlouhou dobu před skutkem, a to již od roku 2012, neboť jedna z firem obžalovaného IXXX KXXX se ucházela v dané věci o zakázku, když bylo zřejmé, že KXXX disponuje informacemi nejen o dané konkrétní kauze, ale i o dalších podezřelých projektech, v nichž figuroval KXXX (zejm. VHZ XXX). Informace o postoupení tedy nebyly neveřejné a byly známy minimálně v okruhu prověřovaných osob, tedy SXXX a KXXX, z tohoto důvodu nemohlo být pouhé potvrzení trestné, když obžalovaný KXXX, KXXX i funkcionáři ČSSD evidentně danou informaci nevnímali jako jakoukoliv nejistou, tedy takovou, která by vyžadovala nějaké potvrzení. Podle odvolatele tak není zřejmé, jak mohlo potvrzení předchozí vědomosti KXXX ohrozit účel trestního řízení. Jeho vyjádření v rozhovoru s obžalovaným KXXX, že „OHL-ko z tobo bez problémů vypustíme, JXXX z tobo jde vypustit“, je sdělení zcela irrelevantní a obsahově nepravdivé, když žádné *vypuštění* uvedených dvou společností policejní orgán XXX prokazatelně neřešil, neboť dané společnosti ve věci vůbec nefigurovaly jako podezřelé. Stejně tak bylo nepravdivé jeho sdělení, že: „KXXX to má celkem dobře, já jsem řekl,

že nejpozději do dvou měsíců bude sdělovačka“. Spis se na XXX nacházel 3 dny, nebyl nastudován, zpracován. O žádném definitivním rozhodnutí (byť interním), jak bude s věcí naloženo a do kdy, nelze vůbec hovořit, nemohlo tak být ani vyřazeno. Podle odvolatele však zahájení stíhání v brzké době principiálně odpovídalo očekávání (obavám) samotného podezřelého KXXX a potažmo ZXXX. Zdůraznil, že pokud za ním sám IXXX KXXX přišel s informací, že proti KXXX má být zahájeno stíhání, čemuž chce KXXX všemi prostředky s využitím svých politických konexí zabránit, pak operuje se stejnými fakty, čímž jednak udržuje rozhovor či další komunikaci s KXXX a jednak tím jasně dává najevo své odhodlání nepodlehnout vyvíjeným tlakům. Pokud jde o jeho výroky, týkající se svědka SXXX, pak odvolatel poukazuje, že IXXX KXXX sděloval skutečnosti zcela minimální informační hodnoty, samotný obžalovaný IXXX KXXX disponoval dlouhodobě (od roku 2012) podrobnými informacemi o tomto svědku a sám SXXX informoval své okolí o svém výsledku. Ke svým výroky „KXXX bude ještě tak měsíc trvat, OHL-ka je pomalá“ (rozhovor 17. 4. 2015) a „nemají dokončeného KXXX, „vypadá to tam vcelku dobře, fakt je tam tobo hodně“ (rozhovor 17. 6. 2015) odvolatel namítl, že časový údaj nemá jakonkoliv oporu v realitě, nesděloval informace, které by IXXX KXXX nebyly známé, a navíc informace nebyly ani pravdivé. Shrnu, že ke kauze KXXX nebyly soudem zjištěny takové skutečnosti, které by mohly odůvodnit úvahu, že pronesením těch sdělení mohlo dojít k obrožení účelu trestního řízení či jinému narušení služebních cílů.

46. Ke kauze KXXX TXXX obžalovaný KXXX KXXX konstatoval, že pokud měl v rozhovorech z 6. 2. 2015 a 23. 2. 2015 sdělovat názor na možnost doplnění již dříve opatřeného šetření, nejde o vyřazení jakéhokoliv reálného procesního postupu či jeho záměru, neboť finanční šetření nebylo policejním orgánem reálně v danou dobu zvažováno ani potenciálně. U rozhovoru ze dne 13. 3. 2015, kde měl obžalovanému KXXX sdělovat obsah rozhovoru se státním zástupcem, pak krajský soud podle odvolatele neprokázal, že by vůbec proběhl. Poukázal navíc na článek na webových stránkách iDnes.cz, 23. 7. 2015 „Žalobce navrhuje expolitičce tři roky vězení za podezřelý prodej domu“, podle kterého je zřejmé, že státní zástupce pro obžalovanou navrhuje nikoliv podmíněný, ale nepodmíněný trest. Pokud obžalovaný IXXX KXXX sděloval, že po odsuzujícím rozsudku na ni vytáhnou další věci, co jsou, případně kdy žádal o radu IXXX KXXX v této věci, pak podle odvolatele nic nenasevčuje, že by obsah výroku odpovídal nějakým konkrétním plánům policejního orgánu. Pokud jde o vyřazené informace o interních konzultacích mezi státním zástupcem a policejním orgánem (RXXX PXXX) ohledně získání dalších důkazů, taktice obžaloby v dané věci a zároveň záměru státního zástupce vyvodit trestní odpovědnost JXXX RXXX za jeho výpověď, obžalovaný KXXX KXXX namítl, že nebylo prokázáno, že by interní komunikace skutečně proběhla. Stejně tak nebylo prokázáno, že by proběhly rozhovory mezi ním a krajským ředitelem, o kterých informuje obžalovaného IXXX KXXX dne 27. 5. 2015.
47. V případě kauzy XXX není podle odvolatele závěr soudu prvního stupně podložený relevantními důkazy a zjištěnými skutečnostmi, když interpretace zachycených rozhovorů zcela opomíjí skutkový a časový kontext, v němž se rozhovory odehrály. Kauza XXX byla v době předmětných rozhovorů policií prověřována již velmi dlouhou dobu (oznámení je ze září 2013) a týkala se skutku datovaného zpětně až do doby roku 2003. Už v počátcích prověřování obžalovaný z rozhovorů s IXXX KXXX zjistil, že tento disponuje o celé záležitosti zásadními informacemi, dokáže se orientovat v ekonomické podstatě všech složitých transakcí, pohyboval se v prostředí radnice a velkého byznysu a měl tak snazší přístup i k soukromým aktérům dané věci. Stejně tak měl obžalovaný KXXX i aktivní osobní zájem o danou kauzu. Vzhledem k těmto skutečnostem proto vnímal operativní informace od KXXX pro další prověření věci jako cenné. Zdůraznil, že to byl právě KXXX, který mu pomáhal dlouhou dobu ujasnit si, které listiny mohou být ve věci důležité a proč, a především také zjistit, kde či jak by bylo možné potřebné listiny získat. Osobně KXXX znal např. PXXX, zpracovatele projektové a finanční studie na výstavbu XXX (tehdy vnímané jaké klíčový chybějící dokument), přičemž

v daný moment bylo značné riziko, že na magistrátu daná listina již vůbec nemusí existovat (z důvodu skartace, zmaření podezřelými apod.). Pokud tedy v předmětných rozhovorech o uvedených okolnostech hovořil (bez zásadních detailů a s uváděním zjevně nepravdivých okolností), nelze hovořit o jakémkoliv nežádoucím vyzrazení, neboť dané informace byly buď přímým výstupem, nebo logickým základním důsledkem operativní spolupráce s IXXX KXXX. S poukazem na některé pořízené odposlechy zdůraznil, že se prokazatelně angažoval na řádném prověřování kauzy XXX a o tomto informoval i PXXX, jak plyne i z rozhovoru ze dne 14. 5. 2015, čas 10.00, stopáž 13.45-30.00, ve kterém KXXX říká, že bude některé úkony konzultovat na ÚOKFK v XXX. Jeho aktivní operativní činnost dokumentují i některé listinné důkazy, jako např. jím sepsaný úřední záznam z roku 2014 na č.l. 3386, případně jeho zajištěný diář a zápis k datu 23. 6. 2014. Soudem citovaný obsah rozhovorů z 26. 2. 2015, 13. 3. 2015 a 17. 4. 2015 neodpovídá plánovanému procesnímu postupu. Žádný podnět k prohlídce jiných prostor (XXX, ani jinde) prokazatelně v danou dobu připraven nebyl, nebyl podán na soud, ani nebyl plánován. Policista PXXX žádný připravený podnět k prohlídce nepotvrdil; pouze nevyloučil možnost, že si jej připravoval předem. Obsah ETR však nic takového nepotvrdil. Stejně tak státní zástupce přípravu podnětu či návrhu nepotvrdil. Obžalovaný KXXX KXXX namítl, že obžalovaný IXXX KXXX o intenzivním zájmu policie získat materiály z magistrátu dlouhodobě věděl. Předmětné výroky mu proto nemohly přinést žádnou dodatečnou informaci a měly především za daných okolností nulový potenciál ohrožit účel řízení. Podle odvolatele v odposleších nevyjadřuje on ani obžalovaný IXXX KXXX jakoukoliv informaci o údajné obavě JXXXRXXXa z prověřování XXX. JXXX RXXX nebyl v kauze XXX podezřelý a ve spise nijak nefiguroval, což plyne i z jeho rozhovoru s RXXX PXXX ze dne 28. 1. 2015 ve 14.30 hod. Odposlech ze dne 5. 3. 2015 o posudku do měsíce neodpovídá skutečnosti, neboť ještě nebyl ani zadán a lhůta pak byla pozdější. Navíc to byl právě KXXX, kdo ho informoval o tom, jakým způsobem byly odprodávány předmětné akcie a jak byla stanovena jejich cena. Rozhovor ze dne 6. 3. 2015 je podle odvolatele zcela všeobecný, neurčitý a neodpovídá skutečnosti. K odposlechu z 27. 5. 2015 uvedl, že výslech svědka TXXX PXXX nemohl KXXX nežádoucím způsobem vyzradit, neboť to byl právě IXXX KXXX, který jej informoval o významu role TXXX PXXX. Zdůraznil, že to byl právě IXXX KXXX, který v případě potřeby a s využitím svých kontaktů mohl důležité listiny od TXXX PXXX zajistit, a navíc jím sdělované informace byly nepravdivé, neboť výslech svědka prokazatelně netrval uváděnou dlouhou dobu a jeho obsahem nebylo to, co uvedl. K odposlechům ze dne 17. 6. 2015 a 21. 7. 2015 pak odvolatel namítl, že informace, které sdělil obžalovanému KXXX, nebyly pravdivé. K odposlechu ze dne 13. 3. 2015 zdůraznil, že hovor o zájmu policie o majetkové poměry podezřelých (M. MXXX, M. NXXX, J. UXXX) nemohl cokoliv relevantního vyzradit, neboť to, že se policie v hospodářských věcech standardně zajímá o majetek podezřelých, nebylo nic, co by obžalovaný KXXX nevěděl. Podle odvolatele si mohl být jist, že rozhovorem o zájmu policie o účty MXXX MXXX nevzniká žádné riziko, když kauza XXX byla případem mnoho let starým, u něhož se blížila hrozba promlčení. Zdůraznil, že se finanční šetření proti MXXX MXXX dělalo povinně, podle interních předpisů s ohledem k výši škody a vkládaná částka (250 000 Kč) neměla jakoukoliv souvislost s kauzou XXX. Podle odvolatele informace, že z finančního šetření MXXX MXXX vyplývá, že má na účtu tři a půl milionu korun a bezpečnostní schránku v Komerční bance, neodpovídá skutečnosti. Zcela smyšlená je pak informace, že z finančního šetření vyplynuly pochybnosti, z čeho platí běžné výdaje. Zdůraznil, že v dané době byl MXXX MXXX o zájmu policie o kauzu XXX prokazatelně informován, neboť se jej samotného dotazoval, jak se jeví XXX.

48. Obžalovaný KXXX KXXX ke kauze XXX nesdělával obžalovanému JXXX RXXX nové informace, které by již sám nevěděl. Jednalo se např. o informace, že podnětem k prověřování byl audit ministerstva financí, že policie ověřovala čestná prohlášení, že na počátku šetření byla pro policii podstatná personální propojenost zúčastněných firem, nebo konkretizace úkonů,

kteře se týkaly zadaného znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví písmoznalectví. Další jeho vyjádření nelze podle odvolatele v žádném případě interpretovat jako úvahy, jak případně trestní odpovědnost vyloučit. Pokud jde o sdělení, že věc bude odložena, i tuto informaci obžalovaný RXXX věděl, neboť zpracovatel spisu chtěl věc od prvopočátku odložit, což prezentoval všude, jak u státní zástupkyně, tak také u poškozeného. Podle odvolatele také nebylo prokázáno, že by schůzku domluvil IXXX KXXX. Zdůraznil, že obžalovaný JXXX RXXX měl za to, že má v dané věci celou řadou písemností potenciálně důležitých pro policii. Obžalovaný JXXX RXXX měl vazby na rodinu SXXX, spojenou se zhotovitelem dané zakázky (XXX, a.s.), a historicky měl i vazby s příjemcem dotace (XXX s.r.o.). Odvolatel zdůraznil, že si sám pro sebe vyhodnotil, že listiny a informace o věci, jimiž disponuje JXXX RXXX, mohou být zásadní, a je proto v tomto směru potřeba JXXX RXXX dále vytěžít. Z rozhovoru podle obžalovaného v žádném případě nevyplývalo, že by obžalovaný JXXX RXXX ve věci sledoval jakékoliv nezákonné cíle, tedy ani nechtěl nezákonným způsobem ovlivnit průběh trestního řízení. Podle odvolatele je pro interpretaci skutku naprosto zásadní postavení či role obžalovaného JXXX RXXX, který byl statutárním orgánem poskytovatele dotace - Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava, jako řídicího orgánu Regionálního operačního programu pro příslušný region soudržnosti; statutárním orgánem poškozeného (Regionální rady RSSM) v trestním řízení; hejtmanem XXX; člověkem s osobní vazbou na projekt XXX a v neposlední řadě i člověkem s osobními vazbami na pana NXXX a na rodinu SXXX, což jej předurčovalo, že může mít zásadní informace a podklady k věci. Obžalovaný JXXX RXXX tedy měl k dispozici informace o prakticky celé věcné podstatě prověřovaného skutku a informace o trestním řízení. V době rozhovoru k 13. 8. 2015 již policejní orgán vycházel z toho, že nebyla prokázána propojenost mezi výběrovou komisí a příjemcem dotace, ani že se trestné činnosti měl dopustit někdo ze strany zadavatele (příjemce). Korekce by tak plně stíhala příjemce dotace. Stejně jako RXXX PXXX bral odvolatel jako nespravedlivé, že dotaci má vracet příjemce, když falešné reference předložil zhotovitel. Souhlasil se zpracovatelem kpt. FXXX, že by ÚOHS měl zhotovitele - firmu XXX (XXX) potrestat ve správním řízení. V předmětné době bylo o korekci rozhodnuto a věc byla nachystána na odložení.

49. Podle obžalovaného je tak z výše uvedených důvodů zřejmé, že na podkladě provedeného dokazování nelze dovodit, že by úmyslně porušil své služební povinnosti, zejm. zákonnou mlčenlivost, tím méně pak, že by se takto dopustil trestného činu. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek ve vztahu k jeho osobě zrušen v plném rozsahu a odvolací soud nově rozsudkem rozhodl tak, že jej v plném rozsahu zprošťuje obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř.
50. Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX prostřednictvím svého obhájce Mgr. Tomáše Grepla v písemném podání ze dne 5. 8. 2024 navrhl s odkazem na článek portálu Ekonomický deník uveřejněný dne 19. 6. 2024 s názvem „*Svědék z VXXX odhalil identitu informátora. Najděte něco na další, říkali nám žalobci*“ doplnit dokazování před odvolacím soudem ve veřejném zasedání svědeckými výpověďmi svědků PXXX KXXX (někdejší zástupce plk. KXXX a vedoucí 2. odd. ÚOOZ, exp. XXX), DXXX BXXX (někdejší vedoucí 1. odd. ÚOOZ, exp. XXX), TXXX KXXX, MXXX PXXX, TXXX JXXX, TXXX KXXX, MXXX VXXX a státního zástupce Mgr. MXXX SXXX. Podle odvolatele navrženým doplněním dokazování budou získány závažné informace, které věcně navazují na jeho obhajobu k otázce zájmového ovlivnění počáteční fáze trestního řízení ze strany některých policistů Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu (ÚOOZ) Policie České republiky.
51. Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX v písemném podání ze dne 9. 10. 2024, prostřednictvím svého obhájce Mgr. Tomáše Grepla, zopakoval svůj návrh na doplnění dokazování provedením výslechu svědků Ing. PXXX KXXX, Ing. DXXX BXXX a Ing. TXXX KXXX. Konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že k předvolání navržených svědků soud doposud nepřistoupil, využil práva obhájce vyhledávat důkazy v trestním řízení podle

- § 89 odst. 2 věta druhá a třetí tr. ř. a ověřil, že přinejmenším 3 osoby disponují důležitými poznatky, které jsou připraveny sdělit soudu v rámci svého výslechu. K návrhu přiložil dopis, kterým zmíněné svědky oslovil, a písemné odpovědi svědků. Konstatoval, že stávající termíny veřejných zasedání byly svědkům avizovány. Kromě výše zmíněných svědků uvedl, že trvá i na provedení dalších důkazních návrhů z podání ze dne 5. 8. 2024. Podle odvolatele lze z navržených důkazů mimo jiné dovozovat osobní zainteresovanost řady policistů a podíl většího počtu policistů, kteří za velmi nepřátelských vztahů s ním odešli od XXX k ÚOOZ, na kauze VXXX. Dále lze z navržených důkazů dovodit zveličování dostupných poznatků, prosazování přísnější právní kvalifikace, zásadní pochybení ohledně úředních záznamů plk. JXXX KXXX a identitu tajného informátora plk. JXXX KXXX, kterým měl být MXXX VXXX z GIBS. Dále lze také dovodit zásadní změnu v chování a přístupu státních zástupců Vrchního státního zastupitelství v Olomouci po reorganizaci ÚOOZ v roce 2016. Podle obžalovaného KXXX nejde jenom o zákonnost zahájení trestního stíhání, nařízené policejní operativy, odposlechu a přidělení věci ÚOOZ a namítanou podjatost zástupce VSZ Olomouc, ale také o věcné aspekty provedení dokazování. Zdůraznil, že ve věci byly pořízeny tisíce hodin zvukových záznamů, z nichž byl jen zlomek skutečně zkoumán soudem prvního stupně, přičemž výběr, co se soudu předloží a co ne, byl zjevně také na policistech, kteří byli ve věci fakticky podjatí, což podle něj vedlo k zásadnímu a účelovému zkreslení důkazní situace. Pokud nalézací soud dodatečně provedl vyžádaný externí disk s dalšími odposlechy, učinil tak pouze zcela formálně a v rozporu se zákonnými požadavky na řádné dokazování.
52. Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX v písemném vyjádření k podanému odvolání státního zástupce ze dne 25. 8. 2024 konstatoval, že se státní zástupce snaží bagatelizovat jeho dosavadní bezúhonnost, což považuje za nepřijatelné a také nepřesné. Zdůraznil, že argumentace státního zástupce opomíjí fakt, že mu svědčí bezúhonnost absolutní, tj. dosavadní beztrestnost bez jakéhokoliv omezení (dosud nebyl odsouzen za žádný trestný čin), ačkoli zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů takto přísný požadavek zjevně nevznáší, když podle § 14 tohoto zákona jako překážku bezúhonnosti stanovuje předchozí odsouzení v omezeném rozsahu, a to jak věcně, tak časově. Obžalovaný zdůraznil, že mu jeho dosavadní řádný a zcela příkladný život nesporně nepolehčuje pouze v omezené míře, když v ustanovení § 41 písm. p) tr. zákoníku je tato polehčující okolnost koncipována širěji. Namítá, že nalézací soud ani ve výroku a ani v odůvodnění neuvedl, že by trestný čin spáchal v nějakém dalším rozsahu, proto je podle něj odkaz státního zástupce na přitěžující okolnost podle § 42 písm. m) tr. zákoníku za spáchání trestného činu ve větším rozsahu nepřijatelná. Nesouhlasil se závěrem státního zástupce, který jeho služební postavení spojil s typově nejzávažnějšími případy, které jsou v rámci Policie ČR prošetřovány, když jeho služební postavení krajský soud dostatečně a adekvátně zohlednil. Jako nepřiléhavý odvolatel považuje závěr státního zástupce, že měl při spáchání trestného činu využívat podřízenosti dalších příslušníků XXX. Podle odvolatele tak soudem prvního stupně uložený trest nelze považovat za mírný či dokonce nepřiměřeně mírný. Na závěr navrhl, aby bylo odvolání státního zástupce jako nedůvodné zamítnuto.
53. **Obžalovaný Ing. JXXX RXXX** bezprostředně po vyhlášení rozsudku v hlavním líčení podal odvolání do všech výroků, týkajících se jeho osoby. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce Mgr. Ing. Petra Konečného v písemném opravném prostředku ze dne 29. 12. 2023 nejprve konstatoval, že odvolání odůvodňuje shodně jako odvolání podané proti předcházejícímu (odvolacím soudem zrušenému) rozsudku s tím, že jej dále doplní, a navrhl, aby napadený rozsudek soudu prvního stupně odvolací soud zrušil a zprostil jej podané obžaloby. Obžalovaný Ing. JXXX RXXX prostřednictvím svého obhájce Mgr. Ing. Petra Konečného v písemném odůvodnění odvolání ze dne 2. 2. 2024 uvedl, že odvolání podává do všech výroků, které se ho dotýkají, tedy jak do výroku o vině, tak i do výroku o trestu, neboť s rozhodnutím soudu prvního stupně nesouhlasí, naprosto neodpovídá tomu, co se skutečně

stalo a co bylo prokázáno. Odvolatel podotkl, že v jeho případě se jedná v podstatě o odposlech jeho rozhovoru ze dne 13. 8. 2015, pořízený při jeho posezení v hospodě u piva, když tomuto rozhovoru a jeho obsahu je přikládán zcela jiný význam, než ve skutečnosti měl. Uvedl, že vedl nesmyslné hospodské řeči ve snaze, jak už to v těchto situacích bývá, zvýšit tzv. svůj chlapský potenciál či význam s nadsazením všeho, co se nadsadit dá a „motáním“ se do věcí, které s ním přímo nesouvisely a jejichž příběhy znal spíše z doslechu.

54. Namítl porušení práva na spravedlivý proces, když mimo jiné byly vůči němu jako důkaz použity nezákonné odposlechy jeho osoby, aniž by byly splněny zákonné podmínky pro jejich povolení a následnou realizaci a využití. Podle odvolatele nebylo povolení, umožňující pořízení odposlechů, vydáno soudem, ale pouze státním zástupcem, navíc věcně a místně nepřislušným, a v trestní věci, která s ním nijak nesouvisela a nesouvisí a pro trestnou činnost cíleně zkrlesleně popsanou pro jejich účelové povolení. Zdůraznil, že pokud v této kauze byly nějaké odposlechy povolovány soudem, stalo se tak soudem věcně a místně nepřislušným a zcela účelovým způsobem, který ve své podstatě účelově a cíleně vyřadil kontrolní mechanismus pro nasazování odposlechů policií. Samotné provedení odposlechů nebylo taktéž provedeno v souladu se zákonem příslušným útvarům policie, ale opět zcela účelově v situaci, která primárně spíše měla řešit problémy a nevráživosti v rámci policie než podezření z konkrétní trestné činnosti. Podle obžalovaného JXXX RXXX nebyl v protokolech k nahrávkám a ani v průběhu dalšího dokazování dostatečně zkoumán způsob jejich pořízení, aby bylo možno přezkoumat jejich opatření v souladu s předpisy, včetně podkladů pro zahájení úkonů trestního řízení, které nebyly v pořádku a na jejich základě ani odposlech neměl být povolován. Podle odvolatele odposlech provedený cíleně směrovými mikrofony či mikrofony cíleně umístěnými či rozmístěnými cíleně vůči konkrétní osobě nebo s využitím mobilního telefonu odposlouchávané osoby či osoby s ní hovořící, aniž by se jednalo o telekomunikační provoz, není možno považovat za tzv. prostorový odposlech, a nelze takto cíleně směrovaný odposlech provést bez souhlasu soudu. Mírnější úprava předpisů pro prostorový odposlech se podle odvolatele týká pouze prostorového odposlechu jako takového, tj. odposlechu prostoru jako určitého celku, nikoliv cílených způsobů odposlouchávání zaměřených směrově a účelově jen na určitou osobu. V případě konkrétního zaměření je již nezbytný souhlas soudu, protože se už nejedná o prostorový odposlech, ale jde o odposlech, který už zasahuje do základních lidských práv natolik, že přesahuje možnosti zákonného souhlasu státního zástupce k jeho pořízení. Použití směrového mikrofonu, laserového odposlechu, využití mikrofonu mobilního telefonu, popř. jiných selektivních a cíleně zaměřených metod odposlechu není možno považovat za prostorový odposlech, který by nevyžadoval povolení soudu. Jiný výklad nemá oporu v předpisech z hlediska určité přiměřenosti při srovnání s odposlechem telekomunikačního provozu povolovaného soudem a míry zasazení lidských práv, které je srovnatelné či stejné, byť zákonodárce ani judikatura nereaguje dostatečně rychle na rozvoj technických možností. Zdůraznil, že by takto bylo možno považovat za prostorový odposlech (při dnešních technických možnostech) prakticky cokoliv a téměř tak vyloučit či výrazně omezit až nepřipustně zúžit kontrolu této činnosti soudy a „technicky“ soudní kontrolu vyloučit tak, že skoro veškeré technické prostředky odposlechu budou považovány za prostorový odposlech. Obžalovaný také namítl, že není dostatečné posuzování nasazení odposlechů jen pro vymezené trestné činy, kde zájem na jejich odhalování převažuje nad ochranou osobnosti a lidských práv. Pomocí technických prostředků lze tak podle odvolatele odposlechnout prakticky cokoliv, a to i selektivně, dokonce i umístěním technických prostředků zcela mimo odposlouchávaný prostor. Z výkladu policie a některých státních zástupců se stále jedná o prostorový odposlech, ke kterému není třeba souhlasu soudu. Podle obžalovaného JXXX RXXX zákonodárce ani judikatura dostatečně nereagovali a nereagují na rozvoj technických prostředků a dochází tak k jejich nadužívání bez dostatečné kontroly a bez dostatečně zajištěné ochrany lidských práv včetně práva na spravedlivý proces. Zdůraznil, že důkaz odkazovanými nahrávkami ani nebyl přímo proveden, bylo jen odkázáno na nějaká CD

na stole, aniž by dokonce obžaloba vůbec označila v nahrávkách to, co konkrétně má být závadné, když věc byla pojata tak, že si měl v podstatě sám nahrávky projít a sám si v nich najít, co je sporné a toto pak případně vyvracet v rámci své obhajoby, což považuje za absurdní. Konstatoval, že je sporné, co by mělo být přehráno, zda tzv. vyčištěné nahrávky, tj. nahrávky, do nichž bylo zasahováno, aniž by zásahy byly dokumentovány či původní nahrávky, pokud ještě existují. Podle obžalovaného byla věc nesprávně právně posouzena nejen po stránce toho, co je mu kladeno za vinu, ale i co do řešení procesních otázek, zejména pak otázek stran řádného provádění dokazování.

55. K samotnému odposlechnutému rozhovoru ze dne 13. 8. 2015 poznamenal, že soud opomněl, že se jednalo o rozhovor tzv. v hospodě po předchozím požití alkoholických nápojů na jiné akci a při pokračování v požívání alkoholických nápojů v průběhu rozhovoru. Ani po obsáhlém dokazování se neprokázalo nic závadného, co by tomuto rozhovoru předcházelo a nenásledovalo nic, z čeho by bylo možno dovodit, že by byl míněn nějak vážně a jinak než tzv. hospodské řeči u piva. Podle odvolatele lze nahraný rozhovor vyložit různě, pokud se vychází z jeho znění, a nikoliv jen z přepisu. Podle odvolatele je pro rozhovor pořízený v jeho stavu pod nemalým vlivem alkoholu (jako u ostatních podobných rozhovorů) typické časté opakování řeči, vracení se k tématu, skákání do řeči, volba slov včetně vulgarit apod. Má za to, že se jedná o kriminalizaci jinak jediného izolovaného „*tlachání v hospodě u piva*“, na které už nic nenavázalo a jemuž ani nic nepředcházelo. Ve vztahu k jeho osobě nebyla aplikována zásada *in dubio pro reo*, která aplikována být měla. Jednalo se o jeho první mimopracovní setkání s policistou KXXX, na které byl tímto policistou pozván, a témata k cca 3,5hodinovému rozhovoru u piva spíše tak nějak vyplynula. Zdůraznil, že schůzka nebyla úplně náhodná, a pokud by předem někdo plánoval cíl, který je mu kladen za vinu, pak by patrně na schůzku k tomu bylo možno vzít nějaké podklady. Podle odvolatele byla povědomost obou aktérů velmi malá, nepřesná, zkreslená a rozhodně nebyla cíleně připravená. Podle obžalovaného jinak vypadá stejný rozhovor v hospodě a jinak tentýž rozhovor v přepisu u soudu plném chyb, vynechávek a při vyjmutí pouze částí rozhovoru, které se jeví jako zájmové. V rámci dokazování bylo vyvráceno, že by na základě tohoto rozhovoru následně kdokoliv cokoliv činil či opomněl, tedy že by tento rozhovor měl nějaké následky, zejména pak že by někdo vyšetřování případu XXX nějak ovlivnil či se i jen pokusil ovlivnit. Stejně tak nebylo ani zjištěno, že by na rozhovor navázal nějaký další rozhovor či kontakt. Obě strany to braly od začátku jako řeči v hospodě, ze kterých nic dalšího neočekávaly. Zdůraznil, že případ XXX nakonec dopadnul tak, jak dopadnout musel, když už v době odposlechnutého rozhovoru byly splněny podmínky pro rozhodnutí, tedy aniž by byl kdokoliv stíhán či postaven před soud. Pokud by někdo něco chtěl podle odvolatele skutečně ovlivňovat, tak by se patrně musel na to připravit a už v rámci analýzy podkladů by zjistil, že věc je z pohledu předpisů už vyřešená a nelze v podstatě způsob vyřešení nijak změnit a nelze ani nikomu v tomto směru zajistit nějaký prospěch. Snad jediným prospěchem mohlo být, kdyby policie věc řádně a včas v souladu s předpisy vyřídila, což ale spadá do její povinnosti i ze zákona. Případný jeho apel na rychlost vyřízení, navíc v rámci jakéhosi hospodského rozhovoru, by neměl být vykládán jako něco závadného, když sporné věty či spíše jedna věta v rozhovoru jsou vyloženy zcela v jeho neprospěch, ač vzhledem ke skutečnému způsobu vyjádření a okolnostem je zřejmé, že takovýto výklad není odpovídající tomu, co bylo skutečně řečeno. Namítl nesprávný závěr soudu, který z věty např. „*tak by se ten měl revanšovat*“ resp. „*tak by se mohl...*“ dovodil povinnost/nutnost někoho „*za ušetření 30 milionů zaplatit*“. Obdobně namítl dosazení nějaké finanční částky jako „*revans*“, která tam nebyla ani vyřčena, stejně jako domněnky ohledně osoby, která by se měla revanšovat, když např. spojení příjemce dotace a osoby pana SXXX, kteří jsou navíc nejméně dva, není odpovídající ani skutečnosti a ani provedenému dokazování. Podle odvolatele je v tomto bodě odůvodnění soudem prvního stupně vše pouze dovozováno, domýšleno a šikovně skládáno tak, aby jednotlivé vytržené a znovu poskládané části rozhovoru do sebe zapadaly bez ohledu na to, jak vše skutečně zaznělo a zejména bez ohledu na okolnosti

- tohoto „žvanění v hospodě“. Zdůraznil, že rozhodně žádný úplatek či jeho zajištění slíbit nemohl, nechtěl a neslíbil a neměl k tomu ani žádný důvod.
56. Pokud jde o závodistiště XXX, konstatoval, že k němu nikdy neměl a ani nemá žádný majetkový vztah a ani osobní vazbu, a to až doposud, když ostatně v době, kdy vznikly prošetřované problémy okolo závodistiště, ani nebyl hejtmanem a ani v jiné pozici, která by nějak s areálem souvisela nebo měla na tento projekt vliv. Pokud měl uvádět, že se jedná „o moje dítě“, pak se jednalo opět o hospodské řeči, vycházející pouze z toho, že se mu od počátku tento projekt líbil, takto se k němu i veřejně vyjadřoval, a to zejména jako projekt napomáhající tomuto typu sportu v XXX, o který měla amatérský volnočasový zájem jeho dcera, aniž by se na tomto projektu jakkoliv přímo podílel. K tomuto projektu z pohledu dotací se dostal až po jeho realizaci v rámci svých pracovních povinností na úřadu XXX. Do té doby jej znal v podstatě pouze jako občasný návštěvník areálu. Zdůraznil, že jej nikdy nikdo nežádal, aby ve vztahu k tomuto případu něco zjišťoval či dokonce řešil a ani mu nebyla nikdy nabídnuta nějaká odměna či jiný prospěch za nějaké angažování se kolem této záležitosti. Pokud se jedná o informace, které mu policista KXXX sděloval, tak měl za to, že takto vysoce postavený policista ví, co může a co nemůže sdělit v rámci jejich hospodské debaty, když ostatně ani on sám nemohl nijak ověřit správnost toho, co mu bylo sdělováno. Nikdy jsem informace, o nichž jsme se bavili v hospodě, nepoužil a ani použít nehodlal. Odmítl, že by se mimo tento rozhovor v hospodě na něčem v rámci kauzy VXXX podílel, ale nemohl ovlivnit, jestli se ostatní snažili různě ve svých rozhovorech odkazovat na jiné veřejně známé osoby či v nějakém významnějším postavení, ve snaze zvednout vlastní zajímavost či nějakou svou hodnotu.
57. Ve vztahu k trestu soud nijak neuvážil jeho aktuální výdělkové poměry, opětovně zdůraznil, že nechtěl žádnou trestnou činnost spáchat, a za své hloupé žvanění v hospodě pod vlivem alkoholu byl potrestán již samotným projednáváním věci v trestním řízení, které trvalo podle něj značně dlouhou dobu a rozvrátilo zcela jeho osobní i pracovní život. Na závěr navrhl, aby odvolací soud zrušil rozsudek soudu prvního stupně a zprostil jej obžaloby.
58. **Státní zástupce vrchního státního zastupitelství** v písemném blanketním odvolání ze dne 22. 12. 2023 uvedl, že podává odvolání proti výroku o trestu uvedeného rozsudku v neprospěch obžalovaných IXXX KXXX a KXXX KXXX. V písemném zdůvodnění odvolání ze dne 22. 1. 2024 státní zástupce konstatoval, že nesouhlasí s trestem uloženým obžalovanému KXXX KXXX, neboť nebyly náležitě vyhodnoceny všechny okolnosti podstatné pro stanovení druhu trestu a jeho výměry. Soud prvního stupně při ukládání tohoto mírného a podmíněného trestu v podstatě zohlednil pouze jedinou polehčující okolnost, spočívající v předchozí bezúhonnosti obžalovaného. Zdůraznil, že bez této „polehčující okolnosti“ (bezúhonnosti) by se obžalovaný KXXX nemohl žalované trestné činnosti vůbec dopustit, neboť se jedná o jeden ze základních předpokladů pro výkon funkce jakéhokoliv příslušníka Policie ČR. Podle odvolatele tak nalézací soud výše uvedenou polehčující okolnost zcela nedůvodně přecenil a naopak dostatečným způsobem nevyhodnotil celou řadu okolností přitěžujících. Při hodnocení ukládaného trestu nebylo nijak přihlédnuto ke skutkovým závěrům, které soud učinil ohledně jednání obžalovaného KXXX KXXX. Sám nalézací soud uvedl, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že obžalovaný KXXX předával obžalovanému KXXX informace z trestních řízení soustavně, pravidelně a dlouhodobě, a to nejen o kauzách, které jsou předmětem odsuzujících bodů napadeného rozsudku, ale v podstatě o všem, co se na Krajském ředitelství policie XXX prověřuje, jakož i informace z trestních řízení vedených u jiných policejních útvarů, a to Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování či Generální inspekce bezpečnostních sborů (viz např. body 614. a 728. napadeného rozsudku). Krajský soud tyto okolnosti sice řádně vyhodnotil v rámci skutkových závěrů, avšak při úvahách o trestu je pominul, ačkoliv se zcela zřejmě jedná o přitěžující okolnost podle § 42 písm. m) tr. zákoníku (obžalovaný spáchal trestný čin ve

větším rozsahu, tedy i ve vztahu k dalším trestním řízením a interním skutečnostem policejního orgánu, které měly zůstat v zájmu zabezpečení úkolů policie a dosažení účelu trestního řízení utajeny před nepovolanými osobami, trestný čin páchal nebo v něm pokračoval po delší dobu).

59. Podle státního zástupce nalézací soud dostatečně nevyhodnotil také služební postavení obžalovaného KXXX KXXX, tedy jeho pozici náměstka krajského ředitele pro SKPV, jakožto vrcholového představitele tohoto policejního orgánu, u něhož se sbíhaly veškeré podstatné informace z trestněprávních kauz. Z hlediska věcné příslušnosti se jednalo o typově nejzávažnější případy, které jsou v rámci Policie ČR prošetřovány. Příjemcem těchto informací byl na druhé straně obžalovaný IXXX KXXX, jako významný podnikatel, který se pohyboval ve vlivném podnikatelsko-politickém prostředí. Státní zástupce zdůraznil, že i ze závěrů krajského soudu vyplývá, že IXXX KXXX měl z pravidelného přijímání těchto informací zřejmý prospěch, který spočíval v posílení jeho vlivu a postavení v tomto podnikatelsko-politickém prostředí, neboť se tím zvyšovala jeho hodnota. Z provedeného dokazování bylo nepochybně prokázáno, že v tomto prostředí bylo o obžalovaném obecně známo, že byl tím, kdo dokázal získat neverejné informace o policejním prověřování a o práci policie v XXX (viz např. rozhovor KXXX s MXXX dne 22. 5. 2015, rozhovor KXXX s RXXX reprodukováný v rozhovoru s KXXX dne 23. 7. 2015, dále např. výpověď svědka ZXXX apod.).
60. Podle státního zástupce je výše uvedené služební a společenské postavení obou obžalovaných podstatné pro náležité posouzení povahy a závažnosti spáchaného trestného činu a tedy i pro stanovení druhu trestu a jeho výměry. Státní zástupce zdůraznil, že předmětem projednávané věci není ojedinělé pochybení řadového kriminalisty, ale pravidelné neoprávněné sdělování informací v podstatě o veškerém dění na XXX ze strany vrcholového představitele tohoto policejního orgánu. Na straně druhé jako příjemce těchto informací vystupuje významný podnikatel s dosahem do vlivného podnikatelsko-politického prostředí. Namítl, že nalézací soud ze všech výše uvedených okolností přihlédl jen ke služebnímu postavení obžalovaného Mgr. KXXX KXXX, a to pouze ve vztahu k délce zkušební doby podmíněného odsouzení, což je zcela nedostatečné. Soud prvního stupně při stanovení trestu náležitým způsobem nevyhodnotil závažnost jednání obžalovaného, které dosahuje natolik výrazné společenské škodlivosti, že je na místě je důrazně odlišit od jiných obdobných případů, které se týkají méně závažných úniků informací z trestních řízení, typicky od řadových příslušníků policejních orgánů. Obžalovaný při spáchání tohoto jednání využíval podřízenosti dalších příslušníků XXX, čemuž koresponduje přitěžující okolnost podle § 42 písm. d) tr. zákoníku. Zdůraznil, že se v daném případě nejednalo pouze o „prosté úniky informací“ z trestních řízení, ale v některých případech sám soud konstatoval snahu obou obžalovaných ovlivnit trestní řízení. Nad rámec uvedeného je podle státního zástupce třeba přihlédnout i k postoji obžalovaného k trestnému činu v trestním řízení, a to nejen v průběhu přípravného řízení a hlavního líčení, ale zejména i po vydání rozhodnutí odvolacího soudu a vrácení věci nalézacímu soudu, kdy neučinil žádný projev sebereflexe ke svému protiprávnímu jednání. Namítl, že za situace, kdy je obžalovaný KXXX KXXX reálně ohrožen trestní sazbou v zákonném rozpětí podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku od 3 do 10 let odnětí svobody, nelze akceptovat uložení nejmírnějšího trestu odnětí svobody, a to navíc jako trestu podmíněného a nelze uložení tohoto trestu odůvodnit ani současně uloženým peněžitým trestem v 365 denních sazbách ve výši 1 200 Kč, tedy v celkové výměře 438 000 Kč. Uložený trest státní zástupce považuje za nepřiměřeně mírný i ve srovnání s předchozím rozsudkem krajského soudu ze dne 16. 7. 2021, č.j. 29 T 9/2019-18313, kterým byl obžalovanému KXXX uložen rovněž podmíněný trest odnětí svobody v trvání 2 let se zkušební dobou v trvání 4 let, peněžitý trest v celkové výměře 144 000 Kč a trest zákazu činnosti na dobu 4 let za výrazně menší rozsah jednání (v bodech I. - V.), které bylo právně kvalifikováno pouze jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku s trestní sazbou v rozmezí od 1 do 5 let.

61. K obžalovanému IXXX KXXX státní zástupce konstatoval, že mu byl napadeným rozsudkem uložen trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl odložen na zkušební dobu v trvání 4 let, a dále peněžitý trest ve 182 denních sazbách ve výši 3 000 Kč. Celková výše peněžitého trestu tak činí částku 546 000 Kč, avšak ve výroku rozsudku i v protokolu o hlavním líčení je uvedena nesprávná celková výměra tohoto trestu ve výši 346 000 Kč, což bylo podle písemného odůvodnění rozsudku způsobeno přeroknutím předsedy senátu při ústním vyhlášení rozsudku. Vzhledem k pravidlu, že písemné vyhotovení rozsudku (včetně protokolu o hlavním líčení) musí být zcela v souladu s rozsudkem, jak byl vyhlášen (§ 129 odst. 1 tr. ř.), není možné uvedené pochybení považovat za chybu „vyhotovení“ rozsudku a toto „přeroknutí“ tedy není napravitelné postupem podle § 131 tr. ř., ale pouze cestou řádných opravných prostředků. Po vyhodnocení všech kritérií, majících vliv na druh a výměru uloženého trestu, lze v případě obžalovaného IXXX KXXX souhlasit s hodnocením krajského soudu, že ukládání podmíněného trestu odnětí svobody lze v jeho případě považovat za postačující, avšak za současného uložení dostatečného peněžitého trestu. Státní zástupce se v odvolání ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že na obžalovaného IXXX KXXX není nezbytně nutné působit trestem nepodmíněným, současně však konstatoval, že nelze uložený peněžitý trest považovat za dostatečný vedlejší trest poměrně mírného a podmíněně odloženého trestu odnětí svobody. Celkovou výměru peněžitého trestu v počtu 182 denních sazeb považuje za přílehavou a odpovídající povaze a závažnosti spáchaného trestného činu. Nesouhlasí však se způsobem stanovení výše jednotlivé denní sazby. Podle § 68 odst. 3 tr. zákoníku výše jedné denní sazby peněžitého trestu stanoví soud se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům pachatele, přičemž „zpravidla“ vychází z čistého příjmu. Podle § 68 odst. 4 tr. zákoníku příjmy pachatele, jeho majetek a výnosy z něj, jakož i jiné podklady pro určení výše denní sazby mohou být stanoveny odhadem soudu. Podle odvolatele se soud právě otázkou celkové majetkové situace obžalovaného prakticky nijak podrobně nezabýval a učinil velmi povrchní a nedostatečné závěry. Obžalovaný doložil, že jeho příjmy jsou aktuálně starobní důchod ve výši 41 616 Kč měsíčně a jeho příjmy ze závislé činnosti od společnosti XXX, s.r.o. činí po odečtení daně částku ve výši 32 842 Kč měsíčně. Soud tedy primárně vyšel při určování výše jedné denní sazby jako z čistého příjmu právě z této celkové částky 74 458 Kč, tedy z částky denního příjmu ve výši 2 481,93 Kč, po zaokrouhlení 2 500 Kč. Krajský soud dále vyhodnotil celkové prokázané majetkové poměry obžalovaného a zároveň jeho předchozí příjmy odhadem částkou 500 Kč v rámci jedné denní sazby, tedy celkovou částkou 15 000 Kč měsíčně, neboť výše jedné denní sazby stanovil částkou 3 000 Kč. Uvedené zohlednění považuje státní zástupce za zcela nedostatečné a neodpovídající celkovým majetkovým poměrům obžalovaného a jeho předchozím příjmům z podnikatelské činnosti, které sám obžalovaný ve svém výsledku vyčíslil částkou 2 000 000 Kč měsíčně, a ze kterého soud prvního stupně vycházel při stanovení trestu v předchozím rozsudku ze dne 16. 7. 2021. Podle státního zástupce obžalovaný teprve v návaznosti na zhodnocení těchto skutečností ze strany krajského soudu popřel výši svého příjmu s tím, že se jedná o chybu protokolace policejního orgánu. Pravdivost výpovědi obžalovaného KXXX z přípravného řízení a naopak zpochybnění jeho tvrzení o údajně chybné protokolaci policejního orgánu potvrzuje také výpověď svědka MUDr. Mgr. IXXX LXXX, který jako akcionář stejné společnosti ke svým majetkovým poměrům a čistým měsíčním příjmům uvedl stejnou částku 2 000 000 Kč měsíčně. Podle státního zástupce krajský soud v rámci zhodnocení celkových majetkových poměrů obžalovaného a jeho předchozích příjmů z podnikatelské činnosti (kdy postupoval odhadem) adekvátním způsobem nezohlednil jeho účast v řadě obchodních společností a jeho podnikatelské aktivity v oblasti správy a nakládání s celou řadou lukrativních nemovitostí, kdy např. podle výroční zprávy společnosti XXX, a.s. za rok 2022 držel obžalovaný akcie této společnosti o jmenovité hodnotě 134,2 mil. Kč. Státní zástupce konstatoval, že majetek této společnosti je podle posledních účetních výkazů tvořen především nemovitostmi a aktiva činila v roce 2022 celkem 447 mil. Kč, z čehož dlouhodobý

hmotný majetek (tj. nemovitosti) měly účetní hodnotu 323 mil. Kč. Společnost XXX, a.s. je navíc mateřská společnost, která ovládá řadu dalších. Z výše uvedeného podle odvolatele vyplývá, že obžalovaný KXXX disponuje majetkem v řádu stamilionů Kč, což je třeba vzít v úvahu při stanovení výše denní sazby, když soudem provedené zhodnocení částkou 500 Kč v rámci jedné denní sazby je tak zcela nedostatečné.

62. Na závěr svého opravného prostředku státní zástupce navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací z jeho podnětu v neprospěch obžalovaných IXXX KXXX a KXXX KXXX za podmínek podle § 259 odst. 3 tr. ř., podle § 258 odst. 2 tr. ř. a podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř. zrušil v napadeném rozsudku výrok o trestu obžalovaných a uložil obžalovanému IXXX KXXX přísnější peněžitý trest, a to ve 182 denních sazbách ve výši 10 000 Kč, tedy v celkové výměře 1 820 000 Kč a obžalovanému KXXX KXXX trest odnětí svobody v trvání 5 let nepodmíněně, pro jehož výkon nechť je obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Státní zástupce dále navrhl tomuto obžalovanému podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložit trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru na dobu 8 let a vedle toho opětovně uložit peněžitý trest ve 365 denních sazbách ve výši 1 200 Kč, tedy v celkové výměře 438 000 Kč.
63. V dalším písemném podání ze dne 28. 3. 2024 státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci doplnil odůvodnění svého odvolání o finanční šetření k majetkovým poměrům obžalovaného Ing. IXXX KXXX a navrhl jeho provedení před odvolacím soudem.
64. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu odvolacímu v souladu s ustanovením § 252 tr. ř. Odvolací soud zjistil, že odvolání byla podána oprávněnými osobami podle § 246 odst. 1 písm. a), b) tr. ř., § 247 odst. 1 tr. ř., v zákonné lhůtě podle § 248 odst. 1 tr. ř., přičemž podaná odvolání splňují i náležitosti § 249 odst. 1, 2 tr. ř., proto odvolací soud neshledal podmínky pro rozhodnutí o zamítnutí či odmítnutí odvolání podle § 253 odst. 1, 3 tr. ř. a k jejich projednání nařídil veřejné zasedání.
65. Intervenující státní zástupce u veřejného zasedání před odvolacím soudem setrval na svých odvolacích námitkách, včetně závěrečného návrhu a zdůraznil, že krajský soud dostatečně nezjistil celkové majetkové poměry obžalovaného KXXX, zejména jeho účast v řadě obchodních společností, které disponují významnými nemovitostmi v daném regionu, a je vnímán jako velmi movitý člověk. Ve vztahu k obžalovanému KXXX navrhl doplnit dokazování o listiny - zkrácené finanční šetření.
66. K uloženému trestu obžalovanému KXXX KXXX intervenující státní zástupce namítl, že krajský soud při svých úvahách vycházel pouze z jediné polehčující okolnosti, a to vedení řádného života a dosavadní bezúhonnosti obžalovaného. Podle odvolatele je zde na druhé straně řada přitěžujících okolností, např. že se trestné činnosti dopouštěl dlouhodobě a ve velkém rozsahu, a to nejenom ve vztahu k devíti kauzám, které jsou předmětem odsuzujícího výroku, ale i v ostatních kauzách, když obžalovanému KXXX sděloval informace v podstatě o všem, co se na Krajském ředitelství policie XXX a u jiných policejních součástí dělo. Podle intervenujícího státního zástupce je další skutečností, která zvyšuje společenskou závažnost jednání, postavení obou aktérů - obžalovaný KXXX jako náměstek krajského ředitelství pro trestní řízení, u kterého se sbíhaly veškeré informace o všech kauzách, a obžalovaný KXXX, významný podnikatel s dosahem do politiky a do byznysu. Dále poukázal na samotný postoj obžalovaného KXXX k tomuto dosavadnímu trestnímu řízení, jeho způsob obhajoby a generální prevenci, kdy předmětná trestní věc je bedlivě sledována příslušníky bezpečnostních sborů. Konstatoval, že úniky informací z trestních řízení jsou velkým problémem orgánů činných v trestním řízení a je velký problém takovou trestnou činnost vůbec detekovat, objasnit ji a prokázat. Zdůraznil, že by bylo velkým, chybným a špatným signálem, pokud by obžalovanému KXXX byl uložen pouze podmíněně

- odložený trest odnětí svobody, neboť by nepůsobil jako trest výchovný a nebyl by schopen odradit případné příslušníky od podobného jednání.
67. K výroku o vině v napadeném rozsudku uvedl, že jej považuje za správný a zcela zákonný, když se nalézací soud pečlivě a přesvědčivě vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi a uvedl, jaké skutečnosti vzal za prokázané, z jakých důkazů vycházel, jakým způsobem tyto důkazy hodnotil, zejména v případě, pokud si vzájemně odporovaly, a jakým způsobem se vypořádal s obhajobou obžalovaných.
68. Návrhy obhajoby na doplnění dokazování považuje za nadbytečné, neboť jsou vedeny snahou oddálit konečné rozhodnutí v dané věci, proto navrhl jejich zamítnutí. Krajský soud se s námitkami stran procesnosti provedených operativních úkonů řádně vypořádal, a to v bodě 610. odůvodnění napadeného rozsudku. Jedná se o verbální skutky, tzn. obžalovaným je kladeno za vinu to, co oni sami řekli v rámci schůzek, to jsou jejich slova. Tyto skutky jsou prokazovány zvukovými nahrávkami, nejsou to žádné přepisy, případně vyhodnocení ze strany policejního orgánu. V některých případech byly znalecky vyčištěny, protože měly špatnou slyšitelnost, ale je to zcela objektivní důkaz. Pokud by se bývalí příslušníci a podřízení Mgr. KXXX podíleli na technických záležitostech, instalacích, odposleších, případně prováděli nějakou operativní činnost, jakým způsobem by se to projevilo na výsledku zvukových stop, které byly předloženy a se kterými se krajský soud řádně vypořádal. Žádný z případných bývalých příslušníků neprováděl jediný důkaz, který by byl procesně použitelný jako důkaz a ze kterého by se v daném řízení vycházelo.
69. Obžalovaný Ing. IXXX KXXX, prostřednictvím svého obhájce JUDr. Tomáše Klimka, Ph.D., u veřejného zasedání před odvolacím soudem v plném rozsahu odkázal na podané odvolání a zdůraznil, že v žádném případě nezpůsobil vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy, což konstatoval také napadený rozsudek, který na více místech a opakovaně dospěl k závěru, že z provedených důkazů nebylo prokázano, že by obžalovaný Ing. KXXX či Mgr. KXXX způsobili vážnou poruchu v činnosti XXX s tím, že nebylo zjištěno, že by došlo ke konkrétnímu ovlivňování některého úkonu či fungování policejního orgánu, že by došlo ke zmaření určitého úkonu, zničení důkazů, nevyšetření některé trestné činnosti, odložení věci, která neměla být odložena, nebo že by nezákonně byl stíhán někdo, kdo stíhán být neměl, tedy souhrnně, že by trestní stíhání probíhalo jinak, než by probíhat mělo. Odkázal na komentářovou literaturu, podle které je vážnou poruchou v činnosti orgánu státní správy takový stav, kdy tato instituce není po jistou a nikoli krátkou dobu schopna řádně plnit své základní úkoly. Omezení činnosti orgánu veřejné moci musí být přinejmenším podstatné, a to v závislosti na intenzitě zásahu pachatelem do činnosti orgánu veřejné moci, povahy a důležitosti takových úkolů. V předmětné věci k takovému vážnému porušení v činnosti orgánu státní správy vůbec nedošlo. Konstatoval, že je nutné se zabývat i subjektivní stránkou, jejímž předpokladem je úmysl ke spáchání tohoto trestného činu. Pokud probíhala diskuse mezi ním a obžalovaným Mgr. KXXX, tak to neznamená, že by měl v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch či že by Mgr. KXXX měl vykonávat svoji pravomoc v úmyslu způsobit takovým činem vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy. Zdůraznil, že se nedopustil žádného trestného činu a měl by být obžaloby zproštěn.
70. K odvolání státního zástupce, týkajícího se výše peněžitého trestu, odkázal na ustanovení § 68 tr. zákoníku, podle kterého se má posoudit příjem obžalovaného, jeho majetek a výnosy z něho. Podle odvolatele státní zástupce specifikoval pouze aktiva či jeho účast ve společnostech, avšak nebyly prokázány závazky a pasiva těchto společností.
71. K vyjádření státního zástupce k odvolání obžalovaných konstatoval, že nerozumí jeho nesouhlasnému stanovisku s navrženými důkazy obhajoby, když i státní zástupce by měl působit k řádnému objasnění skutku, a to jak ve prospěch, tak v neprospěch obžalovaných.

72. Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX, prostřednictvím svého obhájce Mgr. Tomáše Grepla, u veřejného zasedání před odvolacím soudem odkázal na svá písemná odvolání. Zdůraznil, že policie v této věci zahájila trestní řízení před 10 lety a před 9 lety bylo zahájeno konkrétní trestní stíhání obžalovaného pro dva zvláště závažné zločiny, přičemž po podstatnou část celého trestního řízení policie, resp. státní zastupitelství, prosazovalo právní kvalifikaci spojenou s trestní sazbou 5-12 let. Zdůraznil, že obžalovaný Mgr. KXXX už na začátku této kauzy přišel o své zaměstnání ve vedení policie, o celou svou policejní kariéru, po celou tuto dobu musí žít s tím, že je veřejně prezentován prakticky jako zločinec. Podle odvolatele nejsou takto závažná obvinění zákonným způsobem odůvodněna ani podložena důkazy. Dále uvedl, že policie na počátku této trestní kauzy tvrdila, že Mgr. KXXX systematicky ovlivňuje velký počet trestních řízení na XXX, dochází k fingování podkladů, účelově zahájeným trestním řízením, že XXX pod KXXX vedením prakticky nefunguje. Když se ukázalo, že toto tvrzení nelze jakkoliv relevantně podložit, došlo ke změně s tím, že Mgr. KXXX žádné trestní řízení neovlivnil, ale chtěl ho ovlivnit. V současné době nalézací soud v napadeném rozsudku sám připouští, že Mgr. KXXX žádné trestní řízení nejenže neovlivnil, ale ani jej nechtěl ovlivnit, tedy nebyl prokázán jeho přímý úmysl, ale že s vážnou poruchou v činnosti orgánu státní správy, tzn. s tím, že na XXX nebudou trestní řízení vedena zákonným způsobem, byl alespoň srozuměn. Odvolatel zdůraznil, že ve svém původním rozsudku krajský soud dovodil, že znak způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu veřejné moci nebyl jednáním Mgr. KXXX naplněn. Přičemž ve druhém rozsudku krajský soud na pokyn odvolacího soudu změnil názor na zcela opačný, ačkoli z hlediska skutkového popisu nalézací soud nijak podstatně svůj rozsudek nezměnil. Podle odvolatele skutková věta nyní napadaného rozsudku nepopisuje žádné konkrétní hrozící následky jednání at' Mgr. KXXX nebo dalších obžalovaných v rámci činnosti XXX, k nimž by mělo jednání obžalovaných směřovat, což je zákonnou podmínkou právní kvalifikace pokusu trestného činu. V napadeném rozsudku zcela absentují skutková zjištění, která by bylo možné podřadit pod znaky kvalifikované skutkové podstaty podle § 329 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku. Zdůraznil, že nebylo zjištěno, že by sdělením jediné konkrétní informace musel vědět, že bezprostředním důsledkem takového sdělení bude nějaká konkrétní hrozba pro konkrétní služební účel. I kdyby nějaké takové konkrétní detaily popsány byly, pak zcela absentují skutková zjištění, která by s ohledem na obrovský počet řízení vedených na XXX mohla vést k závěru a zobecnění, že došlo z hlediska působení celého krajského ředitelství jako celku k závažnému narušení funkce krajského ředitelství jako orgánu veřejné moci. Pokud podle soudu prvního stupně nečinil jediný nezákonný přímý XXX ve kterémkoliv řízení, tak se nenabízí logické vysvětlení, proč by mu naopak nemělo vadit činit jednání, která k tomu nezákonnému průběhu povedou nepřimo. Pokud měl usilovat o své setrvání ve funkci, tak není logicky vysvětlitelné, proč by si měl podkopávat svou pozici, která byla vynikající a ničím neohrožená, ohrožením fungování instituce, za kterou byl zodpovědný.
73. Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX prostřednictvím svého obhájce navrhl, aby jako listinný důkaz byl k důkazu proveden jeho písemný dotaz a odpověď oslovených lidí. Zdůraznil, že podstata problému není v tom, jaké odposlechy skutečně provedeny byly, ale naopak v tom, které provedeny nebyly, protože se nedostaly k rukám soudu. Věc není v žádném případě jednoduchá, nejde o to, co obžalování řekli či neřekli, ale hodnocení z hlediska zákonné povinnosti mlčenlivosti, která není postavena v tom smyslu, že policista nesmí říct nic. Definice zákonné povinnosti mlčenlivosti je velmi závislá na kontextu, tzn. na konkrétních okolnostech trestního řízení. Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX nebyl ten, kdo danou informaci sdělil adresátovi, ale naopak adresát to dřív řekl jemu. Pokud zde není předchozí odposlech, který by to prokázal, limituje to obhajobu na tom, že se nějaký důkaz nedostane do spisu. Zdůraznil, že torzo odposlechů, které byly provedeny, není ze 3/4 slyšet, není tam jediná věta, kde by nebyly nějaké tři tečky, vynečávky, elipsy, kdy se těžko dávají jednotlivé věty dohromady. Dále navrhl doplnit dokazování výslechem označených policistů někdejšího ÚOOZ, později NCOZ, a 2 konkrétní listiny. Důkazní návrhy směřují k prokázání, že ve

skutečnosti se na prověřování a vyšetřování kauzy VXXX rozsáhlým způsobem podíleli bývalí podřízení Mgr. KXXX z Krajského ředitelství XXX, přestože to bylo popíráno. Poukázal na přípis – Podnět k prověření-sdělení na č.l. 582, kde plk. VXXX, vedoucí zástupce plk. KXXX, v roce 2017 říká: „k tomuto vám sděluji, že jmenovaní policisté ZXXX, SXXX, AXXX, LXXX, PXXX v trestní věci VXXX neprováděli žádné úkony trestního řízení, u žádných takových úkonů trestního řízení nebyli přítomni a ani jiným způsobem se na nich nepodíleli“. To je v hrubém rozporu s podklady, které prezentovali ve vztahu k navrženým svědkům. Na str. 18 protokolu z hlavního líčení ze dne 26. 5. 2021 státní zástupce tvrdí totéž jako plk. VXXX „ale rozhodně není pravdou, že by se kterýkoliv z těchto policistů, se kterými přišel KXXX do konfliktu, na prověřování dané věci podíleli atd.“. Všechny tyto listiny byly nalézacím soudem brány jako hodnověrný podklad pro úvahu, zda angažmá podjatých policistů mohlo nebo nemohlo mít nějaký vliv. Vše nasvědčuje tomu, že označení policisté se toho účastnili a jejich činnost mohla mít zásadní vliv nejen na zákonnost jednotlivých úkonů, ale i na věcnou stránku věci, podíleli se na přepisování a selekci odposlechnů.

74. Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX, prostřednictvím svého obhájce JUDr. Pavla Pohorského, u veřejného zasedání před odvolacím soudem v plném rozsahu odkázal na písemné vyhotovení odvolání. K navrženým důkazům výslechem policistů se připojil, neboť tyto policisté se s největší pravděpodobností podíleli na prepisech již v průběhu těch odposlechnů, které sloužily k prodlužování povolení, což však nebylo nikdy prošetřováno.
75. Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX sám před odvolacím soudem ke svému motivu udržet si funkci namítl, že měl s tehdejšími nadřízenými přátelské a excelentní vztahy. Nikdo se jej nikdy nesnažil z funkce odstranit, byl pravidelně hodnocen v superlativech a nadřízení byli spokojeni s tím, jak kriminální služba pod jeho vedením fungovala. Odkázal na odposlechnuté rozhovory s plk. KXXX, se kterým se potkával denně a měl s ním přátelský vztah. Zopakoval, že kauzy, o kterých se s Ing. KXXX bavil, nebyly kauzy čerstvé, ale převážně historické, v některých případech před promlčením. Odkázal na kauzu XXX, kde sami zpracovatelé uváděli, že je nutné získat informace a někam kauzu posunout nebo bude promlčená. Namítl jednostranné hodnocení důkazů z důvodu řešení kauzy jeho bývalými podřízenými, kteří v roce 2014 odešli do XXX k plk. ŠXXX, a kde se pro ně zřídilo zvláště 3. oddělení ÚOOZ, pracoviště XXX, které nepředstavovalo uzavřený tým, ale dělalo naprosto všechny úkony a docházelo k selektování úkonů tak, jak se jim to hodilo. Zdůraznil, že poté, co navrhl výslech zdroje plk. KXXX, o kterém nevěděl, kdo to je, tak se papír s tímto zdrojem ztratil ze spisového materiálu, když i samotný KXXX v roce 2016 řekl, že musel ničit některé úřední záznamy, aby se nepoznala identita těch, co v nich figurují. Uvedl, že se až z médií dozvěděl, že zdrojem byl pplk. VXXX, který v té době pracoval na inspekci ministerstva vnitra. Opětovně namítl, že rozhovory s Ing. KXXX nebyly žádným vynášením informací. Pokud je v rozhovorech z roku 2014 řeč o kauze KXXX, tak o této kauze na krajském ředitelství vůbec nevěděli. U kauzy XXX měl mít informaci od plk. JXXX, 1. 9. bylo zahájeno trestní stíhání, které bylo medializováno a když se asi 3. 9. ptal plk. JXXX, kdo dostal „sdělovačku“, dostal odpověď, že neví, že to nesleduje. Z tohoto důvodu mu tak nemohl říct informace předtím, přičemž kauzu XXX na inspekci dělal pplk. VXXX. Konstatoval, že s RXXX PXXX 3 roky poslouchali 2 TB dat (stovky hodin) odposlechnů, které byly tehdejším útvarem pro odhalování organizovaného zločinu označeny jako nezájmové a byly selektovány, a jež absolutně vylučují to, co je kladeno obžalovaným za vinu, tzn. že neprováděl schůzkovou činnost. Upozornil na odposlechnutý rozhovor z 10. 4. 2015 s kpt. TXXX, bylo to ihned po odchodu policistů na pracoviště do XXX, že byl jimi „verbován“, aby se s nimi spojil a odstranili ho.
76. Obžalovaný Ing. JXXX RXXX, prostřednictvím svého obhájce Mgr. Ing. Petra Konečného, u veřejného zasedání před odvolacím soudem odkázal na písemné vyhotovení odvolání. Zdůraznil, že je od počátku namítána nezákonnost pořízených odposlechnů. Každý další den trestního řízení je utvrzován v tom, že se v hospodě „přimotal“ do hry či policejní války mezi

policisty, kteří podjatým způsobem vyšetřovali jiné policisty. Z důkazů je zjevné, že vůči němu není nic, co by mu bylo možno vytknout, kromě jednoho hospodského rozhovoru. Namítl způsob provedení důkazů odposlechy, kdy byly předloženy nahrávky s tím, že pokud obžalovaní něco chtějí, tak se na to mají podívat. Obžaloba měla zcela jednoznačně z odposlechnů určit ty pasáže, které mají nějakým způsobem prokazovat vinu obžalovaných. Podle odvolatele je absurdní, aby si obžalovaný sám hledal ve stovkách hodin odposlechnů sporné věty. Po stránce procesní namítl nezákonnost a způsob provádění dokazování a okolnosti, za kterých byly tyto odposlechy pořizovány a následně účelově využívány a vykládány. Co se týká samotných inkriminovaných vět, byla z pohledu obhajoby porušena zásada in dubio pro reo, kdy sporný odposlech je vykládán pouze v neprospěch obžalovaného, věty nejsou zasazovány do kontextu, jsou pod vlivem alkoholu a zmatené. Zdůraznil, že nejspornější věta je navíc v podmiňovacím způsobu „když se pro někoho něco udělá, měl by se revanšovat“. Jediný konkrétní důkaz je pouze onen jediný rozhovor z hospody, který se dá vyložit mnoha způsoby, přičemž jej soud vyložil v jeho neprospěch. Připojil se k návrhům na provedení dokazování vznesené obhájcem obžalovaného KXXX KXXX, neboť by mohly objasnit okolnosti celé věci. Zdůraznil, že se účastnil všech jednání, nikdy nic nekomplikoval a nikdy nenavrhol nic, co by řízení prodlužovalo.

77. Obžalovaný Ing. JXXX RXXX sám před odvolacím soudem uvedl, že začíná desátý rok této kauzy. Zdůraznil, že při referátu napadeného rozsudku zazněla mnohokrát slova „možná, kdyby, může“. Konstatoval, že dle jeho názoru šlo o nějakou pomstu policajtů vůči policajtům, ale konstrukce celého případu je tak prapodivná a tak šíleně udělaná, že každý soudný a inteligentní člověk nemůže věřit tomu, že se něco takového vůbec stalo. Podle odvolatele byl vtažen do tohoto případu jako mediální hvězda, protože tou původní mediální hvězdou měl být pan LXXX, který se z této kauzy nějakým způsobem vyvlékl, a nezbývalo než přibrat tehdejšího hejtmana XXX, aby kauza měla nějakou váhu. Kauza války policajtů v XXX byla vymyšlená na základě domněnek a spekulací a na základě skutečné pomsty „XXX“ vůči Mgr. KXXX KXXX. V odůvodnění zaznělo, že měl nabídnout Mgr. KXXX KXXX blíže neurčený finanční prostředek, ale přitom žádné finanční prostředky nezazněly, na čemž trvá. Zaznělo tam, že „pokud někomu něco, tak ten by se měl revanšovat“ v podmiňovacím čase. Nebylo tak podle obžalovaného prokázáno, pro koho, co, jak ani kdy. Obžaloba je podle odvolatele postavena na základě domněnek a spekulací. Zdůraznil, že obžalovaní mají 9 let zničeného života a jsou dostatečně potrestáni za to, že si někdo něco vymyslel. Konstatoval, že pokud státní zástupce uvedl, že obžaloba vychází z toho, co obžalovaní řekli a že to nejsou domněnky, pak je to v rozporu s popisem v obžalobě, kde zaznělo, že nabídl Mgr. KXXX KXXX blíže neurčené finance, což ovšem v odposleších vůbec nezaznělo. Zdůraznil, že obžalovaný Mgr. KXXX KXXX mu při schůzce neříkal o spisu vůbec nic, nevynášel žádné informace. Naopak o XXX nevěděl vůbec nic, kdy on sám mu říkal příběh, který měl načtený a který řešil jako hejtman, což ostatně vyplývá z odposlechu.

III.

Důvodnost opravných prostředků

78. Vrchní soud v Olomouci v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 tr. ř. ve veřejném zasedání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku soudu prvního stupně, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost napadených výroků. Základem obligatorního postupu odvolacího soudu při jeho přezkumné činnosti je zjištění, zda v řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí, byly dodrženy předpisy práva procesního a nedošlo v tomto řízení k vadám, jež mohly mít vliv na kvalitu skutkových zjištění a následně na aplikaci procesu práva hmotného. Je také významné, že ne

všechny zjištěné vady mohou činit opravný prostředek důvodným, nýbrž jde jen o taková eventuální porušení ustanovení o řízení, která mohla způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí. Z hlediska soudní teorie i praxe je proto nutné vždy zvažovat, jestli zjištěná vada řízení je podstatná a zároveň, jestli by mohla ovlivnit správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku, a zohlednit rozumný pohled na dodržování zákonem stanovených pravidel spravedlivého procesu jako podmínky pro spravedlivé rozhodnutí.

79. Předmětný rozsudek je již druhým rozsudkem soudu prvního stupně v dané trestní věci ve vztahu k odvolatelům - obžalovaným. Poprvé senát Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci 29 T rozhodl rozsudkem dne 16. 7. 2021 pod č.j. 29 T 9/2019-18313. Tento rozsudek byl usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 1. 2. 2023, sp.zn. 4 To 17/2022, podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání státního zástupce a obžalovaných Ing. IXXX KXXX, Mgr. KXXX KXXX a Ing. JXXX RXXX zrušen v celé odsuzující části (pod písmenem A) a ve všech výrocích pod písmenem B), jimiž byli obžalováni Ing. IXXX KXXX a Mgr. KXXX KXXX podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštění obžaloby. Podle § 259 odst. 1 tr. ř. byla věc ve zrušené části vrácena soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí.
80. Krajský soud po vrácení věci v hlavním líčení na návrh obhajoby vyslechl v procesním postavení svědka, dříve obžalovaného, RXXX PXXX, doplnil výsledky obžalovaných JXXX RXXX a KXXX KXXX, provedl listinné důkazy a dne 20. 10. 2023 vyhlásil opravnými prostředky napadený rozsudek.
81. Vrchní soud po přezkoumání dané trestní věci v intencích výše zmíněných neshledal v řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, takové podstatné vady, které by spočívaly zejména v porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby a **nebyl tak dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.** Podle názoru odvolacího soudu v průběhu přípravného řízení, ani v řízení před soudem prvního stupně nedošlo k žádným závažným podstatným porušením procesních předpisů, jež by mohly mít za následek nesprávnost napadených výroků. Odvolací soud zjistil, že byla dodržena všechna ustanovení trestního řádu, která se práva obžalovaných na obhajobu týkala, zejména ve vztahu k zahájení trestního stíhání, seznámení se spisem, doručení obžaloby a rozsudku, dodržení zákonných lhůt k přípravě hlavního líčení, jakož i další jednotlivá práva, jež procesním způsobem zajišťují konkrétní realizaci obhajovacích práv v průběhu trestního řízení.
82. Odvolací soud nepřisvědčil obžalovaným, že postupem orgánů činných v trestním řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci a právo obhajoby. Krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí (zejména v bodech 572. až 607.) velice pečlivě a správně vypořádal s procesními námitkami uplatněnými obžalovanými v průběhu trestního řízení. Odvolací soud proto odkazuje na příslušné pasáže odůvodnění, když je shledává správnými a uvádí pouze následující.
83. Odvolací soud přisvědčil krajskému soudu, že byl věcně i místně příslušným pro projednání a rozhodnutí dané trestní věci. Pokud byla obhajobou zpochybňována věcná příslušnost krajského soudu, je nutno vyjít z ustanovení § 17 tr. ř., podle něhož je obecně dána věcná příslušnost krajského soudu k projednání a rozhodnutí věci samé v prvním stupni tehdy, naplňuje-li žalovaný skutek zákonné znaky některého z trestných činů, na které trestní zákoník ve zvláštní části stanoví trest odnětí svobody, jehož dolní hranice činí nejméně pět let. Tato zákonná podmínka byla v předmětné věci splněna, když obžaloba byla na Mgr. KXXX KXXX podána mimo jiné pro skutek právně kvalifikovaný jako zvlášť závažný zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 4 písm. a), b) tr. zákoníku a popis skutku v podané obžalobě vykazoval všechny zákonné znaky tohoto zvlášť závažného zločinu. V okamžiku podání obžaloby tak soud prvního stupně byl věcně příslušný k projednání a rozhodnutí věci,

bez ohledu na to, jaký závěr o naplnění znaků tohoto zvláště závažného zločinu krajský soud následně učinil po provedeném dokazování.

84. Odvolací soud nepřisvědčil námitce obhajoby ohledně podjatosti dozorového státního zástupce Mgr. Miroslava Stokláška, který obžalobu v dané trestní věci zastupoval i v hlavním líčení a odvolacím řízení. Základním argumentem obhajoby pro vyloučení státního zástupce z úkonů tohoto trestního řízení je skutečnost, že Mgr. Miroslav Stoklásek dozoroval jednu z dílčích kauz (tzv. kauzu KXXX), a to v době, kdy byla vedena Národní centrálou proti organizovanému zločinu a dozorována Vrchním státním zastupitelstvím v Olomouci. Obžalovaní i v rámci tohoto odvolacího řízení především namítali, že se státní zástupce seznámil s věcnou podstatou jednání kladeného obžalovaným za vinu jinak než v průběhu tohoto trestního řízení a že by měl být v této věci vyslechnut jako svědek. Krajský soud zcela správně uplatněné námitce nepřisvědčil. Předně je nutno uvést, že o námitce podjatosti, opřené o shodné důvody, bylo již rozhodnuto usnesením státního zástupce ze dne 14. 8. 2018, č.j. 2 VZV 6/2015-1146, tak, že Mgr. Miroslav Stoklásek není vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení v dané trestní věci. Toto rozhodnutí bylo napadeno stížností, která byla usnesením státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 10. 9. 2018, č.j. NZT 29/2015-396, zamítnuta.
85. Podle ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř. *je z vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen soudce nebo předsedící, státní zástupce, policejní orgán nebo osoba v něm služebně činná, u něbož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat. Úkony, které byly učiněny vyloučenými osobami, nemohou být podkladem pro rozhodnutí v trestním řízení.*
86. Soud prvního stupně svůj závěr o nepodjatosti státního zástupce opřel o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 6. 2000, sp.zn. 5 Tz 113/2000, podle něhož *ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř. o důvodech vyloučení z vykonávání úkonů trestního řízení je postaveno na zásadě, podle které důvody mohou být výsledkem jen osobního vztahu konkrétního soudce, státního zástupce, vyšetřovatele či policejního orgánu k určitým osobám na trestním řízení zúčastněným nebo k věci samotné. Má-li důvod k vyloučení spočívat ve vztahu k projednávané věci, ze všech rozhodujících okolností musí být jednoznačně patrné, že zde takový vztah skutečně existuje, ale samotný vnitřní pocit soudce, státního zástupce, vyšetřovatele či policejního orgánu v tomto směru nepostačuje, třebaže i on může být podkladem - ovšem jen vedle dalších objektivně zjištěných skutečností - k důvodnému závěru o tom, že jejich nežádoucí vztah k věci zde skutečně je. Důvodem podjatosti není jakýkoli vztah k projednávané věci, nýbrž musí jít o vztah takového charakteru, který objektivně i subjektivně brání soudci, státnímu zástupci, vyšetřovateli či policejnímu orgánu přistupovat k věci nezaujatě a rozhodovat nestranně a spravedlivě, čímž vyvolává oprávněné pochybnosti o jejich nepodjatosti.*
87. Vztáhneme-li výše uvedená teoretická východiska na danou trestní věc, potom je nutno konstatovat, že závěr soudu prvního stupně o nepodjatosti státního zástupce je správný. Státní zástupce Mgr. Miroslav Stoklásek byl dozorujícím státním zástupcem v tzv. kauze KXXX v době před okamžikem, který je obžalovaným kladen za vinu, tedy před předáním této trestní věci na Krajské ředitelství Policie XXX (před 3. 2. 2015). Je nutno zdůraznit, že v předmětné trestní věci se neprojednává údajná trestná činnost pana KXXX, ale trestná činnost obžalovaných v době, kdy tzv. kauza KXXX se nacházela na XXX. Tedy obžalovanému KXXX je kladeno za vinu, že poskytoval obžalovanému KXXX informace o tomto probíhající trestním řízení v době, kdy státní zástupce Mgr. Stoklásek ve věci „KXXX“ již nebyl činný a do předmětné kauzy nezasahoval.
88. Ani soud odvolací nepovažuje doplnění dokazování o výslech Mgr. Miroslava Stokláška v procesním postavení svědka za nezbytný, když krajský soud k tomuto bodu obžaloby provedl dokazování v dostatečném rozsahu v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. Odvolací soud proto přisvědčil závěru soudu prvního stupně, že všechny úkony státního zástupce z

přípravného řízení i v řízení před krajským a vrchním soudem byly provedeny nepodjatým státním zástupcem.

89. Odvolací soud dále přisvědčil krajskému soudu, že veškeré důkazy, které byly v hlavním líčení provedeny, byly provedeny v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními a při zachování všech zásad spravedlivého procesu, zásady rovnosti zbraní či zásady kontradiktornosti průběhu hlavního líčení a důkazy, z nichž krajský soud vyšel při tvorbě svých skutkových zjištění, jsou plně procesně využitelnými.
90. Opětovně i v tomto odvolacím řízení byla obhajobou zpochybňována zákonnost získání stěžejních důkazů, kterými jsou audiozáznamy opatřené na základě povolení státního zástupce ke sledování osob a věcí podle § 158d tr. ř. a na základě příkazů soudce k odposlechu na záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 tr. ř. Vrchní soud přisvědčil soudu prvního stupně, že všechna povolení i příkazy byly vydány zákonným způsobem, orgánem k tomu příslušným a policejní orgán při získávání informací, které svůj materiální výstup našly v audiozáznamech a byly použity k důkazu, postupoval zcela v mezích těchto povolení a příkazů, přičemž ani v postupu policejního orgánu nebyly shledány takové nedostatky, které by vedly k závěru o nezákonnosti takto získaných důkazů.
91. Obhajobou je i v řízení odvolacím opětovně zpochybňována procesní využitelnost audiozáznamů získaných na základě povolení ke sledování osob a věcí podle § 158d odst. 1, 2, 4 tr. ř. státním zástupcem, jimiž byly zachyceny rozhovory osob na veřejně přístupném místě.
92. Odvolací soud se proto i v tomto svém rozhodnutí k dané problematice vyjádří. Nejprve v obecné rovině je nutno podotknout, že podle § 158d tr. ř. *sledováním osob a věcí (dále jen "sledování") se rozumí získávání poznatků o osobách a věcech prováděné utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky. Pokud policejní orgán při sledování zjistí, že obviněný komunikuje se svým obhájcem, je povinen záznam s obsahem této komunikace zničit a poznatky, které se v této souvislosti dozvěděl, nijak nepoužít* (odst. 1). *Sledování, při kterém mají být pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy, lze uskutečnit pouze na základě písemného povolení státního zástupce* (odst. 2). *Pokud má být sledováním zasahováno do nedotknutelnosti obydlí, do listovního tajemství nebo zjišťován obsah jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí za použití technických prostředků, lze je uskutečnit jen na základě předchozího povolení soudce. Při vstupu do obydlí nesmějí být provedeny žádné jiné úkony než takové, které směřují k umístění technických prostředků* (odst. 3). *Povolení podle odstavců 2 a 3 lze vydat jen na základě písemné žádosti. Žádost musí být odůvodněna podezřením na konkrétní trestnou činnost a, jsou-li známy, též údaji o osobách či věcech, které mají být sledovány. V povolení musí být stanovena doba, po kterou bude sledování prováděno a která nesmí být delší než šest měsíců. Tuto dobu může ten, kdo sledování povolil, na základě nové žádosti písemně prodloužit vždy na dobu nejvýše šesti měsíců* (odst. 4).
93. Trestní řád v ustanovení § 89 odst. 2 tr. ř. explicitně uvádí, že *za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi obviněného a svědků, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro trestní řízení a ohledání*. Současně však trestní řád obsahuje negativní vymezení napříč všemi ustanoveními, které uvádí, kdy se důkaz v trestním řízení použít nesmí. V případě prostorových odposlechů je zdrojem zvukový, obrazový a jiný záznam o výsledku použití operativně pátracího prostředku. Jako důkaz tak lze použít právě zvukový, obrazový, audiovizuální nebo jiný záznam získaný na základě zákonně povoleného a provedeného sledování. Pomocí sledování osob je tak možné získávat a zjišťovat věci důležité pro trestní řízení. V praxi může být prostorový odposlech nasazen například v kavárně či přírodě, ale také v soukromí (např. v bytě, kanceláři).
94. Při využití sledování osob si zájem na odhalování a postihování trestné činnosti konkuruje s právem jednotlivce na ochranu soukromí. Nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena, jak stanoví čl. 7 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“). Limity pro zásah do práva na respektování soukromého života musí být vymezeny zákonem. Avšak ani splnění zákonných požadavků pro sledování osob není dostačující pro jeho legitimitu. Další

- požadavky pro legitimitu sledování osob nalezneme v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Ta v čl. 8 odst. 2 uvádí, že zásah musí být dovolen zákonem, musí sledovat některý z cílů uvedených v tomto ustanovení (např. předcházení zločinnosti, ochrany zdraví, ...) a musí být nezbytný v demokratické společnosti. Intenzita zásahu do soukromí se různí v jednotlivých formách sledování osob a věcí. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva dále dovodila, že k narušení soukromí osob může dojít jak jejich sledováním v soukromí, tak i na veřejnosti. Pokud dochází ke sledování osob na veřejnosti, je nutné posuzovat intenzitu zásahu do soukromí. Například vyfocení si náhodného kolemjdoucího nebude obvykle představovat zásah do soukromí ve smyslu čl. 7 Listiny, ale systematické sledování osoby už ano. Vyšší intenzita zásahu je spatřována právě v pořizování zvukových, obrazových nebo jiných záznamů při sledování (viz Koblasová J., Prostorové odposlechy ve světle nedávné judikatury Nejvyššího soudu, Bulletin Centra pro lidská práva a demokracii, z 11. 3. 2021).
95. Zatímco je v případě telefonních odposlechů nutné vždy zajistit účinnou kontrolu nezávislou a nestrannou soudní mocí (srov. usnesení Ústavního soudu, sp.zn. II. ÚS 770/06), v případě prostorových odposlechů je soudní kontrola prováděna, až pokud jde o zásah do nedotknutelnosti obydlí nebo do listovního tajemství. Pokud nejde o tuto formu a jsou pořizovány „jen“ zvukové a obrazové záznamy, postačí souhlas státního zástupce.
96. Z důvodu získání důkazu, jehož obsah by byl zachycen objektivním způsobem, se zpravidla sledování osob a věcí provádí za současného (utajovaného) pořizování zvukových, obrazových nebo jiných záznamů (např. datové nebo jiné technické povahy). K takovému sledování je třeba ve smyslu § 158d odst. 2 tr. ř. písemné povolení státního zástupce, které ve výjimečných případech za splnění dalších podmínek může být vydané i následně. Pokud však má být sledováním zasahováno do nedotknutelnosti obydlí, do listovního tajemství nebo zjišťován obsah jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí za použití technických prostředků, je zákonem ve smyslu § 158d odst. 3 tr. ř. vyžadováno předchozí písemné povolení soudce, jak je zmíněno výše. Takové sledování vázané na povolení soudce je spojeno výhradně s použitím technických prostředků, což implicitně znamená, že při sledování jsou právě při použití technických prostředků také pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2020, sp.zn. 7 Tdo 865/2020, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2018, sp.zn. 3 Tz 8/2018). Zárukou proti zneužití institutu povolení ke sledování osob a věcí je možnost vydat takové povolení jen na základě odůvodněné žádosti, o níž následně rozhoduje státní zástupce a která (sice v pozdějších fázích trestního řízení) ostatně podléhá také soudní kontrole. Policejní orgán, státní zástupce i soud musí k povolení sledování osob a věcí přistupovat tak, aby co nejvíce šetřily práva a svobody dotčených osob, což se projevuje především v nutnosti dodržovat podmínky pro použití povolení ke sledování osob a věcí, ale také v povinnosti nakládat odpovídajícím způsobem se získanými záznamy (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 1983/13).
97. Pokud obhajoba konkrétně své výhrady směřuje vůči použitelnosti audiozáznamů pořízených ve vnitřních prostorách kavárny XXX, je nutno uvést, že dne 27. 11. 2014 vydal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, Mgr. Petr Šereda, povolení ke sledování osob a věcí podle § 158d odst. 1, 2, 4 tr. ř., č.j. V9-55/2014-4 VZN 409/2014, a to vnitřních prostor kavárny XXX, nacházející se v přízemí budovy č.p. 11, č.ev. 7 na adrese XXX, jakož i dalších osob a věcí, které se budou v těchto prostorách nacházet, na dobu od 28. 11. 2014 12:00 hod. do 12:00 hod. dne 28. 5. 2015 (č.l. 9449-9471). Toto povolení ke sledování osob a věcí ve vztahu k vnitřním prostorám kavárny XXX bylo státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, Mgr. Petrem Šeredou, prodlouženo dne 22. 5. 2015, č.j. V9-128/2014-4, VZN 409/2014, na dobu od 12:00 hod. dne 28. 5. 2015 do 12:00 hod. dne 28. 11. 2015 (č.l. 9998-10036).
98. Současně je nutno uvést, že povolení ke sledování osob a věcí nebylo zdůvodněno pouze abstraktními úvahami, ale výsledky operativního šetření, které takový postup dostatečně

odůvodňovaly, přičemž je lze označit za srozumitelná, logická a adekvátní dané fázi trestního řízení. Ke všem sledováním byly připojeny protokoly, které splňují náležitosti § 55 a § 55a tr. ř. Současně je nutno konstatovat, že policejní orgán při pořizování těchto záznamů postupoval zcela v mezích povolení.

99. Protože kavárna je veřejným prostorem, zachycením rozhovorů osob na tomto veřejně přístupném místě, na základě povolení ke sledování osob a věcí podle § 158d odst. 1, 2, 4 tr. ř. státním zástupcem, tak nedošlo k zásahu do soukromí sledovaných osob ve smyslu odst. 3 § 158d tr. ř. (nebylo zasahováno do nedotknutelnosti obydlí, do listovního tajemství a ani nebyl zjišťován obsah písemností a záznamů uchovávaných v soukromí za použití technických prostředků).
100. Současně je nutno zdůraznit, že sledování obžalovaných bylo využito k získání skutečností důležitých pro trestní řízení na základě podezření ze spáchání trestné činnosti a použití jiných prostředků by nevedlo k zadokumentování ověřené skutečnosti a bez jistoty výsledku, že zvolený způsob povede k případnému odhalení trestné činnosti. V dané trestní věci tak sledovaného účelu nebylo možné dosáhnout jinak, když ke schůzkám mezi obžalovanými, při nichž byly sdělovány konkrétní informace z trestních řízení, které nebyly přístupné osobám stojícím mimo tato trestní řízení, docházelo právě v těchto prostorách.
101. Odvolací soud proto považuje audiozáznamy pořízené ve vnitřních prostorách kavárny XXX a i na dalších místech (viz bod 596. napadeného rozsudku) za plně procesně využitelné a soud prvního stupně nepochybil, když při zjišťování skutkového stavu dané trestní věci z těchto důkazů vycházel.
102. Současně je nutno podotknout, že v předmětné trestní věci byla soudci vydána i povolení ke sledování osob a věcí podle § 158d odst. 1, 3 tr. ř. a podle § 88 odst. 1 tr. ř. příkazy k odposlechům a záznamům telekomunikačního provozu, jak krajský soud podrobně uvádí v bodě 597. odůvodnění napadeného rozsudku.
103. Obžalovaní své námitky ohledně nezákonnosti sledování osob a věcí a odposlechů opřeli zejména o tvrzení, že povolení a příkazy byly vydány na základě podezření, opírajících se o „úřední záznamy plukovníka KXXX, které se nakonec ukázaly být nepravdivými“. Krajský soud se danou problematikou podrobně zabývá v bodě 604. odůvodnění napadeného rozsudku: „...jedná se o podkladové úřední záznamy policejního orgánu, nacházející se ve svazku č. 33 spisu a tyto sepsal plk. Mgr. JXXX KXXX. Z výše uvedených úředních záznamů vyplývá, že policejní orgán v červenci 2014 provedl několik schůzek a operativní šetření, a to pro podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kde jako podezřelí figurovali KXXX KXXX, TXXX UXXX a ZXXX PXXX, přičemž uvedené podezření mělo vyplývat z utajeného informačního zdroje. Totožnost informačního zdroje se nepodařilo zjistit. Druhou skupinu podezření pak představují informace získané ze schůzkové činnosti policejního orgánu s osobami PXXX HXXX a RXXX VXXX (viz svazek č. 31 spisu). Záznamy o této operativní činnosti a podezření z ní vyplývající jsou pak podkladem pro povolení státního zástupce pro sledování osob a věcí a příkazům soudce k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Po prostudování úředních záznamů o této operativní činnosti a navazující povolení či příkazů musí soud konstatovat, že uvedené záznamy v době svého předložení rozhodujícím orgánům představují dostatečný podklad pro podezření, která pak nachází svůj odraz v povolení státního zástupce nebo příkazu soudce. Skutečnost, že se následujícím prověřováním potvrdila pouze dílčí část uvedeného podezření, nečiní postup policie v této věci nezákonným“.
104. Pokud obžalovaní namítali, že záznamy byly pořízeny nelegálně, neboť orgánu povolujícímu sledování byly sdělovány nepravdivé či zavádějící informace, je tak nutno uvést, že na samém počátku trestního řízení nemohou být objasněny skutkové okolnosti případu, které zakládají totožnost skutku (jednání a následek), naopak následným prověřováním mají být zjištěny. Prověřování má tak objasnit další podrobnosti k získanému podezření. Poznatky získané z trestního oznámení či z vlastní operativně pátrací činnosti policejního orgánu jsou tudíž jen

mlhavé, nejasné a mají být teprve dalšími úkony v trestním řízení prověřeny (k tomu srov. přiměřeně viz usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2009, sp.zn. III. ÚS 2221/08). Je tak zřejmé, že na počátku musejí být vymezeny jen ty skutkové okolnosti, které jsou policejnímu orgánu známy, které mají být prověřeny a které důvodně nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin, jakož i způsob, jakým se o nich dozvěděl. Odděluje se tím zároveň neformální fáze činnosti policejního orgánu (v případě Policie České republiky podle zákona č. 273/2008 Sb.) od formální konané podle trestního řádu.

105. Odvolací soud proto nepřisvědčil obhajovací argumentaci obžalovaných, že pro vydání povolení ke sledování osob a věcí a příkazů k odposlechům a záznamům telekomunikačního provozu nebyly splněny zákonné podmínky, když byly vydány na základě podezření, opírajících se o „úřední záznamy plukovníka KXXX, které se nakonec ukázaly být nepravdivými“. Je nutno uvést, že v době vydání těchto příkazů existovalo důvodné podezření na konkrétní trestnou činnost, přičemž bylo důvodně předpokládáno, že budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení, což se potvrdilo, a současně bylo zřejmé, že sledovaného účelu nebylo možno dosáhnout jinak. Podle odvolacího soudu všechna povolení i všechny příkazy v dané trestní věci vyhovují veškerým požadavkům trestního řádu. Povolení, návrhy k vydání příkazů i příkazy soudců byly zdůvodněny výsledky operativního šetření, přičemž je lze označit za srozumitelné, logické a adekvátní dané fázi trestního řízení, současně je nutno zdůraznit, že těmito (a dalšími důkazy) byla trestná činnost obžalovaných prokázána, a to v rozsahu vymezeném v napadeném rozsudku. Důkazy opatřené na základě povolení ke sledování osob a věcí a příkazů k odposlechům a záznamům telekomunikačního provozu tak odvolací soud považuje za plně procesně využitelné a krajský soud nepochybil, když při zjišťování skutkového stavu dané trestní věci z nich vycházel.
106. Odvolací soud neshledal ani pochybení při provádění důkazů audiozáznamy z provedených odposlechů telekomunikačního provozu a ze sledování osob a věcí. Tyto důkazy byly provedeny za analogického použití ustanovení § 213 tr. ř. Krajský soud stranám „předložil k nahlédnutí“ jednotlivé audiozáznamy a pokud kterákoliv ze stran požadovala přehrání konkrétního audiozáznamu nebo jeho částí, došlo k fyzickému přehrání. Po jejich provedení obžalovaní dostali prostor k vyjádření se k provedenému důkazu postupem podle § 214 tr. ř.
107. K námitkám obžalovaných, směřujícím ke zjišťování skutkového stavu prostřednictvím (pomocí) znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví fonoskopie, se soud prvního stupně vyjadřuje v bodech 606. a 607. odůvodnění napadeného rozsudku. Ve shodě s krajským soudem odvolací soud za originální důkaz považuje původní zvukový záznam, který zachycuje, co obžalovaní na schůzkách, v kanceláři či do telefonu říkají, avšak to neznamená, že s takovýmto důkazem není možno pracovat a jej interpretovat prostřednictvím odborných znalostí, zkušeností a erudice, kterou disponuje pouze znalec a nikoliv orgán činný v trestním řízení. Postup znalkyně PhDr. Marie Svobodové, Ph.D., z oboru kriminalistika, odvětví fonoskopie, která zpracovala vybrané zvukové záznamy svým kvalitním zařízením a následně přepsala slyšitelné části do znaleckého posudku, přičemž využila svých odborných znalostí a zkušeností a svůj postup i z pohledu odvolacího soudu zcela logicky a srozumitelně vysvětlila v rámci své výpovědi u hlavního líčení, je odborným znaleckým zkoumáním a znalecký posudek byl tak zpracován a vyhotoven zcela v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními. Krajský soud se však nevzdal v případě znaleckých posudků PhDr. Marie Svobodové, Ph.D. při hodnocení těchto posudků vlastního vyhodnocení obsahu zvukové stopy, když v případě nesouladu znaleckého posudku se samotným zvukovým záznamem soud hodnotil tyto dva důkazy podle zásady volného hodnocení důkazů. Rovněž zpracování vybraných zvukových záznamů technikem Ing. Jaroslavem Menšíkem (které našly svůj výraz v jeho odborném vyjádření – viz přílohy č. 13 – 20 spisu), které následně znalkyně využila do zpracování doplňků znaleckých posudků, ani soud odvolací nehodnotí jako nezákonně získaný důkaz, když i práce Ing. Jaroslava Menšíka, stejně jako znalkyně PhDr. Marie Svobodové,

Ph.D., byla odbornou prací se zajištěnými důkazy, kterou se nijak nezasáhlo do obsahu zajištěného důkazu a pouze bylo dosaženo vyšší kvality zvukového záznamu. Za nezákonný postup při zpracování znaleckého posudku není ani skutečnost, která byla popsána znalkyní v rámci jejího výsledku, spočívající ve využití spolupracovníků (studentů) při prvotním přepisu zvukových záznamů, když tyto spolupracovníky je možno označit za konzultanty znalkyně. Znalkyně PhDr. Marie Svobodová, Ph.D. však zůstala garantkou správnosti a odbornosti všech vypracovaných znaleckých posudků, když práci svých spolupracovníků kontrolovala, veškeré takto přepsané pasáže opětovně přeslechla a podle svých zkušeností a znalostí opravila.

108. Lze proto uzavřít, že odvolací soud v řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, neshledal takové podstatné vady řízení, pro které by bylo nezbytné napadený rozsudek zrušit podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.
109. Pokud jde o vlastní napadený rozsudek tak, jak byl písemně vyhotoven a doručen procesním stranám, tento splňuje kritéria obsažená v ustanovení § 120 odst. 1, 2, 3 tr. ř., § 122 odst. 1 tr. ř. z hlediska struktury rozsudku a ustanovení § 125 odst. 1, 2 tr. ř. stran jeho odůvodnění. Formálního pochybení se krajský soud dopustil ve výroku o vině u právní kvalifikace trestného jednání obžalovaných KXXX a KXXX, kde výslovně neuvedl „§ 21 odst. 1 tr. ř.“, jak bude rozvedeno níže, přičemž již zde je možno uvést, že se jedná o pochybení ryze formální a s ohledem na slovní uvedení „pokus“ tak nevyžadující nápravu odvolacím soudem po zrušení napadeného rozsudku. Podle přesvědčení odvolacího soudu z rozsudku soudu prvního stupně jednoznačně vyplývá, které skutečnosti vzal krajský soud za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Z jeho odůvodnění je rovněž jednoznačně patrné, jak se krajský soud vypořádal s obhajobou obžalovaných, jakož i jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Procesními vadami nezátížené dokazování umožňuje odvolacímu soudu učinit závěr o tom, že bylo provedeno v rozsahu nezbytném pro náležité zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. ř.), a které bylo potřebné pro meritorní rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud hodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení podstatných okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž závěry, které z těchto důkazů učinil, odpovídají jejich obsahu. V předmětné věci nebylo nutno podle názoru odvolacího soudu pro verifikaci skutkových zjištění provést některé podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení, ale ani důkazy, které v něm provedeny nebyly. Okruh provedených důkazů byl ucelený. Soud prvního stupně veškeré důkazy ve svém rozhodnutí řádně, logicky a přesvědčivě vyhodnotil. Z hlediska ustálení skutkového stavu je tak zřejmé, že soud prvního stupně provedl veškeré jemu dostupné důkazy a nelze mu tedy vytknout, že by neprovedl některý z podstatných důkazů, které byly shromážděny v přípravném řízení, nebo byly opatřeny v průběhu řízení před soudem. Závěry soudu prvního stupně, které ve směru skutkových zjištění učinil, považuje odvolací soud za zcela logické a odpovídající obsahu provedených důkazů. Protože opravné prostředky obžalovaných představují z velké části své argumentace polemiku s hodnocením stejných důkazů, které s jiným výsledkem hodnotí již nalézací soud, přičemž hodnocení důkazů soudem prvního stupně je nutno vnímat jako zákonné a souladné s kritérii § 2 odst. 6 tr. ř., odvolací soud neshledal prvky libovůle, případně selektivního hodnocení důkazů, je možno, v reakci na odvolací námitky, do značné míry odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.

K výroku o vině

110. Výrok o vině byl napaden opravnými prostředky všech obžalovaných, kteří setrvali na své obhajobě, popřeli spáchání trestného jednání, jež je jim napadeným rozsudkem kladeno za vinu.
111. Obžalovaný KXXX KXXX i v rámci odvolacího řízení založil svou obhajovací argumentaci na tvrzení, že jeho jednání představovalo primárně operativně pátrací činnost s cílem získat relevantní informace od obžalovaného IXXX KXXX, resp. jeho prostřednictvím ze zájmového prostředí, a v žádném případě neporušil povinnost mlčenlivosti policisty. Zvažoval, jaké informace a v jakém rozsahu může sdělit obžalovanému IXXX KXXX, avšak dovodil, že hrozba pro služební účely není dána. Popřel, že by jednal v úmyslu zvýšení své vlastní hodnoty v očích IXXX KXXX a osob v jeho okolí, což mělo vést k upevnění a udržení jeho profesního a společenského postavení a že byl přesvědčen, že o jeho setrvání ve funkci či kariérním postupu rozhoduje to, koho zná, kdo ho zná a jaký vztah s vlivnými lidmi v prostředí udržuje.
112. Odvolací soud po přezkoumání věci přisvědčil soudu prvního stupně, že zvolená obhajoba obžalovaného Mgr. KXXX KXXX je provedenými důkazy, podrobně rozvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku, jednoznačně vyvrácena.
113. Odvolací soud po přezkoumání dané trestní věci nepřisvědčil zvolené obhajobě obžalovaných, neboť nalézací soud se jí velice pečlivě zabýval, podrobně rozvedl, kterými důkazy ji má za vyvrácenou, jakými úvahami ve vztahu ke zvolené obhajobě obžalovaných se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Vzhledem k tomu, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku s většinou námitek obžalovaných řádně vypořádal, odvolací soud v reakci na ně odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku a za podstatné, s ohledem na uplatněné výhrady všech odvolatelů, považuje uvést následující.
114. Obžalovaný KXXX KXXX nastoupil do služebního poměru k Policii České republiky dne 1. 9. 1994. Jeho následnou kariéru u PČR nalézací soud rozvádí v bodě 612. napadeného rozsudku. Z tohoto přehledu je nutno zmínit, že dne 1. 4. 2010 se stal náměstkem ředitele KŘ pro SKPV XXX s místem služebního působiště v XXX, když v této funkci setrval až do 13. 10. 2015, dne 14. 12. 2015 byl ze služebního poměru propuštěn.
115. Obžalovaný KXXX brojí proti závěrům krajského soudu, jež se vztahují k jeho povinnosti zachovávat mlčenlivost. Krajský soud se danou problematikou zabývá zejména v bodech 622.-623. napadeného rozsudku. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, že obžalovaný KXXX KXXX je *povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, které v zájmu zabezpečení úkolů policie, včetně úkolů podle trestního řádu, vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami.* Tato povinnost vychází z ustanovení § 115 zákona č. 273/2008 Sb. (ve znění účinném v době páchaní trestné činnosti), o Policii České republiky, podle něhož *policista nebo zaměstnanec policie jsou povinni zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámili při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, a které v zájmu zabezpečení úkolů policie nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami. Tato povinnost trvá i po skončení služebního nebo pracovního poměru.* (odst. 1) *Každý, koho útvar policie nebo policista požádá o poskytnutí pomoci, je povinen, byl-li řádně poučen, zachovávat mlčenlivost o všem, co se v souvislosti s požadovanou nebo poskytnutou pomocí dověděl.* (odst. 2) *Povinnosti mlčenlivosti se nemůže policista nebo zaměstnanec policie dovolávat vůči policejnímu orgánu, státnímu zástupci, soudu, jinému bezpečnostnímu sboru včetně bezpečnostního sboru státu Evropské unie, kontrolním orgánům podle tohoto zákona a vůči ministerstvu, pokud jde o údaje potřebné k plnění jejich působnosti na základě zákona nebo mezinárodní smlouvy.* (odst. 3) *Povinnosti mlčenlivosti je oprávněn zprostit osoby uvedené v odstavcích 1 a 2 ministr nebo jím pověřená osoba.* (odst. 4) Ve stejném rozsahu je uložena policistovi povinnost mlčenlivosti i podle stávající právní úpravy. Povinnost mlčenlivosti vymezená zákonem o policii tak zajišťuje, aby informace, které v zájmu zabezpečení úkolů policie nebo v zájmu

jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami, byly uchráněny před vyzrazením. Obžalovaný KXXX KXXX nebyl oprávněným subjektem (ministrem vnitra nebo jím pověřenou osobou) povinnosti mlčenlivosti policisty zproštěn. Informace, které KXXX KXXX IXXX KXXX sděloval, byly i podle odvolacího soudu informace, které nebyly veřejné, obžalovaný IXXX KXXX na ně neměl nárok a nebyl tedy osobou „oprávněnou“ k jejich přijetí. Soud prvního stupně správně poukázal na tu skutečnost, že neoprávněnost přijetí těchto informací je dána i tím, že obžalovaný IXXX KXXX byl osobou s úzkými kontakty na osoby z podnikatelského a politického prostředí, kterých se předmětné kauzy dotýkaly. Např. v případě kauzy KXXX šlo o JXXX KXXX, případně JXXX ZXXX, v případě kauzy HXXX KXXX-TXXX měl IXXX KXXX vazby na IXXX LXXX a MXXX MXXX, totéž platí pro kauzu XXX, kde je podstatný i vztah s JXXX RXXX, který je pak zásadním pojítkem IXXX KXXX i ke kauze XXX. I podle odvolacího soudu tak IXXX KXXX byl nepovolanou osobou, které, v zájmu zabezpečení úkolů policie, neměly být předmětné informace KXXX KXXX sdělovány a měly před ním zůstat utajeny. Krajský soud s odkazem na výpověď svědkyně Mgr. et. Mgr. MXXX EXXX, která měla asi po dva roky na starosti vzdělávání v rámci operativně pátrací činnosti na ÚOKFK, a která potvrdila, že policista si musí vyhodnotit, jestli sdělením informace ohrozí vyšetřování, uzavřel, že v případě některých sdělovaných skutečností minimálně k reálnému ohrožení došlo.

116. Soud prvního stupně se v odůvodnění napadeného rozsudku (v bodech 624. až 644.) podrobně vyjadřuje ke zvolené obhajobě obžalovaného KXXX KXXX, kterou obžalovaný zopakoval i v rámci předmětného odvolacího řízení, založené na tvrzení, že v případě předávání informací obžalovanému IXXX KXXX nešlo o nezákonné vyzrazování informací, ale o operativní policejní činnost spojenou se získáváním informací „z prostředí“ IXXX KXXX, ve spojení s tvrzením, že za účelem uchování důvěry tohoto informačního zdroje bylo třeba i nějaké informace z policejního prostředí předat, aby bylo možno informace od IXXX KXXX získat. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že *„činnost KXXX KXXX tak, jak byla ve svém komplexu prokázána, nespĺňuje požadavky na policejní práci. Především motivem pro předávání informací IXXX KXXX nebylo primárně informace získávat, ale upevnit své postavení v bezpečnostních složkách, svůj vztah s IXXX KXXX a přeneseně i s dalšími osobami v jeho okolí.“*
117. Obžalovaný KXXX KXXX podle popisu služební činnosti (č.l. 15707- 15709, sv. 62) měl jako vrchní rada – náměstek ředitele krajského ředitelství pro SKPV za úkol mimo jiné řídit, organizovat a kontrolovat činnost podřízených pracovníků v souladu s úkoly krajského ředitele a organizačním řádem XXX, odpovídal za odborné řízení, úroveň, stav a metodické ovlivňování výkonu policejních činností při prevenci, odhalování, dokumentování a vyšetřování trestných činů, plnění úkolů v trestním řízení a při operativně pátrací činnosti a odpovídal za dodržování služební a pracovní kázně podřízenými pracovníky a měl dbát na úroveň a kvalitu práce řízených vedoucích pracovníků. Obžalovaný KXXX tak z pozice náměstka pro SKPV mohl nahlížet do všech spisů vedených na SKPV XXX. Obžalovaný KXXX měl oprávnění ve všech těchto spisech udělovat pokyny či provést konkrétní úkony. Současně mu byla uložena povinnost dodržovat mlčenlivost o skutečnostech zjištěných v rámci operativně pátrací činnosti a vyšetřování.
118. Zákon č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) v § 69 stanoví: *„policista před zahájením úkonů trestního řízení z vlastní iniciativy nebo na základě podnětu jiné osoby anebo orgánu za účelem získání poznatků o trestné činnosti vyhledává, odhaluje, a je-li to třeba, i dokumentuje skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin. V rámci činnosti podle věty první je povinen předcházet trestné činnosti.“* (odst. 1) *„Policista při výkonu činností podle odstavce 1 postupuje podle tohoto zákona, za využití oprávnění a prostředků v něm uvedených.“* (odst. 2)
119. Podle § 70 zákona o policii *„zájmovým prostředím se pro účely tohoto zákona rozumí prostředí, v němž lze důvodně předpokládat získání poznatků důležitých pro zamezování, odhalování a dokumentování*

restných činů, ke zjišťování jejich pachatelů a k předcházení těmto restným činům. (odst. 1) „Získávání poznatků ze zájmového prostředí je činnost policisty, který se zastíráním skutečného účelu své činnosti aktivně vyhledává, dokumentuje a vyhodnocuje poznatky o zájmovém prostředí a osobách v něm se pohybujících. V rámci této činnosti je policista oprávněn využívat podpůrné operativně pátrací prostředky.“ (odst. 2)

120. Podle § 72 zákona o policii „policista je při předcházení restným činům, při získávání poznatků o restné činnosti, v souvislosti s restním řízením a v souvislosti se zajišťováním krátkodobé ochrany osoby oprávněn používat podpůrné operativně pátrací prostředky, kterými jsou a) informátor, b) krycí prostředky, c) zabezpečovací technika, d) zvláštní finanční prostředky.“
121. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí (bod 634.) uvádí s odkazem na Komentář k zákonu o policii, co se rozumí pod pojmy „operativně pátrací činnost“, „operativní legenda“, „operativní kombinace“ a „podpůrné operativně pátrací prostředky“, na což odvolací soud pro stručnost odkazuje.
122. Podle § 73 odst. 1 zákona o policii se „informátorem rozumí fyzická osoba, která poskytuje policii informace a služby takovým způsobem, aby nebyla vyražena její spolupráce s policií“. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že použití informátora bylo upraveno v závazném pokynu policejního prezidenta č. 181/2011 o využívání informátorů a následně je upraveno (od 5. 5. 2015) v pokynu policejního prezidenta č. 96/2015 o využívání informátorů (viz č.l. 15199 a násl., sv. 61). Bližší ustanovení o použití operativně pátracích prostředků bylo v žalovaném období upraveno v pokynu policejního prezidenta č. 190/2008 a následně v pokynu č. 15/2016. Podle výpovědi obžalovaného KXXX KXXX poskytování informací od obžalovaného IXXX KXXX se pokyny policejního prezidenta neřídilo, což mimo jiné bylo důvodem nevedení svazku informátora. Obhajoba obžalovaného KXXX KXXX je založena na tvrzení, že obžalovaného IXXX KXXX nevyužíval jako registrovaného informátora, ale pouze jako „informační zdroj“ a že neměl povinnost IXXX KXXX po třech měsících zaevidovat jako informátora, čemuž odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně nepřisvědčil.
123. Obžalovaný KXXX KXXX ve své výpovědi uvedl, že *v některých situacích byl nucen ke IXXX KXXX přistupovat jako ke jakémukoliv zdroji informací, tedy pracovat s ním fakticky jako s informátorem.* Krajský soud nepochybil, když za podstatnou indicii o tom, že nešlo o operativně pátrací činnost, resp. získávání policejních poznatků z prostředí, označil skutečnost, že o získání jednotlivých poznatků od IXXX KXXX neexistují žádné úřední záznamy či jiné doklady, které by dokládaly cílenou „zpravodajskou“ činnost KXXX KXXX; s poznatky a informacemi, které KXXX KXXX získal, se nepracovalo prokazatelným způsobem. Součástí důkazního řízení se nestala a nebyla zajištěna ani žádná osobní pomůcka (sběrný arch, evidovaný sešit apod.), v nichž by si KXXX KXXX poznatky systematicky zapisoval a nadále s nimi pracoval. Ze svědeckých výpovědí policistů ani z žádného listinného důkazu nevyplývá, že by jim KXXX KXXX předal jakoukoliv formální, relevantní informaci získanou od IXXX KXXX, která by pro zpracovatele konkrétního restního spisu představovala použitelnou informaci pro restní řízení. Z důkazního řízení rovněž nevyplývá, že by se KXXX KXXX zpětně u zpracovatelů konkrétních případů zajímal, jak bylo naloženo s informací, kterou tímto způsobem získal. Postup KXXX KXXX byl rovněž v rozporu s interními předpisy v tom směru, že pokud IXXX KXXX považoval za významný informační zdroj, tak bylo jeho povinností jej po třech měsících zaevidovat jako informátora. Předávání skutečných a relevantních informací z policejních spisů není možno ospravedlnit jako využití operativní legendy, když takovýto postup byl například svědkyní EXXX označen za výjimečný, když svědkyně popisovala využití operativní legendy nebo kombinace tak, že jsou běžně využívány v konkrétním probíhajícím restním řízení a jsou zpravidla vázány na další operativní úkony (např. použití informátora), legenda by měla být předem schválena a povolena, bývá použita i další technika, např. záznamové zařízení apod.

124. I podle odvolacího soudu podstatné pro vyloučení cíleného získávání informací KXXX KXXX je i skutečnost, že o takové jeho činnosti nebyli informováni nadřízení KXXX KXXX (viz výslech LXXX KXXX). Obžalovaný KXXX KXXX o své operativní činnosti nikomu oficiálně neřekl, nekombinoval ji s dalšími operativními technikami, nikde ji nezaznamenával. Jeho obhajoba v řízení před soudem prvního stupně nebyla založena na tvrzení, že si zapisoval informace od KXXX. V příslušných trestních spisech není ani zmínka o tom, že některé operativní informace byly získány operativní činností KXXX KXXX (viz závěry svědkyně EXXX, *že je sice obecně přípustné sdělovat poznatky či informace ústně, ale úřední záznam o této informaci nebo poznatku by měl udělat alespoň ten, komu je informace sdělována, resp. ten, kdo má s poznatkem pracovat*).
125. I podle odvolacího soudu v případě jednání KXXX KXXX o operativně pátrací činnost nešlo. Odvolací soud přisvědčil závěru krajského soudu učiněnému postupem souladným s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř., že obžalovaný IXXX KXXX nebyl informátorem podle ustanovení § 73 zákona o policii a nejednalo se tak ze strany obžalovaného KXXX KXXX o operativní získávání informací. Krajský soud v této souvislosti učinil správné zjištění, že KXXX KXXX nevstupoval do vzájemných vztahů proto, aby získal informace důležité pro trestní řízení, ale zejména proto, aby zůstal součástí přátelského svazku s IXXX KXXX a jeho přátel, které v očích KXXX KXXX představovali příležitost setrvání na pozici, ať profesní, či obecně společenské.
126. Pro tento závěr svědčí mj. i výpovědi obžalovaného IXXX KXXX z přípravného řízení, které byly podle § 207 odst. 2 tr. ř. v hlavním líčení dne 18. 6. 2020 (sv. 67, č.l. 17445) přečteny. Obžalovaný KXXX uvedl, že schůzky většinou inicioval obžalovaný KXXX (sv. 4, č.l. 896). Na dotaz: „Byl za předávání informací plk. KXXX vámi, případně někým dalším nějakým způsobem odměňován, případně požíval nějakých jiných výhod?“ Odpověď obžalovaného KXXX: „Určitě ne, ba naopak, on při těch schůzkách platil kávu a zákusky“ (č.l. 899). Obžalovaný KXXX dále uvedl: „...kdysi mne pan KXXX požádal, abych mu zařídil setkání s panem LXXX. Zde jsem chtěl jen objasnit vztah mezi nimi. Asi před 3 lety mne požádal, abych pana KXXX seznámil s panem LXXX, já tuto schůzku udělal, ta schůzka dopadla dost špatně. Z hlediska mého pocitu. Pan LXXX se zajímal o reformu policie, o věci, které dělal jako ministr, a nějak se bavili s KXXX, já tomu moc nerozuměl, ale byl jsem u toho. Nakonec to dopadlo tak, že pan LXXX pana KXXX dost setřel, že je to policajt, který nepřekročil rámec XXX, že není dobrý policajt atd. Pan KXXX z toho byl velmi špatný, pak jsme šli na panáka, abychom to spláchl. Pak mi i osobně pan LXXX říkal, že KXXX není dobrý policajt, ať mu nevěřím, že na mne hraje levou. Já mu říkal, že je to kamarád, nemohu soudit profesně, ale že jako kamarád zůstane. Pak jsem KXXX říkal, že jestli se chce s LXXX potkávat, tak bez mé účasti. Je fakt, že na nějakých společenských akcích oni dva byli spolu a já též, ale u dalších osobních schůzek už jsem osobně být nechtěl a nebyl, měl jsem z toho divný pocit. **Je pravda, že následně za cca 1/2 roku až rok mi pan KXXX dokazoval, že přerostl rámec okresu, vykládal mi o různých kauzách, jménech atd. Já to bral jako jeho obhajobu, jak na něj nahlížel a dopadl tehdy u LXXX. Ale jestli se scházeli, to já nevím. Je pravda, že pan LXXX má na pana KXXX asi stále stejný názor, což asi vyflyne i z dalších odposlechnů, on ho nepovažoval za velkého odborníka...Když jsem je seznámil, tak IXXX LXXX už nebyl ministr. KXXX jej stále oslovoval ministře...KXXX byl z něho rozklepaný, mu se trásl blas. LXXX mu říkal, ať se narovná, že je přeci policajt, protože se KXXX trásl blas...pan KXXX mne pak začal ohromovat jmény a vztahy u policie, chtěl asi udělat dojem na LXXX, toto mi vykládal KXXX, ale já jsem to LXXX nikdy neříkal, nepřenášel. Já to bral tak, že mne KXXX chce přesvědčit o tom, že není takový policajt, jak mu uvedl LXXX“ (č.l. 920). Následně obžalovaný KXXX po poradě se svými obhájcem využil svého zákonného práva a odmítl vypovídat.**
127. Po přečtení plně procesně využitelných výpovědí obžalovaného Ing. KXXX u hlavního líčení byli obžalováni Mgr. KXXX, Ing. RXXX a tehdy spoluobžalovaný Mgr. PXXX dotázáni podle § 214 tr. ř., nikdo z nich vyjádření nečinil.

128. Výše zmíněné pasáže z výpovědi obžalovaného Ing. KXXX z přípravného řízení podle odvolacího soudu podporují závěr soudu prvního stupně, že obžalovaný Mgr. KXXX nevstupoval do vzájemných vztahů proto, aby získal informace důležité pro trestní řízení, ale naopak proto, aby zůstal součástí přátelského svazku s IXXX KXXX a jeho přátel, která v očích KXXX KXXX představovala příležitost setrvání na pozici, ať profesní, či obecně společenské.
129. Soud prvního stupně se motivací obžalovaného Mgr. KXXX KXXX k jednání, které je mu napadeným rozsudkem kladeno za vinu, podrobně zabýval a po provedeném dokazování ustálil skutkový děj tak, jak našel svého odrazu ve výroku o vině v napadeném rozsudku, že Mgr. KXXX *jednal s vědomím, že IXXX KXXX získané informace může dál využít k posílení vlivu svého a KXXX KXXX a předá je případně dle vlastní úvahy dalším osobám s významným, byť i neformálním, politickým či ekonomickým vlivem v XXX, a činil tak proto, aby se odvděčil za domnělé zásluhy o to, že nebyl odvolán ze své funkce, a domníval se, že takto podpoří svou kariéru v policejním sboru, případně zajistí své setrvání ve funkci náměstka ředitele XXX díky vlivu jiných osob.* Odvolací soud se po přezkoumání věci s tímto skutkovým závěrem soudu prvního stupně ztotožnil, když soud prvního stupně jej zjistil postupem souladným s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř.
130. Závěr, že obžalovaný KXXX KXXX měl vnitřní pocit, že má důvod být za svůj postup v kariéře a svou současnou funkci někomu zavázán (IXXX KXXX, JXXX RXXX, IXXX LXXX, ...), soud prvního stupně opřel zejména o zaznamenané rozhovory (body 639. až 641. napadeného rozsudku). Např. dne 5. 1. 2015 v rozhovoru IXXX KXXX KXXX říká „... *že dva IXXX si tě (tam) dosadili*“ a reprodukuje rozhovor s někým, kdo říká „*po XXX se traduje, že jste si prý toho náměstka podrželi*“, čemuž KXXX neartikulovaně přitakává. V rozhovoru ze dne 23. 2. 2015 IXXX KXXX navozuje dojem, že se zasadil o KXXX funkci. V rozhovoru ze dne 26. 2. 2015 obžalovaný IXXX KXXX sděluje: „*víš, co tam KXXX podrželo, ne tvoje jméno, ale XXX a RXXX*“. V rozhovoru ze dne 13. 3. 2015 obžalovaný KXXX uvádí: „*přemýšlím spíš nad jinou variantou, jestli na to tlačit hodně a valit ju tu KXXX, abychom jsme ju donutili mluvit anebo vzhledem k tomu JXXX ne, co myslíš?*“; na to KXXX odpovídá „*(já bych) moc netlačit*“. Obžalovaný RXXX dne 13. 8. 2015 v XXX KXXX říká „*já jsem to dělal pro IXXX ... sliby se mají plnit, takže já jsem splnil a mám z toho radost, že to klaplo, že je tady klid, že to funguje a pro mě to tím haslo*“ a následně „*necítte to jako závazek*“.
131. Závěr krajského soudu, že obžalovaný KXXX byl minimálně srozuměn s tím, *že uvedené informace IXXX KXXX či JXXX RXXX by mohli sdělit dalším nepovolaným osobám a že sdělení uvedených informací by vedlo k obrožení a dokonce i ke zmaření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti, a k tomu, že Krajské ředitelství Policie XXX nebude vykonávat svou funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení*, byl prokázán též pořízenými záznamy. Např. v rozhovoru ze dne 26. 2. 2015 IXXX KXXX sděluje KXXX „*my jsme ti praví, kteří dáváme RXXX informace*“; „*aby to RXXX nepochopil jinak, a když nebude mít zrovna KXXX, že ho obcházíme a víš, on se na něho ptal, CXXX se ptal na RXXX, jak ti dva fungují a takový věci... KXXX teďka poslední dobou nedává informace, já říkám, ne ty musíš dávat informace*“. V rozhovoru ze dne 6. 2. 2015 obžalovaný KXXX hovoří o nedostatcích informování ze strany KXXX „*On mi dává ty polena, co tam zas nabázel, to si můžu přečíst v novinách*“. V rozhovoru ze dne 26. 2. 2015 obžalovaný KXXX uvedl: „*IXXX chce zjistit, kdo řídí LXXX*“. Z těchto hovorů tak jednoznačně vyplývá, že obžalovanému KXXX KXXX muselo být zřejmé, že informace proudí od KXXX dál, např. k IXXX LXXX, případně ministru CXXX.
132. Současně je nutno zdůraznit, že ve sledovaném období bylo zaznamenáno přes 40 osobních schůzek obžalovaného KXXX a KXXX. Ze zaznamenané komunikace bylo dále zjištěno, že KXXX KXXX nabízel i informace z Národní protidrogové centrály, o které však obžalovaný KXXX nejevil zájem (viz č.l. 12599, sv. 49). Obžalovaný KXXX rovněž vysvětloval, co je

- schopný zjistit a co ne a proč to není schopen zjistit a obžalovaný KXXX podotýká, že je to pro ně bezpečnostní riziko, když nemají informace.
133. Obhajoba obžalovaného KXXX, že se jednalo o operativně pátrací činnost, resp. získávání policejních poznatků z prostředí, je tak podle odvolacího soudu dostatečně v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. vyvrácena. KXXX KXXX nebyl oprávněn sdělovat IXXX KXXX konkrétní pravdivé informace o činnosti policie a tímto svým jednáním tak porušil povinnost mlčenlivosti policisty dle § 115 zákona o policii.
  134. Krajský soud nepochybil, když na podporu svých skutkových závěrů vyšel i ze spisového materiálu Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, vedeného pod sp.zn. 65 AD 3/2016. Listinami tohoto spisu je prokázáno, že rozhodnutím ředitele XXX ze dne 14. 12. 2015, č. RŘOLK-4/2015, byl obžalovaný KXXX KXXX propuštěn ze služebního poměru, když toto rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že chování KXXX KXXX, popsané v usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 14. 10. 2015, č.j. XXX, bylo v příkrém rozporu s úkoly bezpečnostního sboru. Podle názoru správního orgánu se KXXX KXXX od zákonem požadovaného chování výrazně odchýlil, neboť mimo jiné IXXX KXXX soustavně, pravidelně a dlouhodobě záměrně poskytoval informace z trestních řízení, které měly zůstat v zájmu zabezpečení úkolů policie utajeny. Správní orgán uzavřel, že je nepřípustné, aby obžalovaný KXXX KXXX nadále setrval ve služebním poměru příslušníka policie. Rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 12. 7. 2016, č.j. PPR-1022-19/ČJ-2016-990131, bylo rozhodnutí krajského ředitele XXX změněno, avšak rozhodnuto bylo obsahově zcela shodným způsobem, tedy tak, že se KXXX KXXX propouští ze služebního poměru příslušníka PČR. Proti rozhodnutí policejního prezidenta byla obžalovaným KXXX KXXX podána správní žaloba, o které bylo poprvé rozhodnuto rozsudkem ze dne 5. 6. 2018, č.j. 65 Ad 3/2016-103, tak, že se napadené rozhodnutí zrušuje, když základní důvod pro zrušení rozhodnutí správní soud spatřuje v neprovedení výslechu svědků, když obsah jejich sdělení byl nahrazen čtením úředních záznamů o podaných vysvětleních. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č.j. 7 Ad 285/2018-30, byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení. Základní důvod pro zrušení rozsudku Nejvyšší správní soud spatřuje ve skutečnosti, že ačkoliv souhlasí s tím, že někteří svědkové měli být ve správním řízení vyslechnuti, tak toto pochybení nemá být důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu a podle názoru Nejvyššího správního soudu skutkový stav ve správním řízení byl prokázán tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci veden závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodl pak ve věci opětovně, a to rozsudkem ze dne 31. 10. 2018, č.j. 65 Ad 3/2016-162, tak, že žalobu obžalovaného KXXX KXXX zamítl. K jednotlivým žalobním bodům se správní soud vyjádřil tak, že skutkový stav byl ve správním řízení dostatečným způsobem prokázán a nebyla porušena ani žádná procesní práva žalobce. Na základě následně podané kasační stížnosti byl rozsudek správního soudu potvrzen Nejvyšším správním soudem, neboť ten rozsudkem ze dne 27. 3. 2019, č.j. 9 As 432/2018-41, kasační stížnost zamítl. K tomu soud prvního stupně správně poznamenal, že i když soudy ve správním řízení aprobeovaly závěry správního orgánu (krajského ředitele) o tom, že obžalovaný KXXX KXXX porušil zákon a o žádnou operativní činnost nešlo (str. 31-32 rozhodnutí krajského ředitele), jde pouze o doplňující argument, neboť tuto otázku si krajský soud vyhodnotil sám na základě provedeného dokazování.
  135. Odvolací soud se následně vyjádří k jednotlivým kauzám, které jsou obžalovaným napadeným rozsudkem kladeny za vinu.

Kauza KXXX (bod I. výroku o vině napadeného rozsudku)

136. Obžalovaní IXXX KXXX a KXXX KXXX svými odvolacími námitkami, podrobně uvedenými výše, na něž odvolací soud odkazuje, zpochybňují závěry krajského soudu, zejména, že nebyly zjištěny (a v napadeném rozsudku prezentovány) takové skutečnosti, které by mohly odůvodnit úvahu, že pronesením těch sdělení, která vzal krajský soud za prokázaná, mohlo dojít k ohrožení účelu trestního řízení či jinému narušení služebních cílů. Obžalovaní dále zejména poukázali na to, že se jedná o kriminalizaci neurčitých vyjádření, že hovory začíná KXXX a sděluje, co se dozvěděl o této kauze z okolí. Odvolací soud těmito uplatněným námitkám obžalovaných nepřisvědčil, neboť jsou provedenými důkazy, podrobně rozvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku, které krajský soud zejména v bodech 647. až 655. následně hodnotí, jednoznačně vyvráceny.
137. Krajský soud z originálu spisu XXX, sp.zn. XXX, který je součástí přílohy č. 33 spisu (dozorovými spisy KSZ Brno, sp.zn. 4 KZN 1029/2015 a VSZ Olomouc, sp.zn. 4 VZN 408/2013 – příloha č. 50 spisu), zjistil průběh prověřování trestní věci podezřelého Mgr. KXXX a časové souvislosti ve vztahu k jednotlivým schůzkám obžalovaných KXXX a KXXX. Úkony trestního řízení byly ve věci „KXXX“ zahájeny dne 5. 9. 2013 Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu, záznam vyhotovoval a zpracovatelem věci byl FXXX ŠXXX, který byl rovněž vyslechnut jako svědek. Dne 3. 2. 2015 byl spis rozdělen a předán OHK Šumperk a OHK XXX XXX – u fyzického předání na XXX (podle výpovědi všech zúčastněných) byli přítomni FXXX ŠXXX, KXXX KXXX, RXXX PXXX a HXXX DXXX, která se následně stala zpracovatelkou věci.
138. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že obžalovaní jsou usvědčováni zejména jednotlivými audiozáznamy, zachycujícími komunikaci obžalovaných KXXX KXXX a IXXX KXXX na jejich schůzkách a protokoly o průběhu sledování osob a věci. Ze záznamu schůzky ze dne 2. 2. 2015 /přepis ve znaleckém posudku z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická audioexpertiza – fonoskopie (dále jen „ve znaleckém posudku“) na č.l. 11715-6, sv. 47 spisu/ bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX popisuje obžalovanému KXXX, že „je zvědáv, co RXXX zítřka doveze. Je to divné, to co říkáš“, a to v reakci na to, když obžalovaný IXXX KXXX zcela zjevně hovoří o jménu KXXX a situaci ohrožení KXXX KXXX. Následně KXXX hovoří o tom, „proč to ŠXXX chce dát mně?“, „no mně to nedává, já u tobo budu deset minut“. Obžalovaný KXXX KXXX tak informuje IXXX KXXX o tom, že mu bude předán spis, týkající se KXXX z ÚOOZ (od RXXX ŠXXX), přičemž jde o pravdivou informaci. I podle odvolacího soudu není rozhodné, že o uvedeném spolu hovořili již dříve nebo že tato informace mu byla již známa. Závěr krajského soudu, že samotné potvrzení této informace (z úst náměstka krajského ředitele policie) jako pravdivé, má podstatnou relevanci a s ohledem na vazby obžalovaného KXXX na politické prostředí a politické angažmá podezřelého KXXX může být i takové potvrzení informace nebezpečné pro vedení trestního řízení a dosažení jeho účelu.
139. Ze záznamu schůzky ze dne 6. 2. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 11906-11909, sv. 47 spisu) bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX popisuje jednak setkání s RXXX, který mu měl závidět informace pocházející od obžalovaného KXXX, dále setkání s poslancem Mgr. ZXXX, který se u něj snažil intervenovat ve prospěch Mgr. KXXX. Na žádost obžalovaného KXXX ho obžalovaný KXXX informuje o konkrétních podrobnostech z tohoto trestního řízení, např. že došlo k rozdělení původní věci, kdy druhá část byla postoupena do XXX. Dále ho informoval o konkrétně provedených úkonech a zapojení podezřelých firem do prověřované trestné činnosti. V záznamu dále zaznívá od IXXX KXXX „to jsem vědět“, což samo o sobě neznamená, že by KXXX KXXX nesděloval pravdivé skutečnosti z trestního řízení neoprávněně, neboť, jak je již zmíněno výše, potvrzení informace, o které obžalovaný KXXX už ví, má svoji relevanci, pokud zaznívá od policejního funkcionáře. Na uvedené schůzce pak KXXX KXXX IXXX KXXX rovněž sděluje, že „OHL-ko z tobo bez problémů vypustíme, JXXX z tobo jde vypustit“. Na toto sdělení reaguje obžalovaný KXXX tak, že tyto

informace předá dále, když uvedl: „jo, já (teď)ka řeknu, že se budeš snažit, jo“. K tomu krajský soud správně podotknul, že jde opět o relevantní informaci z trestního řízení, když prověřování se skutečně týkalo těchto dvou společností a samotný fakt, že ze spisu vyplývá, že tyto nebyly vedené jako podezřelé, pro tento závěr nic neznamená. KXXX KXXX pouze sděluje informaci, že tyto společnosti nemusí být stíhány, což je pravda. V uvedeném rozhovoru pak KXXX KXXX dále uvedl: „KXXX to má celkem dobře, já jsem řekl, že nejspozději do dvou měsíců bude sdělovačka“. Uvedeným sdělením KXXX KXXX IXXX KXXX sděluje pravdivou skutečnost o tom, že podezřelým zůstává JXXX KXXX. To, že nakonec usnesení o zahájení trestního stíhání nebylo vydáno a že v době tohoto rozhovoru nebyl KXXX znám názor zpracovatelky HXXX DXXX, je pro tento závěr i podle odvolacího soudu nepodstatný. KXXX KXXX pouze sděluje své vlastní přesvědčení o stavu věci, vycházející z informace poskytnuté PXXX ŠXXX (ÚOOZ) při předání spisu, tedy informace poplatné k okamžiku jejich předávání obžalovanému KXXX.

140. Ze záznamu schůzky ze dne 23. 2. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12003-12020, sv. 48 spisu) bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX informuje obžalovaného KXXX o tom, že se o kauzu podezřelého KXXX zajímá LXXX, přičemž podle jeho názoru tak činí z pokynu policejního prezidenta TXXX, který dostane úkol od ministra vnitra CXXX, aby takzvaně pohlídal sociální demokracii před nadcházejícím sjezdem. Obžalovaný KXXX mu radí, aby uvedený zájem náměstka policejního prezidenta o trestní věc podezřelého KXXX oznámil řediteli XXX KXXX, aby měl krytá záda, domnívá se, že to může být zkouška toho, jak KXXX spolupracuje s KXXX. Obžalovaný KXXX to nejprve odmítá s tím, že KXXX nedodržel dohody, a proto na něj uvalil „informační embargo“, nakonec však s navrhovaným postupem souhlasí, neboť KXXX ho přesvědčoval, že dohody budou dodrženy, a proto to musí udělat (přepis ve znaleckém posudku zejména na č.l. 12008-12011, sv. 48 spisu).
141. Ze záznamu schůzky ze dne 26. 2. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12107-12113, sv. 48 spisu) bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX sdělil obžalovanému KXXX, že to udělal, jak po něm požadoval, kdy informoval KXXX o trestní věci KXXX a o zájmu LXXX, což měl KXXX řešit s policejním prezidentem, který mu řekl, že o tom ví a že chce být informován. Obžalovaný KXXX jej za to chválil s tím, že to tak chtěl. Dále obžalovaný KXXX informoval obžalovaného KXXX o tom, že téhož dne byla vyšetřovatelka konzultovat trestní věc KXXX v XXX na státním zastupitelství, kde byl dohodnut další postup a právní kvalifikace věci: „*tudíž to nemůže být dotační podvod, protože (šly) peníze X. Na každé smlouvě jsou tři razítka-(obec, XXX), XXX, že garantuje dílčí položky v té faktuře, no a domluvili se víceméně předběžně na tom, že ten tehdy by to mohl být souběh čistého podvodu s porušováním zájmu Evropské unie*“ (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12122, sv. 48 spisu).
142. Ze záznamu schůzky ze dne 5. 3. 2015 bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX informoval obžalovaného KXXX, že se chystá na poradu do XXX, kde musí LXXX něco říct k trestní věci KXXX. Obžalovaný KXXX uvedl: „*vypadá to tak, nevím to jistě, možná to tam směřuje, bude klíčový výsledek, víš, že pak tě budu informovat. Aby věděl, že, aspoň že se trochu snažím.*“ Obžalovaný KXXX mu to odsouhlasil s tím, že má rovněž informovat svého šéfa KXXX a vyzývá ho k tomu, aby s ním spolupracoval (přepis ve znaleckém posudku zejména na č.l. 12248, sv. 48 spisu).
143. O konkrétním postupu v průběhu prověřování kauzy KXXX pak hovoří KXXX KXXX s IXXX KXXX rovněž na schůzce dne 13. 3. 2015, kdy KXXX KXXX IXXX KXXX sděluje, že ve věci byl vyslechnut JXXX SXXX ze společnosti XXX o tom, že tento v minulosti odmítl vypovídat a nyní přišel s advokátem, na každou položenou otázku odpověděl, že si nepamatuje, o tom, že tento svědek byl předsedou představenstva společnosti XXX a zároveň byl v zastupitelstvu obce a má vztah s KXXX a rovněž se společností JXXX. KXXX rovněž mluví o tom, že se „ta“ (myšleno vyšetřovatelka) „*nasrala a ptala se svědka, jestli chce vypovídat a proč jí nic neřekne*“. Z těchto důkazů (v porovnání s podaným vysvětlením JXXX SXXX

- z uvedeného spisu) i podle odvolacího soudu bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX KXXX sděluje IXXX KXXX skutečný reálný průběh podání vysvětlení uvedeného svědka včetně podrobností (přepis ve znaleckém posudku zejména na č.l. 12370-12371, sv. 49 spisu).
144. Rovněž v rozhovoru ze dne 17. 4. 2015 (přepis ve znaleckém posudku zejména na č.l. 12495-12515, sv. 49 spisu) KXXX KXXX IXXX KXXX sděluje, že „KXXX bude ještě tak měsíc trvat, OHL-ka je pomalá“. Též na schůzce 17. 6. KXXX mluví o tom, že „nemají dokončeného KXXX“, „vypadá to tam velku dobře, fakt je tam toho hodně“, rovněž vyjadřuje svůj názor a sdělení RXXX PXXX, že „ten bajzl půjde, to je úplně jedno na čem“.
145. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, který v souladu se zásadou *in dubio pro reo* uzavřel, že nebylo prokázáno jakékoliv reálné nezákonné ovlivnění trestního řízení ze strany obžalovaného KXXX KXXX či (dříve obžalovaného) RXXX PXXX. Na druhou stranu však provedenými důkazy byla prokázána skutková zjištění, která i podle odvolacího soudu jednoznačně svědčí pro závěr, že obžalovaný KXXX KXXX sděloval obžalovanému IXXX KXXX relevantní a pravdivé informace o průběhu kauzy KXXX, a to informace, které nebyly veřejné a s ohledem na osobní provázanost IXXX KXXX a Jaroslava KXXX mělo sdělení těchto informací potenciál negativně ovlivnit trestní řízení a tyto informace tak měly zůstat před IXXX KXXX utajeny. Obžalovaný KXXX KXXX nemohl dále ovlivnit, ke komu se sdělené pravdivé informace o skutečnostech, se kterými se obžalovaný KXXX KXXX seznámil při plnění úkolů policie a o nichž měl zachovávat mlčenlivost uloženou mu § 115 odst. 1 zákona o policii, dostanou a jak tyto osoby s nimi naloží.
146. Podle odvolacího soudu je tak zvolená obhajoba obžalovaných soudem prvního stupně řádně vyvrácena, když krajský soud svým postupem souladným s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a za aplikace *in dubio pro reo* zjistil skutkový stav, jež našel svého odrazu ve výroku o vině v napadeného rozsudku a spočívající v tom, že *nejméně od února 2015 do června 2015 v XXX v hotelu XXX, kavárně XXX, XXX, KXXX KXXX na osobních schůzkách poskytoval IXXX KXXX informace o trestním řízení ve věci týkající se podezřelého Mgr. JXXX KXXX, nar. XXX, vedeném u policejního orgánu Policie České republiky, XXX pod sp. zn. XXX pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 5 tr. zákoníku, a to informace o samotném převzetí trestního řízení, a o jeho dalším vedení na XXX, o zamýšleném zabavení trestního stíhání podezřelého Mgr. JXXX KXXX s tím, že trestní stíhání nemusí být zabaveno ve vztahu ke skutečnostem spojeným s obchodními společnostmi XXX, a. s., a XXX, a. s., dále o problému s vyčíslením škody, o právním posouzení věci, o konkrétních provedených úkonech trestního řízení a o jejich výsledcích (např. o výsledku JXXX SXXX), o jednání KXXX KXXX s jeho nadřízenými o této trestní věci, přičemž IXXX KXXX sděloval KXXX KXXX svůj názor na průběh a pozadí celé kauzy, čímž jej motivoval ke sdělení dalších informací.*

Kauza Ing. HXXX KXXX-TXXX (bod II. výroku o vině napadeného rozsudku)

147. I ohledně této žalované trestné činnosti jsou odvolací námitky obžalovaných KXXX a KXXX založeny na polemice s hodnocením důkazů soudem prvního stupně a ve své podstatě jsou opakováním jimi zvolené obhajoby. Obžalovaní svými odvolacími námitkami zpochybňují závěry krajského soudu, zejména, že nebyly zjištěny (a v napadeném rozsudku prezentovány) takové skutečnosti, které by mohly odůvodnit úvahu, že pronesením těch sdělení, která vzal krajský soud za prokázaná, mohlo dojít k ohrožení účelu trestního řízení či jinému narušení služebních cílů. Poukázali na to, že ze záznamů vyplývá, že hovory začíná KXXX a sděluje, co se dozvěděl k této kauze z okolí. Podle obžalovaného KXXX nebyla prokázána ani interní komunikace se státním zástupcem a krajským ředitelem. Odvolací soud těmito uplatněnými námitkami obžalovaných nepřisvědčil, neboť jsou provedenými důkazy, podrobně rozvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku, které krajský soud zejména v bodech 656. až 663. následně hodnotí, jednoznačně vyvráceny.

148. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že obžalovaní jsou usvědčováni zejména jednotlivými audiozáznamy, zachycujícími komunikaci obžalovaných KXXX KXXX a IXXX KXXX na jejich schůzkách a protokoly o průběhu sledování osob a věcí.
149. Krajský soud z policejního spisu XXX, sp.zn. XXX, a spisu Okresního soudu v Olomouci, sp.zn. 6 T 231/2014, zjistil, že předmětné trestní řízení se vedlo proti obviněné HXXX KXXX-TXXX pro skutek právně kvalifikovaný jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 a trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona a zároveň proti obviněnému Ing. JXXX DXXX, který byl obžalován pro spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 1, 3 tr. zákona. V předmětné době vymezené v podané obžalobě (a v napadeném rozsudku) se uvedená trestní věc nacházela ve stádiu řízení před soudem, byla vedena u Okresního soudu v Olomouci pod sp.zn. 6 T 231/2014, obžaloba byla podána dne 13. 8. 2014, před soudem ji zastupoval státní zástupce Mgr. Daniel Němec a první (veřejně) hlavní líčení se konalo dne 5. 2. 2015. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 5. 5. 2015 vyplývá, že uvedeného dne ve věci vypovídal jako svědek JXXX RXXX.
150. Ze záznamu schůzky ze dne 6. 2. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 11905-11933, sv. 47 spisu) bylo zjištěno, že nejprve obžalovaný KXXX začal hovořit o kauze Ing. KXXX-TXXX, sdělil, že zkolabovala, protože po ní chtěli podepsat směnky. Na to obžalovaný KXXX uvedl, že se někdo připojil k trestnímu řízení jako poškozený a že se udělá šetření na její majetek (č.l. 1195).
151. Ze záznamu schůzky ze dne 23. 2. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12003-12020, sv. 48 spisu) bylo zjištěno, že nejprve obžalovaný KXXX popsal situaci na Magistrátu města XXX, kde mají strach z toho, aby Ing. KXXX-TXXX nezačala spolupracovat s policií. Na to obžalovaný KXXX uvádí, že by byla ideální spolupracující obviněná a dále uvedl: „*zkusíme zatláčit ještě, že bysme jí posbírali nějaký majetky (protože) město se připojí s náhradou škody, takže dneska jsem to dal za úkol RXXX (zjistit, protože je to) v řízení před soudem, my ten spis nemáme, tak abychom dali podnět na soud, víš.*“ Obžalovaný KXXX uvedl, že Ing. KXXX-TXXX je na tom psychicky špatně, protože ji spolustraníci obětovali, proto nabádá obžalovaného KXXX, aby ji vyzkoušel. Ten s tím souhlasí a že to tím způsobem udělají (č.l. 12012-12013).
152. Ze záznamu schůzky ze dne 26. 2. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12107-12135, sv. 48 spisu) bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX popisuje setkání s LXXX v XXX, kde řešili kauzu Ing. KXXX-TXXX a vztahy s RXXX, kterému LXXX nechtěl poskytovat informace. Obžalovaný KXXX na obžalovaného KXXX naléhal, aby poskytoval informace, neboť právě RXXX ho měl podržet ve funkci náměstka XXX. Zpočátku se to LXXX nelíbilo, ale nakonec souhlasil. Obžalovaný KXXX k tomu dodal, že LXXX tím chtěl RXXX dokázat, že oni jsou ti praví, co mu dávají informace. Obžalovaný KXXX měl LXXX říct, že mu nemají co dokazovat, že stačí to, co dokázali s tou TXXX. Z prohlášení obžalovaného KXXX: „*my jsme ti praví, kteří dáváme RXXX informace*“, muselo být KXXX KXXX zřejmé, že informace proudí od KXXX dál, např. k IXXX LXXX, případně ministru CXXX (č.l. 12110-12112).
153. Ze záznamu rozhovoru ze dne 13. 3. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12349-12377, sv. 49 spisu) bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX obžalovanému KXXX sděluje obsah rozhovoru se státním zástupcem, když uvedl: „*tak pan prokurátor, co se týká KXXX, ji vidí na podmínku a na peněžitý trest*“. I podle odvolacího soudu se jedná o zcela konkrétní informaci, kterou obžalovaný KXXX disponoval od státního zástupce, a která v tu dobu nebyla veřejně dostupná. Následně KXXX sděluje KXXX, že „*my uděláme to, že až dostane jakýkoliv odsuzující rozsudek ... tak na ni vytáhneme další věci, co jsou*“. V tomtéž rozhovoru pak obžalovaný KXXX „*žádá KXXX o radu*“: „*přemyslím spíš nad jinou variantou, jestli na to tlačít bodně a valit ju tu KXXX,*

- abychom jsme ju donutili mluvit anebo vzhledem k tomu JXXX ne, co myslíš?"; na to KXXX odpovídá „(já bych) moc netlačil. Já bych zkusil prodej jiných baráků“. Z výše uvedených rozhovorů pak vyplývá rovněž závěr, že IXXX KXXX sděloval KXXX KXXX svůj názor na průběh a pozadí celé kauzy, nabádal jej, aby obžalovanou Ing. HXXX KXXX-TXXX předvolal, a navrhnul jí spolupráci s tím, že znají její majetkovou situaci (viz rovněž rozhovor ze dne 23. 2. 2015). Obžalovaný IXXX KXXX rovněž obžalovaného KXXX KXXX (na jeho výzvu) žádal, aby od dalších kroků vůči Ing. HXXX KXXX-TXXX upustil a netlačil na ni a spíše zkusil prověřit prodeje dalších domů z majetku města (13. 3. 2015). Bylo zjištěno, že se policie následně o další majetkové transakce města skutečně zajímala (zejména č.l. 12364-12365).*
154. Podstatný je rovněž rozhovor ze dne 6. 5. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12671-12689, sv. 50 spisu), ve kterém KXXX KXXX líčí IXXX KXXX, že „*nás NXXX (státní zástupce) je fanatic taky. ... NXXX po každém jednání volá RXXX PXXX to, to, to, to. Jak můžeme udělat ještě udělat DXXX, jak můžeme udělat to, dodejte mi, dodejte mi, já to předeštru, to si nechám do tobo... No nicméně teďka tam RXXX vykládal, jak dokončil výpověď. NXXX ze soudu k nám, že, PXXX tam sedí, že nazdar, na chodbě, že, káva u nás, že. První, co bylo, ten zmrd RXXX, kurva KXXX, tys to neshyšel? To je ale bajzl, to je jedna skupina zlodějů ... povídal si, jak ho uděláme, RXXX. Polkl, že, říká, ale na co? na keřivou výpověď. On už předtím mluvil s KXXX a my už jsme nakontakovali KXXX, já nevím, já zatím nemám ten přepis, jak to tam, co tam RXXX říkal. RXXX, když to parafrázuju, ho označil za lháře, sedmilháře, magora, postiženého člověka ... RXXX, obrovská kauza. Poškození cizích práv, pomluva. Co říkáte, chlapi, že?“. Je zřejmé, že obžalovaný KXXX sděluje obžalovanému KXXX informace o interních konzultacích mezi státním zástupcem a policejním orgánem (RXXX PXXX) ohledně získání dalších důkazů, taktice obžaloby v dané věci a zároveň záměru státního zástupce vyvodit trestní odpovědnost JXXX RXXX za jeho výpověď u soudu dne 5. 5. 2015 (k tomu je nutno poukázat na rozhovor o tom, co říkal RXXX u soudu a co z toho může ve vztahu KXXX x RXXX vzejít v rozhovoru KXXX a KXXX dne 6. 5. 2015 – str. 10-11 znaleckého posudku na č.l. 12679-12680 spisu). Zároveň obžalovaný KXXX v rámci rozhovoru prezentuje před KXXX své odhodlání „nedopustit“, aby byl tento záměr státního zástupce realizován, viz „...RXXX tam něco řekl, já jsem u toho nebyl ... my ho budeme dělat, jo. Já říkám, to je výborný, říkám RXXX, to je výborný, jako to nebudeme dělat ... počkej, a to to začíná zajímat (RXXX) ve vztahu pomluva u soudu, veřejná, jo. To nemůžem dopustit, že ale...“ O záměru státního zástupce a obavě RXXX pak hovoří KXXX s KXXX rovněž v rozhovoru dne 21. 5. 2015 (č.l. 12745), když KXXX uvádí „*jako ten sešitek ještě nemáme (Jak) má RXXX strach, ale my jsme řekli ... prokurátor říkal na pomluvu bysme to valili, jako, jo, no tak je tu mučedník a co s tím uděláme, x bonzáka, jo, jo, z úřední povinnosti, dozvěděli jsme se, já nevím z hlavního líčení to (by) vyznělo jinak, jo, ale KXXX se prokurátorovi nelíbí, protože říkal až po soudě, když tak, to s tím nemám problém...“ následně na to KXXX uvedl: „*já nechci, aby se ten RXXX pobál*“. K tomu KXXX sděluje, že se „*lehce zeptá KXXX*“. Z uvedeného rozhovoru i podle odvolacího soudu vyplývá nejen to, že obžalovaný KXXX sděloval obžalovanému KXXX názory státního zástupce a obsah rozhovoru, který spolu vedli, ale vyplývá z něj i (KXXX tvrzená) obava JXXX RXXX a snaha IXXX KXXX, „aby se RXXX nebál“. Ze záznamu rozhovoru ze dne 27. 5. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12816-12833) bylo zjištěno, že KXXX líčil KXXX rozhovor s KXXX „*ty stěžejní věci věděl, o notýsku, o tom, že ho (RXXX) chce udělat NXXX*“, na to KXXX reaguje „*ale neví další pokračování*“ a KXXX odpovídá „*to mu nabřífuju v pondělí*“. I podle odvolacího soudu je uvedený rozhovor dokladem toho, že obžalovaný KXXX obžalovanému KXXX sděluje obsahy svých rozhovorů s krajským ředitelem a obžalovaný KXXX jej v tom podporuje.**
155. I podle odvolacího soudu nebylo prokázáno, že by KXXX KXXX před státním zástupcem zatajoval „deníček“ svědka KXXX. Státní zástupce Mgr. Daniel Němec ve své výpovědi hovořil o tom, že věděl o nějakých dalších „poznámkách“ (A4) svědka KXXX a jejich případné

získání ponechal vysloveně na aktivitě RXXX PXXX. Státní zástupce v těchto dokumentech neviděl nic podstatného.

156. Podle odvolacího soudu je tak zvolená obhajoba obžalovaných soudem prvního stupně řádně vyvrácena a krajský soud nepochybil, když svým postupem souladným s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a za aplikace zásady *in dubio pro reo* zjistil skutkový stav uvedený ve výroku o vině v bodě II. napadeného rozsudku, a to, že *nejméně od února do června 2015 v XXX v hotelu XXX XXX, XXX, KXXX KXXX na osobních schůzkách poskytoval IXXX KXXX informace o trestním řízení ve věci, týkající se obžalované Ing. HXXX KXXX-TXXX, nar. XXX, vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp.zn. 6 T 231/2014 a vedené u policejního orgánu Policie České republiky, XXX pod sp.zn. XXX pro skutek právně kvalifikovaný jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2, písm. c) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009, a to informace o výsledcích přípravného řízení, o skutečnostech, které vyplynuly z průběhu hlavního líčení, o interních neveřejných konzultacích policejního orgánu s dozorovým státním zástupcem, které se týkaly jednak požadavků na opatření dalších důkazů potřebných k zastupování obžaloby před soudem, doplnění dosavadních výsledků provedení finančního šetření k osobě obžalované a názoru státního zástupce na uložení trestů (podmíněného trestu a peněžitého trestu), jakož i o úmyslu a snaze státního zástupce vyvodit trestní odpovědnost JXXX RXXX za jeho výpověď u hlavního líčení, přičemž IXXX KXXX sděloval KXXX KXXX svůj názor na průběh a požadí celé kauzy, čímž jej motivoval ke sdělení dalších informací, nabádal jej, aby obžalovanou Ing. HXXX KXXX-TXXX předvolal, a navrhl jí spolupráci s tím, že znají její majetkovou situaci, a následně KXXX KXXX (na jeho výzvu) žádal, aby od dalších XXX vůči Ing. HXXX KXXX-TXXX upustil a netlačil na ni a spíše zkusil prověřit prodeje dalších domů z majetku města, což KXXX KXXX skutečně zajistil, a skutečnost, že se tak stalo, sdělil IXXX KXXX.*

Kauza XXX a akcie města XXX (bod III. výroku o vině napadeného rozsudku)

157. Obžalovaní KXXX a KXXX opětovně svými odvolacími námitkami polemizují s hodnocením důkazů soudem prvního stupně a opakují jimi zvolenou obhajobu. Zpochybňují závěry krajského soudu, zejména, že nebyly zjištěny (a v napadeném rozsudku prezentovány) takové skutečnosti, které by mohly odůvodnit úvahu, že pronesením těch sdělení, která vzal krajský soud za prokázaná, mohlo dojít k ohrožení účelu trestního řízení či jinému narušení služebních cílů. Obžalovaní vytýkají, že krajský soud zcela opomíjí skutkový a časový kontext, v němž se hovory odehrály. Namítají, že interpretace zachycených rozhovorů je zcela chybná. Obžalovaný KXXX disponoval o celé záležitosti zásadními informacemi, dokáže se orientovat v ekonomické podstatě všech složitých transakcí, pohyboval se v prostředí radnice a velkého byznysu. Informace od KXXX byly pro KXXX cenné. Odvolací soud uplatněným námitkám obžalovaných nepřisvědčil, neboť jsou provedenými důkazy, podrobně rozvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku, které krajský soud zejména v bodech 664. až 673. následně hodnotí, jednoznačně vyvráceny.
158. Krajský soud z policejního spisu XXX, sp.zn. XXX, zjistil, že záznam o zahájení úkonů v této trestní věci byl vydán dne 27. 1. 2014. Prověřování se vedlo pro podezření ze spáchání trestného činu porušení povinností při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 odst. 1 tr. zákoníku a trestného činu porušení povinností při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1 tr. zákoníku. Prověřování pak bylo ukončeno usnesením o odložení věci policejního orgánu OHK XXX ze dne 14. 2. 2018, č.j. XXX, neboť ve věci nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak. Z protokolů o vydání věci je zřejmé, že k vydání listin a dalších materiálů na Magistrátu města XXX docházelo ve dnech 20. a 29. 5. 2015.
159. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, že obžalovaní jsou usvědčováni zejména jednotlivými audiozáznamy, zachycujícími jejich komunikaci na schůzkách, a protokoly o průběhu sledování osob a věcí. Pořízenými odposlechy bylo prokázáno, že oba obžalovaní o této kauze hovoří. Jakkoliv bylo obecně veřejně známo, že se o výstavbu XXX XXX policie

- již řadu let zajímá, informace, které KXXX KXXX IXXX KXXX předával, byly informacemi nevěřejnými a měly potenciál ohrozit průběh trestního řízení, pokud budou předány právě IXXX KXXX.
160. Na schůzce dne 26. 2. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12107-12135) obžalovaný KXXX KXXX sdělil IXXX KXXX, že „...XXX, už je to napsaný, už to leží na stole (podle zvukového záznamu správně „na soudě“), žádosti o nebytovky. Takže když to soud povolí, jako že jo, naplánuj(em) nějaké datum.“ Na to KXXX odpověděl „(Já to takhle pustím nějak) JXXX, aby věděl“.
161. Z rozhovoru ze dne 5. 3. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12236-12271, sv. 48) bylo zjištěno, že KXXX informuje KXXX o setkání KXXX s RXXX, když uvedl: „no a ten můj blbec se sešel s RXXX hnedka ... uklidnil ho, že to máme pod kontrolou ... že prej by měl být v dozorců radě. Říkám v jaké dozorců radě: No ne, kurva, at' to hlídám, aby v tom nebyl průser. Tak říkám, JXXX, já to hlídám, neboj se. Říkám, no vidíš.“ (č.l. 12249). V další části rozhovoru KXXX uvedl, že informace předal někomu dál, přičemž chválil RXXX PXXX, který přišel na ty akcie, na což by podle KXXX nepřišel ani JXXX. Příjemce této informace měl na to sdělit: „Ještěže ho KXXX hlídá.“ (č.l. 12256-12257). Z uvedeného sdělení lze vzít za prokázané, že si oba obžalovaní sdělují obavu RXXX z prověřování XXX. Obavu JXXX RXXX z prověřování XXX ilustruje i sdělení KXXX KXXX z 22. 5. 2015: „Jako ten sešitek ještě nemáme. (Jak) má RXXX strach, ale my jsme řekli“, na které obžalovaný KXXX uvedl: „Já (nechci), aby se ten RXXX pobát“. Krajský soud správně konstatoval, že pro závěr ohledně obavy JXXX RXXX a úvah IXXX KXXX a KXXX KXXX, jak tyto obavy rozptýlit, je poměrně nedůležité, zda tyto obavy byly oprávněné. Je faktem, že s ohledem na angažmá JXXX RXXX ve společnosti XXX, a.s., když byl od listopadu 2007 do února 2009 předsedou dozorců rady a z relativně strohé informace o tom, že se „policie zajímá“ o XXX a jeho financování, mohl JXXX RXXX nekonkrétní a subjektivní obavu získat, a za účelem pomoci JXXX RXXX mohli IXXX KXXX či KXXX KXXX prohlašovat, že „to pohlídají“. Nic na tom nemění skutečnost, že obžalovaný JXXX RXXX nikdy nebyl podezřelým.
162. V další části rozhovoru dne 5. 3. 2015 KXXX KXXX sdělil, že „dneska posudek na XXX, ten by měl být hotovej do měsíce“. Načež KXXX odpověděl, že to mu neříkal, říkal mu pouze o tom navýšení akcií, což je věc nezpochybnitelná, do které již nelze zasáhnout. KXXX uvedl, že to sděluje pouze KXXX a KXXX nic neví (č.l. 12254-12255). V rozhovoru ze dne 6. 5. 2015 KXXX potvrdil KXXX, že policisté byli na Magistrátu města XXX (KXXX: „a co s tím dělá ten XXX, tam se nic neděje? Byli jste vlastně, byli jste u pana primátora...“, KXXX: „tam jsme byli, jsme něco dostali, ještě nevíme, co my jsme tobo dostali (dost) celkem“). Rovněž hovořil o posudku, který je už dva a půl měsíce zadáný. V rozhovoru ze dne 27. 5. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12816-12833) KXXX KXXX popsal IXXX KXXX průběh výslechu svědka PXXX („PXXX u nás seděl od pondělí od půl osmé do dvanácti, pak byl výslech přerušovaný ... pak to pokračovalo do čtyřech, je tam popsanych 14 stran ...“), když následně KXXX KXXX poměrně podrobně popsal tento úkon i to, co z něj považuje policejní orgán za podstatné. I podle odvolacího soudu není vůbec podstatné, že IXXX KXXX o tomto výslechu věděl, neboť KXXX KXXX potvrdil existenci výslechu a pohled policejního orgánu.
163. Z rozhovoru ze dne 13. 3. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12349-12377, sv. 49 spisu) KXXX obžalovanému KXXX uvedl: „návrh na nebytovku XXX už je, tak se domluví na timingu ... My to děláme proto, že tam budeme bledat PXXX, tu první studii“. Ze záznamu schůzky obou obžalovaných dne 17. 4. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12495-12515, sv. 49 spisu) bylo zjištěno, že uvedeného dne obžalovaný KXXX řekl IXXX KXXX: „...říkal, že bude domovka ... Mí lidi s hákáčkama půjdou za ním, řeknou, že potřebují nějaké účetní materiály k (odborku) jo? ...raději at' dá někoho k dispozici, že nechceme dělat hřebek (kolem tobo)...“ Z uvedeného sdělení je tak zřejmé, že KXXX KXXX sdělil IXXX KXXX skutečný průběh prověřování kauzy XXX, když v uvedeném období se skutečně chystalo zajištění materiálů na Magistrátu města XXX. Z pohledu vyhodnocení rozhovoru obžalovaných KXXX a KXXX je i podle

odvolacího soudu zcela nerozhodné, že KXXX použil pojem „domovka“, když podstatné je, že policejní orgán zamýšlel získat materiály na Magistrátu města XXX (což je pravda). Tato informace (před tím, než policejní orgán vyhodnotil, jakou formou materiály získá – tedy zda „tajně a neočekávaně“ nebo „na výzvu“), je informací, která může potenciálně ohrozit průběh prověřování, resp. trestního řízení.

164. Z rozhovoru ze dne 17. 6. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12948-12967) bylo zjištěno, že KXXX KXXX sdělil IXXX KXXX, že do konce příštího týdne mají nástřel (nějakého rozhodnutí), bude konán doplňující výslech svědka PXXX ohledně chybějících dokumentů po zajišťovacích úkonech na magistrátu - „XXX, příští týden, do konce příštího týdne máme ... nástřel (Co tam má být) xx tak, jak to má být... akcie a navýšení základního... budeme doslýchchat ještě PXXX, protože PXXX nám řekl, že na městě zjistíme nějaké dokumenty, on je nějak označil jako k projektové dokumentaci toho dokumentu, my to, co jsme zajistili na městě, tak tyhle dokumenty nejsou... a tak třeba se pletem, PXXX, já jsem se bavil s (XXX). To jsem ti říkal, ten jako úplně v pobodě, mě do toho chtěl namočit, jako jo... PXXX teď vyslechneme ještě nějak k těm dokumentům.“ Rovněž při setkání 21. 7. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 13165-13190 spisu) KXXX KXXX IXXX KXXX sdělil: „Teďka (doslechneme) toho znalce, protože ten posudek nevypadá dobře, tento týden by se ještě měli potkat s prokurátorem. No a náš názor je, že už budeme (předvolávat) podezřelý, čili NXXX, MXXX...“ I podle odvolacího soudu lze dovodit, že obžalovaný KXXX popisuje představu policejního orgánu, že dojde k výslechům znalce, dále MXXX NXXX a MXXX MXXX. Shora uvedené skutečnosti jsou pravdivými skutečnostmi z předmětného trestního řízení (jak vyplývá z originálu spisu) a nebyly veřejně přístupné, tím spíše pro IXXX KXXX s ohledem na jeho vazby na JXXX RXXX či MXXX MXXX. Svědek FXXX PXXX (zpracovatel případu na XXX) vypověděl, že se sice vědělo, že se prověřuje XXX, ale nikdo nemohl vědět, kam šetření směřuje.
165. Ze zaznamenaného hovoru dne 13. 3. 2015 obžalovaných KXXX a KXXX bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX uvedl: „rovna dneska RXXX přišlo, že děláme do XXX. Tak tam je, tam děláme finanční šetření proti (JXXX?) MXXX a NXXX ... přišla komerčka ... děláme kamerové záznamy. ... MXXX v listopadu a lednu vkládá po dvěstěpadesáti litrech, jo a úplně klasa, já jsem si to přebral a RXXX říká, na tady to máš na flešce, ten listopadovej přišel do komerčky ... on se schválně dívá do té kamery XXX a teďka přišel, a přišel k tomu okýnku, vytáhl, vytáhl z toho balaňáku ... obálku, položil, to si říkám, to je nádhera, ale dvěstěpadesát, dvěstěpadesát“. KXXX se zeptal: „no a proč ho (stihá) z hlediska toho XXX XX z hlediska toho navýšení?“ na to KXXX popisuje, že „to tam frčí ty prachy jako jo, tam v tým se vyznat to jako, tak je peněz dost, jako jo, jsou tam miliardy ... RXXX říkal, tam je tobo, tam je tobo moc jako“ (č.l. 12357-12358). Z popisovaného rozhovoru je zřejmé, že KXXX popsal, že ve věci XXX se dělala finanční šetření (nejméně na MXXX MXXX a MXXX NXXX) a dále uvedl, že policie zjistila, že si MXXX MXXX vkládá v Komerční bance v hotovosti částku 250 000 Kč. I KXXX spekuluje, kde na to vzal „když vezmu jeho náklady a jeho příjmy hmm ... on řekne, že mu tchán nebo někdo potvrdí, ten jeho, že to dostal od něho...“. V kontextu s obsahem vyšetřovacího spisu (v kombinaci s výpověďmi svědků PXXX a PXXX) je i podle odvolacího soudu zřejmé, že takový kamerový záznam o chování MXXX MXXX existoval a rovněž částka 250 000 Kč souhlasí, jde tedy o pravdivou informaci ze spisu. V rozhovoru dne 21. 5. 2015 KXXX v debatě o MXXX MXXX uvedl: „musí se na to připravit, to že odkud ty peníze má“. Na to KXXX sdělil: „tam má tobo tři a půl milionu XXX bezpečnostní schránku v Komerční bance, chuj s tým, jo, to, že si nevybírám peníze z účtu, nevím, z čeho žere, žije, jestli chodí k popelnici, fakt nevím ... my děláme tu prověrku proto, když zjistíme trestně právní odpovědnost, abychom měli, a škodu, tak abychom měli co sebrat ... my to děláme u každého koho prověřujeme“ – následně popsal způsob a důvody zajišťování majetku v trestním řízení. Na to KXXX uvedl: „se může říct, to máš bezpečnostní schránku, (na co ji máš), to (rychle) vyber, schovej XXX (to se nemůže skrývat) XXX taky si XXX, to já říkám že začátku (ten MXXX) XXX“ KXXX: „Jenomže, můžem to říct, má tři a půl milionu na kontě, tak si to vyber, vole ... asi tak no, ušetří tři a půl milionu, že je nezablokujeme, ale ještě je to předčasné ... no, jo, úplně zlatíčko,

dvakrát 250, nebo kolik tam je“. V kontextu s předchozí komunikací z uvedeného rozhovoru i podle odvolacího soudu bylo zjištěno, že KXXX KXXX IXXX KXXX popsal důvody zjišťování a zajišťování majetku v trestním řízení (např. zablokováním peněz na účtu) a následně souhlasí s KXXX nastíněnou variantou, že „se MXXX řekne, aby si peníze vybral“. Z logiky věci neexistuje jiný závěr, než že je obžalovaný KXXX KXXX srozuměn s tím, že uvedené informace sdělí MXXX MXXX obžalovaný IXXX KXXX.

166. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že na uvedený rozhovor KXXX KXXX a IXXX KXXX navazuje setkání IXXX KXXX s MXXX MXXX dne 22. 5. 2015 v restauraci XXX (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 13549-13592 spisu; zejména č.l. 13554 a násl.). Sdělení IXXX KXXX v úvodní pasáži (č.l. 13554) se obtížně interpretuje s ohledem na zvláštní způsob vyjadřování IXXX KXXX, ale z rozhovoru lze logicky dovodit, že IXXX KXXX sděluje MXXX MXXX, že zná nějakého kamaráda, se kterým jezdí na kole, kterému říká, že se má s MXXX potkat (*„jsme byli na kole s kolegou a ten říkal, říkal máš se potkat s tím, říkám, jo, potkám se s ním ... sem slyšel, že jsi kamarád“*), KXXX reprodukuje „radu“ tohoto „kamaráda“ (*...“ne žádný problém XXX jenom mu dej kamarádkou radu, at’ si radší (nějaký peníze) vybere (no a ty to budeš mít ve schránce). Říkám, je nějaký problém? Ne, ne, ne, ne, fakt neříkej, já říkám...“*). V následující pasáži KXXX vytváří před MXXX dojem, že zná jeho majetkové poměry (*„to už se dozvěděli. To znamená jenom, že jenom, jenom ti říkám XX kdyby náhodou XXX ... (mi říkal), že máš příjmy větší než výdaje (teda) na účtě máš víc než máš příjmy. Já říkám, jo, dobře, díky ... přes třístatisíc tam máš ... tvé příjmy, jak říká pan XXX, tvé příjmy neodpovídají tvým majetkovým poměrům...“*). Z výše uvedeného lze i podle odvolacího soudu jednoznačně dovodit, že obžalovaný IXXX KXXX používá minimálně z části informace získané od KXXX KXXX a sděluje je MXXX MXXX. Z kontextu prověřování této trestní věci je nepochybné, že takováto komunikace může ohrozit probíhající prověřování a tedy má potenciál výrazně negativně ovlivnit dosažení účelu trestního řízení. V další části rozhovoru pak IXXX KXXX uděluje MXXX MXXX kamarádkou radu (str. 35 znaleckého posudku, č.l. 13583 spisu): *„počkej, to je jenom, fakt, neber to, jakože dneska jsem tě chtěl nějak vystrašit, ne, to ber jako kamarádkový doporučení ...dej si do schránky ty peníze ... udělej, vyber tedka tady z toho jakoby částku, aby ti tam všechno (dokud) mohlo chodit ... mě řekl, že byla dobrá estráda, když tě viděli ... prostě si prohlížel tvůj zážnam z banky, jak tam vkládáš během několika hodin dvěstěpadesát tisíc*“. I na tomto místě obžalovaný IXXX KXXX používá informace od KXXX KXXX ke zvýšení své hodnoty v očích MXXX MXXX. Průběh rozhovoru a předání informací od IXXX KXXX potvrzuje i MXXX MXXX ve své svědecké výpovědi.
167. Podle odvolacího soudu je tak zvolená obhajoba obžalovaných KXXX KXXX a IXXX KXXX soudem prvního stupně řádně vyvrácena, když krajský soud svým postupem souladným s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a za aplikace zásady *in dubio pro reo* zjistil skutkový stav uvedený ve výroku o vině v bodě III. napadeného rozsudku, a to, že *nejméně od února do července 2015 v XXX v hotelu XXX, kavárně XXX, ul. XXX, KXXX KXXX na osobních schůzkách poskytoval IXXX KXXX informace o trestním řízení vedeném u policejního orgánu Policie České republiky XXX pod sp.zn. XXX pro okolnosti nasvědčující spáchání trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku, a to informace o samotném vedení trestního řízení a o jeho aktuálním rozsahu, o konkrétních provedených a zamýšlených úkonech trestního řízení a o jejich výsledcích, a to zejména o skutečném výsledku svědka PXXX, o plánovaných výsledcích znalce, podezřelých MXXX MXXX a MXXX NXXX, o plánovaném zajištění důkazních materiálů na Magistrátu města XXX a o výsledku a průběhu tohoto zajišťování, přičemž IXXX KXXX sděloval KXXX KXXX svůj názor na průběh a pozadí celé kauzy, čímž jej motivoval ke sdělení dalších informací, dále KXXX KXXX sděloval IXXX KXXX obsah rozhovoru LXXX KXXX s JXXX RXXX, který měl po KXXX požadovat, aby sledoval danou trestní věc z toho pohledu, zda se v ní neobjevují skutečnosti, které by se negativně dotýkaly JXXX RXXX, který byl v rozhodné době předsedou dozorčí rady obchodní společnosti XXX XXX, a. s., s čímž obžalovaný IXXX KXXX souhlasil, dále KXXX informoval IXXX KXXX o tom, že z*

provedení finančního šetření byly zjištěny podezřelé skutečnosti k osobě MXXX MXXX, nar. XXX (1. náměstek primátora města XXX a v rozhodné době člen představenstva obchodní společnosti XXX XXX, a. s.), který provedl hotozostní vklad ve výši 250 000 Kč na svůj účet, má peněžní prostředky v celkové výši 3,5 mil. Kč a bankovní schránku, že nevybírá peníze z účtu, a že tedy není zřejmé, z jakých prostředků hraří své běžné potřeby, přičemž KXXX KXXX IXXX KXXX vysvětlil, že finanční šetření bylo provedeno pro případ, že by bylo třeba zajistit nárok na náhradu škody, pokud bude zjištěno její způsobení, avšak IXXX KXXX žádá, aby MXXX MXXX informoval, že mu policie peníze v dohledné době nezajistí, a že tedy bude mít možnost peníze vybrat a uschovat, což IXXX KXXX při osobní schůzce uskutečněné následujícího dne MXXX MXXX sdělil a poradil mu konkrétní způsoby dalšího nakládání s penězi, kterými vyloučí hrozbu jejich zajištění policií, když i následně IXXX KXXX KXXX KXXX dal najevo, že informace MXXX MXXX předal.

IV. (tzv. kauza XXX)

168. Obžalovaní se svými odvolacími námitkami snaží vyvrátit závěry krajského soudu. Jejich obhajovací argumentace je založena na polemice s hodnocením důkazů soudem prvního stupně. Zejména poukazují na to, že nebyly zjištěny (a v napadeném rozsudku prezentovány) takové skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že mohlo dojít k ohrožení účelu trestního řízení či jinému narušení služebních cílů. Poukázali na rozpor v popise skutku a v odůvodnění rozsudku. Obžalovaný KXXX namítl, že hovořil o zcela jiném anonymním oznámení, které bylo smyšlené, nezakládalo se na pravdě. Odvolací soud uplatněným námitkám obžalovaných nepřisvědčil, neboť jsou provedenými důkazy jednoznačně vyvráceny. Krajský soud hodnotící úvahy, jež se vztahují k tomuto jednání obžalovaných, uvádí zejména v bodech 694. až 698. odůvodnění napadeného rozsudku.
169. Ze záznamu schůzky obžalovaných KXXX a KXXX dne 17. 4. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12495-12515, sv. 49 spisu) v hotelu XXX v kavárně XXX bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX uvedl: „*ted'ka druhýho čtvrtý přišlo trestní oznámení na to, že kraj, město podporuje hokej, jo a že ten hokej, že nepodporují mládežnický, ale použili to na všechno možný jiný, ale ne na mládežnický hokej*“ (č.l. 12503-12504).
170. Ze záznamu schůzky ze dne 27. 4. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12583-12603, sv. 49 spisu) ze srozumitelných částí pasáže bylo soudem prvního stupně zjištěno, že obžalovaný KXXX uvedl: „*vezmeme znalce, aby nám to přezkoumal, jestli ty peníze byly použity účelně nebo nebyly použity účelně*“ (č.l. 12588).
171. V hlavním líčení bylo prokázáno, že se na XXX v uvedeném období skutečně vedlo prověřování pod sp.zn. XXX, o čemž svědčí spisový materiál založený v příloze č. 37 spisu, jakož i zajištěné výpisy z ETR k této kauze, které se nacházejí na č.l. 7391 až 7421 (sv. 29) spisu.
172. V uvedeném období roku 2014-2015 bylo prověřováno více kauz, souvisejících s hokejovým klubem XXX a jeho hospodařením, o čemž svědčí i výpověď svědka BXXX NXXX (č.l. 1755-1763), který mj. uvedl, že z obžalovaných zná pouze pana KXXX, se kterým si tyká. Seznámil je pan FXXX. V roce 2006 se svědek po dohodě s panem DXXX a FXXX stal předsedou občanského sdružení v hokejovém klubu XXX. Občanské sdružení mělo jen mládež a vlastnilo 1/11 společnosti XXX, s.r.o. Na občanském sdružení byly dluhy z 90. let, mělo dojít k jeho zrušení, to se však nestalo a svědkovi začaly chodit obsílky z finančního úřadu, exekuce atp. Kvůli tomu se dostali do sporu s panem DXXX a panem FXXX. Pak zjistil, že mládežníci byli převedeni na XXX mládež s.r.o. Pak přišly peníze za hráče z NHL, které také nebyly dány občanskému sdružení a také ta 1/11 byla převedena na XXX s.r.o. V tom období začal svědek podávat žaloby na XXX a další osoby. Celkem podal svědek od roku 2010 pět až šest trestních oznámení.

173. V příloze č. 37 spisu se nacházejí listiny, jež bezprostředně souvisejí s mládežnickým hokejem (např. smlouvy o poskytnutí finanční podpory z rozpočtu statutárního města XXX – podpora mládežnického hokeje, žádost o součinnost ze dne 28. 5. 2015 – co se skrývá za projektem Akademie hokejové mládeže XXX kraje a další). Dále se zde nacházejí i opatření k přibrání znalců. Ze záznamu o zahájení úkonů trestního řízení vydaného policejním orgánem PČR ÚO SKPV XXX dne 27. 4. 2015 bylo zjištěno, že bylo vedeno prověřování pro podezření ze spáchání přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 tr. zákoníku, přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku, přečinu maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 tr. zákoníku.
174. Provedenými důkazy tak bylo prokázáno, že obžalovaný KXXX obžalovanému KXXX sdělil informace z práce policejních orgánů, přičemž se nejednalo o informace, které si obžalovaný KXXX vymyslel.
175. Současně s ohledem na uplatněnou obhajovací argumentaci obžalovaných k tomuto trestnému jednání je nutno připomenout, že zásadu subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku nelze vztahovat pouze na jednotlivý, dílčí útok pokračujícího trestného činu, neboť z pohledu trestního práva hmotného jde u pokračování v trestném činu vždy o jediný skutek a jediný trestný čin. Je proto nutné se společenskou škodlivostí a zásadou subsidiarity trestní represe zabývat u pokračujících trestných činů souhrnně, tedy ve vztahu ke všem útokům.
176. Odvolací soud proto přisvědčil soudu prvního stupně, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že *ve dnech 17. 4. 2015 a 27. 4. 2015 během schůzek v hotelu XXX, kavárně XXX, ul. XXX, v době po 16:00 hod. KXXX KXXX vyzradil IXXX KXXX, že bylo policejnímu orgánu Policie České republiky, Územní odbor SKPV XXX, postoupeno anonymní oznámení (zaevidované pod sp.zn. XXX), týkající se dotací kraje a města na podporu hokejového klubu XXX, s. r. o. a následně, že ve věci byly zahájeny úkony trestního řízení a že by se mohlo jednat o porušování povinností při správě cizího majetku.*

Kauza XXX (bod V. výroku o vině napadeného rozsudku)

177. Obžalovaní IXXX KXXX, KXXX KXXX a JXXX RXXX svými odvolacími námitkami zpochybňují závěry krajského soudu, zejména, že nebyly zjištěny (a v napadeném rozsudku prezentovány) takové skutečnosti, které by mohly odůvodnit úvahu, že pronesením těch sdělení, která vzal krajský soud za prokázaná, se dopustili trestného jednání, když se snaží zdůvodnit a podat jiný význam a smysl zaznamenané komunikace, kterou mezi sebou vedli. Podle obžalovaného KXXX, pokud jde o sdělení, že věc bude odložena, i tuto informaci obžalovaný RXXX věděl, neboť zpracovatel spisu chtěl věc od prvopočátku odložit, což prezentoval všude, jak u státní zástupkyně, tak také u poškozeného. Nebylo prokázáno, že by schůzku domluvil IXXX KXXX. Zdůraznil, že obžalovaný JXXX RXXX měl za to, že má v dané věci celou řadou písemností potenciálně důležitých pro policii. Z rozhovoru podle obžalovaného v žádném případě nevyplývalo, že by obžalovaný JXXX RXXX ve věci sledoval jakékoliv nezákonné cíle, tedy ani nechtěl nezákonným způsobem ovlivnit průběh trestního řízení. Podle obžalovaného je pro interpretaci skutku naprosto zásadní postavení či role obžalovaného JXXX RXXX, který byl statutárním orgánem poskytovatele dotace - Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava, jako řídicího orgánu Regionálního operačního programu pro příslušný region soudržnosti; statutárním orgánem poškozeného (Regionální rady RSSM) v trestním řízení; hejtmánem XXX kraje; člověkem s osobní vazbou na projekt XXX a v neposlední řadě i člověkem s osobními vazbami na pana NXXX a na rodinu SXXX, což jej předurčovalo, že může mít zásadní informace a podklady k věci. Obžalovaný RXXX zejména namítl, že se jednalo o rozhovor v restauraci po předchozím požití alkoholických nápojů. Popřel závěry soudu prvního stupně. Odvolací soud uplatněným námitkám obžalovaných nepřisvědčil, neboť jsou provedenými důkazy, podrobně rozvedenými

- v odůvodnění napadeného rozsudku, které krajský soud zejména v bodech 674. až 693. následně hodnotí, jednoznačně vyvráceny.
178. Krajský soud z originálu spisu XXX, sp.zn. XXX, zjistil, že dne 9. 1. 2015 byly zahájeny úkony trestního řízení pro podezření za spáchání zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku, případně zločinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 6 písm. a) tr. zákoníku, které měl spáchat neznámý pachatel tím, že v období od 5. 1. 2012 do 30. 3. 2012 v průběhu zadávacího řízení na zhotovitele stavební zakázky „XXX“ v úmyslu získání finančního prospěchu, předložil nepravdivé doklady po prokázání technických a ekonomických kvalifikačních předpokladů, čímž měla být způsobena škoda v částce přesahující 38 mil. Kč.
  179. Ze záznamu schůzky dne 23. 7. 2015 v době po 16:00 hod. v hotelu XXX, v kavárně XXX (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 13274-13299) bylo zjištěno, že obžalovaný IXXX KXXX informoval KXXX KXXX o své dřívější schůzce s JXXX RXXX, se kterým se bavil o trestním řízení, týkajícím se okolností poskytnutí dotace na výstavbu jezdeckého areálu s ubytovacím zařízením XXX, přičemž IXXX KXXX odkázal JXXX RXXX na osobní schůzku s KXXX KXXX.
  180. Bezprostředně po této schůzce KXXX KXXX telefonicky kontaktoval RXXX PXXX, vedoucího OHK XXX, a požádal ho, ať se hned ráno stává na kávu. Schůzka se uskutečnila následujícího dne, tedy dne 24. 7. 2015 v době po 8:00 hod. v kanceláři KXXX KXXX č. 433 na adrese XXX, ve 4. nadzemním podlaží, kde RXXX PXXX sdělil obžalovanému KXXX aktuální informace z trestního řízení ohledně závodiště XXX.
  181. Audiozáznamem o provedeném sledování osob a věcí bylo prokázáno, že dne 13. 8. 2015 došlo ke schůzce obžalovaných KXXX KXXX a JXXX RXXX v restauraci XXX, v rámci které obžalovaní řešili právě prověřování věci v kauze XXX. V rámci rozhovoru obžalovaný JXXX RXXX uvedl, že *„Téměř všechno bylo relativně v cajku, ale ten základ je to čestné prohlášení“* (z uvedeného je i podle odvolacího soudu zřejmé, že obžalovaný JXXX RXXX je obeznámen se základním problémem, kvůli kterému byla zakázka a dotace na XXX prověřována policií). JXXX RXXX dále uvedl: *„Tam to údajně podepisovala nějaká jednatelka, která, to oni se (snažili) dokázat, že je tam provázaný mezi příjemcem dotace a mezi zhotovitelem. A ta to popřela nějak. Udělali údajně grafologickou zkoušku jejího podpisu, a to nevyšlo, že (to bylo) zfalšovaný, někým. No a teď se dozvídám, že se žádná (grafologická) zkouška nedělala. Následně se oba baví o grafologické zkoušce, což obžalovaný KXXX uzavírá sdělením, že „byla 3 měsíce zadaná“.* Soud prvního stupně zcela správně v této souvislosti poukázal na důkaz na č.l. 7439, podle něhož policejní orgán dne 25. 5. 2015 přibral znalkyni Mgr. Ilonu Krátkou k podání znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví expertiza ručního písma. V následující části rozhovoru KXXX uvedl, že realizátorem a stavitelem byla firma XXX a šlo o personální propojenost. Následně KXXX uvedl, že iniciátorem toho je audit Ministerstva financí.
  182. Ze zaznamenané komunikace bylo dále zjištěno, že obžalovaný JXXX RXXX v další části rozhovoru uvedl: *„Já jsem měl předevčirem, přijde zítra, říkám, hele, on ten, oni ti, ti, on ten ROP jim nedal ani tu sankci, oni čekají, jak to dopadne, jestli to bude podvod. Ono je tam podle auditu 100%, 50 mil., a když to nebude trestník, tak jako 25. Říkám, proč to není 0, když to není podvod. Podle našich pravidel se bude vracet stejně 15 mil. Tady ta sranda toho KXXX bude stát. Prostě zmrdané, zmrdané“.* KXXX do toho vstupuje *„Furt lepší, než 60“.* Na to RXXX uvedl: *„Je to lepší než 50 nebo kolik a ještě penále. A proč o tom mluvím, a já jsem se ho taky ptal, jak dlouho to může trvat, říkám policajti to můžou vyšetřovat rok nebo já nevím, jak dlouho. On říká, nám je to jedno, třeba 5 let, to je udržitelnost“.* Soud prvního stupně nepochybil, když z výše uvedeného sdělení a v souvislosti s dalšími důkazy, a to zejména celou dokumentací předmětné dotace a výpovědi svědků VXXX PXXX, IXXX MXXX a ZXXX BXXX, dovodil, že obžalovaný RXXX hovoří o situaci korekcí v případě porušení povinností v rámci dotačního řízení, když

- prezentuje svůj názor, že záleží na tom, zda bude celá situace vyhodnocena jako podvod, kde se uplatní 100% korekce, nebo ne, slovy obžalovaného RXXX „když nebude trestník“, tak 25%. Oběma obžalovaným je zřejmé, že korekce bude činit buď 50 (nebo 60 milionů) anebo 15. Pokud obžalovaný RXXX hovoří o KXXX, jde zjevně o KXXX SXXX (člena představenstva společnosti XXX, a.s.). Z uvedeného je rovněž zřejmé, že obžalovanému RXXX záleží na tom, jak dlouho budou věc policisté prošetřovat.
183. V následující části rozhovoru KXXX RXXX objasňoval, že museli ověřovat čestná prohlášení. Následně obžalovaný RXXX líčil KXXX, jak se dostal k myšlence závodit XXX, a to prostřednictvím zájmu své dcery; následně líčil průběh detailního auditu a poté uvedl, že KXXX SXXX řekl: „*jim zkusím tomu trošku pomoci*“, že dnes měnili pravidla pro řešení podobných problémů na regionální radě a do budoucna bude postup přesně popsán. Obžalovaný RXXX uvedl: „*není podvod, není sankce. Takže, když se to jako povede, no tak.*“ Na to KXXX uvedl „*No tak, my jsme si něco řekli, já se to snažím dodržet... Já jsem vám to říkal, když jste rozdával ty medaile na zámečku v XXX. Já budu radší, když to dostanu, čím dřív, tím líp.*“ RXXX odpověděl, že SXXX říkal, že neumí policajty a že mu SXXX říkal, že tam tlačí ta státní zástupkyně a oni to nechou a „*nemohli byste něco udělat.*“
184. Následně KXXX KXXX JXXX RXXX popsal, že „*dostaneme teďkom ten posudek, tak, jak jsem říkal, příští týden... Dám si tam dva doklady, jeden bude, že zcela určitě to není podpis pana SXXX (to víme, to bude) XX nebyly tam rozpory, že s největší pravděpodobností to není podpis pana SXXX. Nechalo se to zkoumat, protože to je jenom parafá, a protože tam byl napsanej SXXX, jo, prostě jako jo. To je klíčový, protože pak vychází ještě teď na podporu SXXX ještě XXX. Za druhé je tam spousta pokynů (které KXXX versus VSZ dodělavky). Já bych řekl devadesát nebo osmdesát procent je úplný nesmysl, ale oni chtějí vytvořit pavouka propojenosti, chtějí vytvořit pavouka o tom, že to bylo domluvený*“ (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 13780-13781, sv. 54 spisu). Následně popsal uvažování orgánů činných v trestním řízení, když sdělil: „*Oni to ze začátku rozjeli tak, že tam byla personální propojenost a hlavně, že tam bylo čestné prohlášení, že ta firma splňuje nějaké podmínky, které byly doložitelné, sice to nikdo neměl, ale pokud by se prokázalo, že to doložil pan SXXX, tak je odpovědný jako jednatel.*“ Následně KXXX KXXX JXXX RXXX popsal cestu, jak by se případně mohl KXXX SXXX trestní odpovědnosti vyhnout, když uvedl: „*abysme to zeliminovali ...v téhle fázi a abych to udělal stoprocentně, tak potřebuji to prodloužit, aby jsme jednak splnili další pokyny OSZ, které jsou ve spisu a první bod, ten základní, stěžejní rozptýlit ... Já ho rozptýlím tak, že zadám další znaleckou, znalecký posudek na písmoznalectví, kterej úplně pičovsky znovu a udělám to na tom, že odzkoumám podpisy všech ve SXXX firmě, kdo se toho tehdy účastnil ... Tím zjistím úplný hovno mezi náma, ale doložím do toho spisu jednak, že SXXX umí napsat každé, jednak, že nám ta grafoložka, co zatím nevíme, řekne, stejně stojí za hovno, jako když jsme zkoumali SXXX ... Normální zaměstnanci se musejí vyjádřit, že bylo běžnou praxí v případě, že když je jednatel pryč, abyste nějaký doklady podepsali. Oni nejsou X trestně odpovědný. Tím pádem považuju já za spláchnuté tento bod.*“ „*Budeme dělat jednotlivý úkony tak, abysme zjistili, že to mohl někdo podepsat XXX propojený. Jo nikoliv ale účelově, úmyslně, že to postrádá jednoduše X subjektivní stránku trestného činu, abysme to dokázali odůvodnit*“ (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 13781, sv. 54 spisu). Následně KXXX RXXX sdělil, že by to mohlo trvat dva měsíce a následně se ptá, jestli to spěchá.
185. Na to obžalovaný JXXX RXXX uvedl, že neví, že by to spěchalo, že tam vážnou nějaké zakázky a je vypsána lhůta na tu korekci. Následně sdělil: „*Běží tam penále a Úřad regionální rady to může snížit nebo odpustit. Vlastně tam jsou dvě věci. K pochybení tam došlo, evidentně, tam k pochybení došlo, takže za to je 25 % korekce. Pokud by tam to pochybení bylo v rovině podvodu, tak je to 100 % k hrazení, takže se teďka hraje o těch 100 nebo 25. SXXX je s 25 se skřípěním zubů svolnej, nic jiného mu nezbyvá. Říkám mu hele, až se vyřeší ten podvod, tak já můžu ještě eventuálně na úřadu, jestli se to nedá bodit do 10 nebo do 15 nebo se to nedá ještě snížit. Jenže to bobužel, to nevím, ale pětadvacet je jasnejch.*“ I podle odvolacího soudu z výše uvedeného sdělení JXXX RXXX jednoznačně vyplývá jeho představa o systému korekcí a způsobu, jak je možné je snížit. Je zcela nerozhodné, zda jejich domněnky byly správné. Krajský soud zcela správně podotkl, že pro zjišťování skutkového stavu je

důležité to, že si oba mysleli, že jsou pravidla nastavena tak, že pokud bude prokázáno podvodné jednání, tak korekce činí 100 % a pokud půjde o „prosté“ pochybení, pak bude korekce činit 25 % výše dotace. Obžalovaný RXXX současně vyjádřil své přesvědčení o tom, že je schopen na Úřadu regionální rady ono 25% snížení ještě upravit.

186. Obžalovaný KXXX následně uvedl: „*Já to neuspíšim tobo moc, já potřebuju, aby mně to sedlo.*“ Na to RXXX uvedl: „*Ne, ne, jasně, když to bude konec října, tak to bude konec října, no, jako. Žádný takovej tlak, že by a abych byl, mně to je úplně u prdele, já to neplatím, já jsem z toho nic neměl, skoro, skoro a kromě pí ár, že jsem to jako dělal a taky jsem jim říkal a hele, já tady můžu někde zůstat, na rovinu, mimo záznam, ale, ale, budeš muset něco pustit, že nebo prostě, za práci a za dřinu zaplatit, že.*“
187. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí následující pasáž rozhovoru doslova popsal tak, jak je zaznamenána ve znaleckém posudku č. 31-II-2017 na straně 13-14 posudku, č.l. 13784-13785. (A: RXXX, B: KXXX; záznam byl u hlavního líčení dne 1. 3. 2021 - viz č.l. 17813 - přehrán).
188. Odvolací soud považuje s ohledem na odvolací námitky obžalovaných v tomto rozhodnutí postupovat stejně a uvést přesně, co bylo obžalovanými v rámci jejich rozhovoru sděleno.

A: Mně to totiž zajímá, já se potom na něco zeptám. No takže jako není problém. Ale vrátím se k tomu za práci zaplatit.

B: Jako ne, panem hejtmane, upřímně a chlapsky, vy jste něco udělal pro mě.

A: Já jsem to neříkal ten začátek proto a vůbec jako.

B: Ne, ne, ne, ne pane hejtmane, mám rád chlapský férový jednání.

*A: **Já zas mám rád, když někomu ušetříme třicet mega, tak by se mohl revanšovat jako.***

B. Dobrý, dobrý, já to dělám pro vás, jo.

A: Dobrý, já něco vymyslím, něco vymyslíme, něco vymyslím.

B. Jo, takže.

A: Něco vymyslíme.

B: Tak jak jsem, tak jak jsem řekl kdysi, nebo IXXX mi řekl, že jste to a to zajistil, ne, ne, ne, ne moment, jako já.

A: Musím říct ano.

B: Jako já jsem chlapec z vesnice.

A: Musím říct ano.

B: Já to řeknu blbě, omlouvám se.

A: Váš jsem ještě do té doby neznal. Já jsem to dělal pro IXXX a zase přišel, ale nicméně sliby se mají plnit, takže já jsem je splnil a mám z toho radost, že to klaplo, že tady je klid, že to funguje a pro mě tím to haslo.

B: Dobrý a já.

A: A necítíte to jako nějaký závazek.

B: Ne, ne, ne, ne, já to necítím jako závazek. Jako já jsem.

A: Něco.

B: Ale ne.

A: Já jsem rád, že to tak je, že jsou všichni spokojeni a že není žádná bitva, střelba a že, že prostě a tak dál.

B: *Ne takto. Tamto to klaplo. Musím Vám za to poděkovat. Myslím si, že naprosto oprávněně jako, jo a tak jak říkám jako ve vztahu třeba k IXXX. IXXX беру jako kamaráda, jako dobrýho chlapa, jo.*

A: *Jo, to máme stejně.*

B: *A kamarádi si bezelstně pomáhají.*

A: *Dobře.*

B: *Tečka. Jo.*

A: *Dobře. Dobře.*

B: *Tak si.*

A: *Pro mě je to jednodušší. Já se nebudu doprošovat. Ale prosím.*

B: *Jo? A mě vůbec nezajímá to. Když řekne, ten potřebuje to, to a pokud já to budu umět, já s tím nemám problém. Jo? No, asi tak.*

A: *Něco, něco vymyslíme stejně ale.*

B: *Ale moment, já jsem rád, až to odpracuju, až to vyjde. Ještě to nevyšlo, jo.*

A: *Jo, jo, říkám, až to vyjde, tak něco pořešíme.*

B: *Jo, tohle potřebuju.*

A: *Takže, dobře deadline je konec, začátek října někdy nebo.*

B: *S nějakým, s nějakým, já vám můžu říct 31.*

A: *Jasně, jasně. A pak teda co? Pak se může odvolat státní zástupce nebo IXXX.*

B: *Ne. Tam je jediná možnost. X nám může dát, ale to je možnost v promích čistě teoretická knížková na tu zapomeňte, dát pokyn zastíhat. Pokud dá pokyn zastíhat, tak nám musí říct jak, nesmysl.*

190. Krajský soud při hodnocení zaznamenané komunikace nepochybil, když výše uvedenou pasáž interpretoval v závislosti na předchozí části rozhovoru JXXX RXXX s KXXX KXXX, tedy v návaznosti na sdělení JXXX RXXX ohledně rozdílů mezi 25% a 100% korekcí, a dříve KXXX KXXX nastíněný postup, jak by se mohl případný pachatel dotačního podvodu své trestní odpovědnosti vyhnout. Pokud JXXX RXXX hovořil o tom, že někomu říkal, že „bude muset něco pustit“ a „za práci a dřinu zaplatit“, tak neexistuje jiný logický závěr, než že zaplatit by měl KXXX SXXX, resp. jeho společnost, která v důsledku popsaného postupu nebude muset vrátet 100 % dotace, ale 25 % nebo i méně a že onou dřinou a prací, za kterou se má zaplatit, je intervence a postup policejního orgánu, resp. KXXX KXXX. Uvedenou interpretaci pak potvrzuje i RXXX sdělení „když někomu ušetříme 30 mega, tak by se mohl revanšovat“. Částka 30 mil. Kč odpovídá zhruba rozdílu mezi 100% a 25% korekcí a podle představ obžalovaných jediný způsob, jak lze tyto peníze ušetřit, je závěr policejního šetření o tom, zda k pochybení došlo podvodným jednáním či nikoliv. Pro podporu této interpretace lze pak poukázat i na reakci KXXX KXXX, který „nápad“ JXXX RXXX odmítá s tím, že už on (RXXX) něco udělal pro něj (pro KXXX), resp. jeho vyjádření „Dobrý, dobrý, já to dělám pro vás“. Tímto se jako lichá jeví námitka obhajoby, že je nejasné, že by někdo měl platit právě KXXX KXXX. Proč by se jinak KXXX KXXX bránil slovy „Já to dělám pro vás“ a celou situaci stavěl do polohy, co RXXX udělal pro KXXX a KXXX pro RXXX? Dokonce KXXX KXXX sděluje, aby „to necítil jako nějaký závazek“. Pokud KXXX KXXX zmiňuje, že je rád, že „tamto klaplo“, tak je nepodstatné, že nevíme, co „klaplo“, ale je zřejmé, že mělo jít o nějakou pomoc JXXX RXXX KXXX KXXX. Skutečnost, že KXXX KXXX jakékoliv finanční zvýhodnění, zcela zjevně JXXX RXXX nabízené, odmítá, vyplývá rovněž z jeho sdělení „Kamarádi si pomáhají“ a JXXX RXXX toto odmítnutí zprvu akceptuje slovy, že „se nebude doprošovat“. I podle odvolacího soudu tato reakce ilustruje subjektivní vědomí JXXX RXXX o

- tom, že za ušetření peněz příjemci dotace nabízí finanční protiplnění pro toho, kdo „to zařídí“. Následně se JXXX RXXX nechce tohoto tématu vzdát opakovaným sdělením „*Stejně něco vymyslíme*“, na což KXXX KXXX reaguje „*Já jsem rád, až to odpracuju, až to vyjde, ještě to nevyslo*“.
191. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, že ze zaznamenané reakce KXXX KXXX nelze bez důvodných pochybností uzavřít, tedy v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, že obžalovaný KXXX konkludentně akceptoval nabízený slib úplatku. Odvolací soud přisvědčil krajskému soudu, že lze předmětné vyjádření obžalovaného KXXX interpretovat jako jeho snahu o ukončení opakované nabídky ze strany JXXX RXXX v situaci, kdy ani předchozí odmítnutí nevedlo k tomu, aby o tom JXXX RXXX, přestal mluvit. Není tak možné vyloučit, že se KXXX KXXX tímto sdělením snažil pouze ukončit nepřijemnou konverzaci.
192. Rovněž ze závěru rozhovoru, kdy KXXX KXXX nastiňuje možnosti opravného prostředku proti „nějakému rozhodnutí“, je zřejmé, že pracuje s variantou, že byla věc odložena, což je nutné interpretovat jako kýžený výsledek jeho intervence. Zde je však nutné připomenout, že dostupnými důkazy nebylo prokázáno, že by KXXX KXXX jakkoli intervenoval do činnosti zpracovatele případu tak, aby jej ovlivnil tímto směrem.
193. Závěr rozhovoru, v němž obžalovaný RXXX uvedl: „*deadline je konec, začátek října někdy nebo...*“, KXXX uvedl: „*s nějakým, s nějakým, já vám můžu říct 31*“, RXXX uvedl: „*jasně, jasně, a pak teda co?*“ soud prvního stupně správně vyložil, že si obžalovaní smluvili lhůtu do konce října 2015, ve které JXXX RXXX očekával výsledky rozhovoru. Současně je nutno podotknout, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný KXXX jakkoliv do doby realizace kauzy XXX (13. 10. 2015) do prověřování zasáhl a svá slova o „odpracování“ naplnil.
194. Je zcela nepochybné, že se nejednalo o „hospodské řeči pronesené pod vlivem alkoholu“, jak se snaží obžalovaný RXXX vysvětlit, ale o informace, které, s ohledem na postavení obžalovaného RXXX v této věci a jeho vztahy k aktérům kauzy, měly být před jmenovaným utajeny. Z jednotlivých sdělení obžalovaného KXXX jednoznačně vyplývá, že se jednalo o konkretizaci úkonů, které se týkaly zadaného znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví písmoznalectví, o časové souvislosti tohoto úkonu, a co se zkoumá, že podnětem k prověřování byl audit ministerstva financí, že policie ověřovala čestná prohlášení, jak byla na počátku šetření pro policii podstatná personální propojenost zúčastněných firem, úvahy, jak případně trestní odpovědnost vyloučit, že je jasné, že bude věc odložena, a kdo může případ znovu otevřít, jaké jsou časové souvislosti celého případu, přičemž i potvrzení takových informací ze strany náměstka policejního ředitele pro SKPV má pro nezúčastněnou osobu relevanci a jde o informaci, jejíž sdělení má potenciál negativně zasáhnout do trestního řízení a způsobit i jeho zmaření. Ze zaznamenané komunikace jednoznačně vyplývá, že obžalovaný RXXX ve sdělování těchto informací obžalovaného KXXX KXXX podporoval a povzbuzoval, aby konkrétní informace z policejního prostředí získal. Současně je nutno zdůraznit, že obžalovanému RXXX bylo zřejmé, že obžalovaný KXXX mu tyto informace, které získal díky své práci u Policie ČR ve funkci náměstka krajského ředitele pro SKPV, sdělovat neměl a že tím porušil svou zákonnou povinnost mlčenlivosti.
194. Odvolací soud proto přisvědčil soudu prvního stupně, že provedenými důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a za aplikace zásady *in dubio pro reo* bylo prokázáno, že dne 23. 7. 2015 v době po 16:00 hod. v hotelu XXX, v kavárně XXX, ul. XXX, IXXX KXXX informoval KXXX KXXX o své dřívější schůzce s JXXX RXXX, se kterým se bavil o trestním řízení, týkajícím se okolností poskytnutí dotace na výstavbu jezdeckého areálu s ubytovacím zařízením XXX, přičemž IXXX KXXX odkázal JXXX RXXX na osobní schůzku s KXXX KXXX, KXXX KXXX po ukončení této schůzky telefonicky kontaktoval RXXX PXXX, vedoucího OHK XXX, a žádal ho o schůzku, která se uskutečnila následujícího dne, tedy dne 24. 7. 2015 v době po 8:00 hod. v kanceláři KXXX KXXX č. 433 na adrese XXX, ve 4. nadzemním podlaží, kde RXXX PXXX sdělil obviněnému KXXX konkrétní informace o stavu této trestní věci, v níž bylo policejním orgánem Policie České republiky XXX pod sp.zn.

XXX zahájeno prověřování na základě oznámení Ministerstva financí ČR pro podezření ze spáchání trestných činů dotační podvod podle § 212 tr. zákoníku, pletichy při zadávání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 tr. zákoníku nebo poškození finančních zájmů EU podle § 260 tr. zákoníku v souvislosti s realizací projektů č. CZ.1.12/3.3.00/18.01142 XXX s ubytovacím zařízením XXX a č. CZ.1.12/3.3.00/18.01153 Jezdecký areál s ubytovacím zařízením XXX, zadavatele XXX, spol. s r. o., a další zamýšlený postup policejního orgánu v této věci, následně dne 13. 8. 2015 v době od cca 18:00 hod. v restauraci XXX, na ul. XXX v Olomouci KXXX KXXX neoprávněně sdělil JXXX RXXX podrobné informace o stavu trestního řízení v kauze XXX, když o tyto informace JXXX RXXX měl zájem pro svůj osobní vztah ke projektu výstavby daného jezdeckého areálu a jeho zájemci a k osobám, které jeho výstavbu a financování prováděly, jakož i z toho důvodu, že na výsledku trestního řízení závisela výše části dotace, která bude muset být ze strany jejího příjemce z důvodu zjištěných pochybení vrácena, KXXX KXXX JXXX RXXX popsal, že je zadaný písmoznalecký posudek, že iniciátorem trestního stíhání byl audit Ministerstva financí, že policie ověřuje čestné prohlášení a personální propojenost zúčastněných firem; JXXX RXXX KXXX KXXX naznačoval, že je v zájmu KXXX SXXX a i jeho, aby kauza nebyla vyhodnocena jako podvod, neboť v takovém případě by činila korekce dotace pouze 25%, s čímž je KXXX SXXX srozuměn a nikoliv 100 %, jak by tomu bylo v případě podvodu, načež KXXX KXXX podrobně vylíčil úkony, které v této trestní věci učiní, resp. nechá učinit tak, „aby mu to sedlo“ a aby nebyla dovozována trestní odpovědnost konkrétní osoby a tedy věc policejním orgánem odložena, k čemuž si s JXXX RXXX smluvil lhůtu přibližně do října 2015, na to JXXX RXXX KXXX KXXX slíbil, že mu osoba jednající za příjemce dotace poskytne, za ušetření třiceti milionů korun, blíže neupřesněnou finanční částku, což KXXX KXXX nepřijal a na naléhání JXXX RXXX se vyjádřil neurčitě.

Kauza poznatek XXX k osobě XXX – XXX I. (bod VI. výroku o vině napadeného rozsudku)

195. Obžalovaný KXXX svými odvolacími námitkami polemizuje s hodnocením důkazů soudem prvního stupně a opakuje jím zvolenou obhajobu. Obžalovaný KXXX zejména namítl, že plk. PXXX nebyl z hlediska ochrany osobních údajů nepovolanou osobou, měl plný přístup ke všem informacím. Nebyl tak dán důvod k odepření informací. Odvolací soud uplatněným námitkám obžalovaného nepřisvědčil, neboť jsou provedenými důkazy, podrobně rozvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku, které krajský soud zejména v bodech 699. až 709. následně hodnotí, vyvráceny.
196. Z výpovědi obžalovaného KXXX a svědka PXXX bylo zjištěno, že MXXX PXXX (ředitel Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování) požádal KXXX KXXX o zjištění důvodnosti lustrace osoby RXXX SXXX v základních registrech, když k lustraci uvedené osoby mělo dojít právě pracovištěm SKPV XXX. Z výpovědi MXXX PXXX bylo dále zjištěno, že RXXX SXXX byla v tu dobu životní partnerkou MXXX PXXX, což obžalovaný KXXX KXXX dobře věděl, jak ostatně připouští i ve své výpovědi. Soud prvního stupně zcela správně dále zjistil, že obžalovaný KXXX KXXX uložil svému podřízenému RXXX PXXX jako vedoucímu OHK XXX zjistit informace k okolnostem provedené lustrace a že téhož dne v čase kolem 10:40 hod. PXXX sdělil KXXX, že se jedná o věc zaslanou z Finančně analytického útvaru Ministerstva financí ČR (FAÚ), která je prověřována policejním orgánem XXX pod sp.zn. XXX pro podezření ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, a která se týká JXXX SXXX, bratra RXXX SXXX, společnosti XXX, s.r.o., a dále osoby LXXX BXXX a osobního motorového vozidla zn. Mercedes, RZ: XXX, které je evidováno na firmu Ing. IXXX SXXX, otce RXXX SXXX. Nespornou je rovněž skutečnost, že obžalovaný KXXX KXXX téhož dne v čase kolem 12:25 hod. telefonicky hovořil s MXXX PXXX a za účelem předání podrobnějších informací si s ním domluvil osobní setkání. Následně dne 17. 4. 2015 v době po 13:30 hod. se KXXX KXXX osobně setkal s MXXX PXXX a sdělil mu další informace o předmětné trestní věci, které předtím získal od PXXX. Krajský soud z výsledku RXXX PXXX v kombinaci s výsledkem

svědka HXXX (zpracovatele předmětné trestní věci) zjistil okolnosti předmětné lustrace i skutečnost, že informace o lustraci PXXX získal dotazem na svědka HXXX a následně je sdělil svému nadřízenému KXXX KXXX.

197. Podle Nařízení ministra vnitra č. 19 ze dne 15. 4. 2015, kterým se určuje postup při ochraně osobních údajů evidenčně chráněných osob, a podle Závazného pokynu policejního prezidenta č. 107/2010 ze dne 11. 8. 2010, o zpracování osobních údajů při provádění evidenční ochrany osob, vedoucí pracovník tazatele v případě potřeby zajistí seznámení evidenčně chráněné osoby s provedenými přístupy a zajistí v součinnosti s ní ověření její činnosti v době provedení dotazu. Evidenčně chráněné osobě se nesděluje přesná identifikace tazatele, lze jí však sdělit organizační celek nebo organizaci mimo policii, v rámci kterého je tazatel zařazen, pokud je to potřebné pro vyhodnocování evidenční ochrany. Určená osoba je oprávněna, pokud je to pro vyhodnocení přístupů potřebné, požádat vedoucího pracovníka organizačního celku nebo organizace mimo policii, u nichž je zařazen tazatel (podle vzoru uvedeného v příloze č. 6) o ověření oprávněnosti a důvodnosti dotazu. O ověření oprávněnosti a důvodnosti dotazu nesmí žádat evidenčně chráněná osoba. Vedoucí pracovník tazatele je povinen na základě výše uvedeného požadavku zajistit bezodkladné ověření oprávněnosti a důvodnosti dotazu a bezodkladně vyrozumět vedoucího pracovníka organizačního celku nebo organizace mimo policii, na základě jehož požadavku byla evidenční ochrana zahájena, o tom, zda dotaz byl nebo nebyl oprávněný a důvodný, případně jakou měl souvislost s evidenčně chráněnou osobou; konkrétní účel dotazu, konkrétní předmět činnosti a zájem tazatele se v případě oprávněného a důvodného dotazu nesdělují.
198. Krajský soud v rámci svých hodnotících úvah s odkazem na Pokyn policejního prezidenta č. 103/2013 ze dne 28. 5. 2013 o plnění některých úkolů policejních orgánů Policie České republiky v trestním řízení uzavřel a odvolací soud se s tím ztotožnil, že MXXX PXXX jako ředitel Úřadu Služby kriminální policie a vyšetřování byl přímo nadřízen KXXX KXXX jako náměstkovi krajského ředitele pro SKPV. Pokud jde o oprávněnost dotazu MXXX PXXX na oprávněnost lustrace RXXX SXXX a oprávněnost sdělování informací KXXX KXXX, pak je třeba zcela obecně konstatovat, že MXXX PXXX byl oprávněn (podle Závazného pokynu policejního prezidenta č. 107/2010) se na oprávněnost lustrace dotázat a po linii řízení na XXX byl KXXX KXXX oprávněn se dotázat RXXX PXXX a ten LXXX HXXX, přičemž oprávněné bylo i předání informací zpětně všem dotazujícím se. Zcela v souladu s výše uvedenými pravidly bylo předání informací MXXX PXXX KXXX KXXX ohledně toho, že lustrace byla oprávněná a jakou měla souvislost s evidenčně chráněnou osobou (RXXX SXXX) – tedy, co bylo lustrováno a jak to souviselo s evidenčně chráněnou osobou.
199. Předmětné informace však nebyly podány věcně zcela v souladu s pravidly podrobně rozvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku a nestalo se tak „formálním způsobem“ (na předepsaném formuláři apod.), ale díky přátelskému vztahu KXXX a PXXX, osobnějším sdělením (telefonicky a osobně).
200. I podle odvolacího soudu je zásadní konstatování závazného pokynu policejního prezidenta č. 107/2010, tedy, že „konkrétní účel dotazu, konkrétní předmět činnosti a zájem tazatele se v případě oprávněného a důvodného dotazu nesdělují“. V tomto směru, pokud to obžalovaný KXXX PXXX neformálně sděloval, včetně dalších podrobností dané trestní věci, tak formálně porušil interní akty řízení, které upravují daný postup. Stejně tak je zřejmé (a nikým nerozporované), že předání informace nemělo tímto Závazným pokynem požadovanou formu, v čemž lze spatřovat další formální porušení interního aktu řízení (právního předpisu). Je zároveň totiž pravdou, že obžalovaný KXXX KXXX sdělil MXXX PXXX podrobnosti z probíhajícího trestního řízení, které se dotýkalo osob blízkých MXXX PXXX (u něhož existovala hraniční pochybnost o jeho nepodjatosti), což mohlo s ohledem na počáteční fázi prověřování, kdy ještě nebyly provedeny potřebné úkony trestního řízení a výslechy zainteresovaných osob, reálně nejen ohrozit, ale i zmařit další průběh tohoto trestního řízení.

201. Je sice pravdou, že tato konkrétní trestní věc (poznatek FAÚ k osobě BXXX – VXXX - u XXX, sp.zn. XXX) byla do působnosti XXX postoupena právě cestou Úřadu Služby kriminální policie a vyšetřování (dokonce přímo MXXX PXXX), ale z výpovědi MXXX PXXX bylo prokázáno, že tento vůbec nezachytil tuto informaci (trestní spis) a tím méně věděl, že by se mohla týkat osob mu blízkých (viz obsah jejich telefonického rozhovoru ze dne 16. 4. 2015). Potenciální znalost informací ze strany MXXX PXXX tak nemá žádný vliv na to, že KXXX KXXX porušil pravidla pro nakládání s uvedenými informacemi.
202. I podle odvolacího soudu z charakteru zachycených rozhovorů jasně vyplývá, že i takové předání informací bylo ze strany KXXX KXXX motivováno opět snahou zavděčit se nadřízenému MXXX PXXX, od kterého v té době očekával pomoc ohledně spisového materiálu, který se týkal jeho trestního oznámení pro pomluvu (což vyplývá z výpovědi svědka o návštěvě obžalovaného KXXX v jeho bydlišti, kdy jej žádal o revizi svých závěrů v této věci, kterou krátce předtím jako ředitel ÚSKPV vyřizoval). Soud prvního stupně proto nepochybil, když dospěl k závěru, že obžalovaný KXXX KXXX svým jednáním porušil pravidla sdělování informací o evidenčně chráněné osobě.
203. I ve vztahu k tomuto jednání je nutno připomenout, že zásadu subsidiarity trestní represe nelze ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku vztahovat pouze na jednotlivý, dílčí útok pokračujícího trestného činu, neboť z pohledu trestního práva hmotného jde u pokračování v trestném činu vždy o jediný skutek a jediný trestný čin. Je proto nutné se společenskou škodlivostí a zásadou subsidiarity trestní represe zabývat u pokračujících trestných činů souhrnně ve vztahu ke všem útokům. Soud prvního stupně proto nepochybil, když v rámci hodnocení celého jednání, které je obžalovanému kladeno obžalobou za vinu, i tento dílčí útok hodnotil jako integrální část pokračujícího trestného činu KXXX KXXX, spočívajícího v soustavném a dlouhodobém informování nepovolaných osob o činnosti XXX jako policejního orgánu, a i tento útok zahrnul do odsuzujícího výroku.
204. Odvolací soud proto přisvědčil soudu prvního stupně, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaný KXXX KXXX *dne 16. 4. 2015 v době kolem 8:15 hod. ve své kanceláři č. 433 na adrese XXX, ve 4. nadzemním podlaží, uložil svému podřízenému RXXX PXXX jako vedoucímu OHK XXX zjistit informace k okolnostem provedené lustrace na osobu RXXX SXXX, která je životní partnerkou jeho přítele plk. MXXX PXXX, MSc., ředitele Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování, a následně téhož dne v čase kolem 10:40 hod. PXXX sdělil KXXX, že se jedná o věc zaslanou z Finančně analytického útvaru Ministerstva financí ČR (FAÚ), která je prověřována policejním orgánem XXX pod sp.zn. XXX pro podezření ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, a která se týká JXXX SXXX, bratra RXXX SXXX, společnosti XXX, s.r.o., a dále osoby LXXX BXXX a osobního motorového vozidla zn. Mercedes, RZ: XXX, které je evidováno na firmu Ing. IXXX SXXX, otce RXXX SXXX, a KXXX následně téhož dne v čase kolem 12:25 hod. ve své kanceláři telefonicky hovořil s PXXX a za účelem předání podrobnějších informací si s ním domluvil osobní schůzku, jejíž termín si upřesnili následujícího dne telefonicky, a následně dne 17. 4. 2015 v době po 13:30 hod. se KXXX KXXX osobně setkal s MXXX PXXX na přesně nezjištěné benzínové čerpací stanici v XXX, kde mu sdělil veškeré informace o předmětné trestní věci, které předtím získal od PXXX, s vědomím, že tyto MXXX PXXX nepotřeboval pro služební účely, ale pouze pro osobní potřebu.*

Kauza poznatek XXX k osobě BXXX – VXXX (bod VII. výroku o vině napadeného rozsudku)

205. Obžalovaný KXXX zejména namítl, že o kauze začal hovořit KXXX a zpochybnil relevanci sdělených informací. I obžalovaný KXXX uvedl, že se jednalo o sdělení nepravdivých informací. Ani ohledně tohoto jednání odvolací soud zvolené obhajobě obžalovaných KXXX

- a KXXX nepřisvědčil, když se ztotožnil s hodnocením důkazů soudem prvního stupně zejména v bodech 710. až 714. odůvodnění napadeného rozsudku.
206. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně považuje za usvědčující důkazy zejména audiozáznam, zachycující komunikaci obžalovaných KXXX KXXX a IXXX KXXX na jejich schůzce a protokol o průběhu sledování osob a věcí. Ze záznamu setkání ze dne 17. 4. 2015 (přepis je uveden ve znaleckém posudku na č.l. 12495-12515, sv. 49 spisu), k němuž došlo v kavárně XXX, bylo zjištěno, že v určitém okamžiku obžalovaný KXXX KXXX uvedl: „Mimo jiný SXXX ... To je kokot. Myslím si, že to, nic ... dělat s ním nebudem ... že je možná jenom bloupej ... FAÚčko XXX nebylo to na tchána, bylo to na jeho syna, jo. Vybílili, to je velká firma na XXX, tchán tam není, ale je tam syn teda, peníze na XXX z nějakého účtu nějaké firmy... Bílý koně a v autě, který má na firmu, nějaký Mercedes XXX, který má na firmu ten jeho tchán“. Na to KXXX říká, že ho dvakrát potkal v Mercedesu, ale „má superb“. KXXX na to uvádí, že má možná dvě auta. KXXX popsal KXXX i setkání s PXXX téhož dne v XXX a sdělil mu, co mu PXXX říkal (č.l. 12505-12506).
207. Krajský soud vyšel i ze spisového materiálu, sp.zn. XXX.
208. Současně je nutno uvést, že z provedených důkazů bylo dále zjištěno, že obžalovaný KXXX se již dříve setkal s Ing. IXXX SXXX a probírali spolu možnosti případné obchodní spolupráce na bližší nezjištěném investičním záměru ohledně výstavby skládky a uvedenou schůzku zprostředkoval právě obžalovaný KXXX s PXXX (viz např. výslech svědka Ing. IXXX SXXX, záznam hovoru mezi KXXX a PXXX ze dne 29. 1. 2015, či záznam hovoru ze dne 13. 3. 2015 mezi obžalovaným KXXX a KXXX). Z výše uvedeného lze dovodit, že informace, které KXXX KXXX sděloval IXXX KXXX, měly být před IXXX KXXX utajeny a kdyby i IXXX KXXX informace z části měl, tak jejich potvrzení ze strany náměstka krajského policejního ředitele má pro adresáta významnou relevanci. Odvolací soud tak přisvědčil závěru soudu prvního stupně, že obžalovaný KXXX KXXX neměl žádný relevantní důvod ke sdělování informací obžalovanému KXXX a takto sdělené detaily z vyšetřování mají potenciál probíhající vyšetřování minimálně ohrozit.
209. Odvolací soud proto přisvědčil závěru krajského soudu, že bylo prokázáno postupem souladným s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř., že dne 17. 4. 2015 v době mezi cca 16:00 hod. až 18:00 hod. v hotelu XXX, kavárně XXX, ul. XXX, KXXX KXXX vyřadil IXXX KXXX, že XXX obdrželo z Finančně analytického útvaru Ministerstva financí ČR (FAÚ) poznatek (evidovaný pod sp.zn. XXX), který se týká hospodářské trestné činnosti osoby JXXX SXXX a osobního motorového vozidla zn. Mercedes, RZ: XXX, které je evidováno na firmu Ing. IXXX SXXX, otce RXXX SXXX.

Kauza XXX (bod VIII. Výroku o vině napadeného rozsudku)

210. Obžalovaní IXXX KXXX a KXXX KXXX svými odvolacími námitkami, podrobně uvedenými výše, na něž odvolací soud odkazuje, zpochybňují závěry krajského soudu, zejména, že nebyly zjištěny (a v napadeném rozsudku prezentovány) takové skutečnosti, které by mohly odůvodnit úvahu, že pronesením těch sdělení, která vzal krajský soud za prokázaná, se dopustili trestného jednání. Obžalovaný KXXX zejména namítl, že není pravda, že sděloval informace o reálném průběhu vyšetřování. Obžalovaný KXXX poukázal na to, že informace od KXXX byly nepravdivé, jednalo se jen o jeho domněnky. Odvolací soud zvolené obhajobě obžalovaných nepřisvědčil, neboť jsou z trestného jednání usvědčování provedenými důkazy, podrobně rozvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku, které krajský soud zejména v bodech 715. až 720. následně hodnotí.
211. Bylo prokázáno, že policejním orgánem Policie ČR, ÚOKFK, expozitura XXX pod sp.zn. XXX bylo vedeno prověřování pro podezření ze spáchání zločinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), c),

- odst. 3 tr. zákoníku v souběhu se zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Dne 30. 9. 2014 byla provedena dokumentační realizace. Usnesení o zahájení trestního stíhání v této věci bylo vydáno dne 31. 8. 2015.
212. Ze záznamu z provedeného sledování kavárny ze dne 23. 2. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12003-12020, sv. 48 spisu) bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX v rámci svého rozhovoru s obžalovaným KXXX odpověděl na sdělení KXXX „*a pak se ptal na XXX...*“, sdělením : „*Jasně, jasně, ale to jsem zjistil, to tady byl JXXX (JXXX už) v úterý, říká, tak co se týká (markoku??), tak do podzimu říkal, minimálně do podzimu že to budou ještě vyšetřovat. (Jo to) byl včera IXXX spokojený teda, říkal, že říjen, že to vidí od oka. A co se týká to mě, to mě zajímalo (zase ten TXXX), takže si myslím (květen) bude sdělovačka, že tam to, že prokurátor tlačí tak březem a říká, že to není možné stihnout, jako, je tam tobo moc, a že do května by měla být a že je to (jasně poskládaný) to rozštábnem. A třetí věc, co se týká kamaráda z OXXX, tak prej je to čistý už.*“ (č.l. 12013 spisu). Nálezací soud k vyhodnocení toho rozhovoru konstatoval, že i podle znalkyně PhDr. Marie Svobodové, Ph.D. slova uvedená v závorce „nejsou zcela zřetelná“, což je nutno zrovna v tomto konkrétním případě potvrdit i z poslechu audiozáznamu, takže nelze jednoznačně určit, zda bylo řečeno „JXXX“, „TXXX“, „květen“ a už vůbec není jasné, co je pojem „markoku“.
213. K tomu je nutno uvést, že obžalovaný KXXX sám vypověděl, že mu KXXX sdělil, že je v této věci plánováno vydání usnesení o zahájení trestního stíhání a obžalovaný KXXX u hlavního líčení (str. 38 až 39 protokolu o hlavním líčení ze dne 13. 4. 2021) vypověděl, že se s KXXX o této kauze bavili a potvrdil, že mu řekl, že tam bude sdělovačka.
214. Z výpovědi svědka Ing. JXXX JXXX bylo zjištěno, že „určitě nějaká komunikace o této kauze (XXX) mezi svědkem a KXXX probíhala. Je možné, že s KXXX v obecné rovině probírali další procesní postup i kdy dojde k jakému úkonu v trestním řízení, ale ne něco, co by mohlo ovlivnit trestní řízení. Důvodem komunikace mezi svědkem a KXXX o kauze XXX bylo, že se akce realizovala v teritoriu XXX, které na akci také personálně participovalo. Svědek si není vědom, že by KXXX říkal, kdy je v této věci v plánu zahájení trestního stíhání, ale vyloučit to nemůže.“ Výpovědi svědka Ing. JXXX je tak prokázáno, že se obžalovaný KXXX se svědkem JXXX o této kauze bavili, minimálně na úrovni součinnosti XXX a ÚOKFK a vzhledem k výpovědi samotného KXXX krajský soud zcela správně uzavřel, že bylo tedy prokázáno, že v rozhovoru ze dne 23. 2. 2015 obžalovaný KXXX sdělil obžalovanému KXXX aktuální stav v dané trestní věci.
215. Krajský soud ze záznamu státního zástupce ze dne 3. 2. 2015 (č.l. 7462) zjistil, že nebylo dokončeno „vytěžování elektronických dat“, o čemž svědčí i záznam policejního orgánu ze dne 23. 3. 2015 (č.l. 7463), a dále, že zároveň nebyly ukončeny znalecké posudky a nebyly k dispozici výsledky mezinárodních dožádání. Usnesení o zahájení trestního stíhání v této věci bylo vydáno dne 31. 8. 2015. Krajský soud nepochybil, když konstatoval, že bylo prokázáno, že obžalovaný KXXX sdělil obžalovanému KXXX, že policejní orgán uvažuje o vydání usnesení o zahájení trestního stíhání (potvrzené KXXX i KXXX), což byla pravda. Je zcela nerozhodné, v jakém časovém horizontu k tomu nakonec došlo.
216. I podle odvolacího soudu není podstatné, že KXXX hovořil o právní kvalifikaci prověřovaného jednání za situace, kdy z analýzy informací poskytnutých prostřednictvím sdělovacích prostředků (např. č.l. 17919) jednoznačně vyplývá, že od doby zajišťovacích úkonů (ke kterým došlo před inkriminovaným rozhovorem) byla tato trestní kauza rozsáhle medializována, a skutečností, co je základem předmětných podezření a o kom (osobách či firmách) se potenciálně uvažovalo jako o podezřelých, byly veřejně známé, neboť samotné potvrzení informace o tom, že policejní orgán připravuje vydání usnesení o zahájení trestního stíhání (byť by se o této informaci veřejně spekulovalo), navíc z úst náměstka krajského ředitele policie, má podstatnou relevanci a s ohledem na vazby obžalovaného KXXX na

podnikatelské a politické prostředí může takové potvrzení informace potenciálně ohrozit další průběh tohoto trestního řízení. Přičemž ze záznamu na č.l. 7462 skutečně vyplývá, že státní zástupce vyjádřil přání ukončit analýzy do konce března „k čemuž se oba policisté stavěli krajně skepticky“ a „bylo dohodnuto, že bude zpracováno usnesení o zahájení trestního stíhání formou nástinu za účelem zjištění, zda důkazní situace s ohledem na stav vytěžování dat umožní tento postup ještě do konce měsíce března“. Lze tak dovodit, že státní zástupce „tlačí na to“, aby bylo ve věci rozhodnuto (vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání) do konce března. Z uvedeného tak vyplývá, že obžalovaný KXXX skutečně vyzrazoval reálný průběh prověřování a zamýšlený postup orgánů činných v přípravném řízení, čímž mohl být ohrožen průběh trestního řízení, přičemž se o těchto skutečnostech dozvěděl od Ing. JXXX JXXX, byť tyto informace nepotřeboval pro služební potřebu. Podle odvolacího soudu tak nelze připustit, aby policista běžně dle svého uvážení informoval civilní osoby o plánovaných úkonech trestního řízení, navíc tak zásadního charakteru jako je zahájení trestního stíhání. Takové jednání nemůže být v souladu s povinností mlčenlivosti podle § 115 odst. 1 zákona o policii. Současně je nutno podotknout, že v tomto trestním řízení byli stíháni příbuzní bývalého hejtmána a senátora, je tak nepochybné, že informace o předmětné věci měly značnou hodnotu pro IXXX KXXX.

217. Krajský soud proto nepochybil, když postupem souladným s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. dospěl k závěru, že *dne 23. 2. 2015 v době okolo 17:26 hod. během schůzky v hotelu XXX, kavárně XXX, ul. XXX, KXXX KXXX vyžradil Ing. IXXX KXXX aktuální stav v trestní věci vedené policejním orgánem Policie ČR, ÚOKFK, expozitura XXX pod sp.zn. XXX ve fázi prověřování pro podezření ze spáchání zločinu sjednání výboby při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), c), odst. 3 tr. zákoníku v souběhu se zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, případně jiných trestných činů, a sice, že je plánováno vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, že dozorový státní zástupce tlačí na to, aby bylo vydáno v březnu 2015, což však nebude reálné, neboť je potřeba provést celou řadu dalších úkonů prověřování a jeho vydání je policejním orgánem předpokládáno nejdříve v průběhu měsíce května 2015, když tyto informace krátce předtím získal bez jakéhokoliv právního důvodu, aniž by je tedy potřeboval pro služební potřebu, od Ing. JXXX JXXX, tehdejšího vedoucího expozitury ÚOKFK v XXX.*

Kauza XXX (bod IX. výroku o vině napadeného rozsudku)

218. Obžalovaní IXXX KXXX a KXXX KXXX svými odvolacími námitkami zpochybňují závěry krajského soudu, zejména, že nebyly zjištěny (a v napadeném rozsudku prezentovány) takové skutečnosti, které by mohly odůvodnit úvahu, že pronesením těch sdělení, která vzal krajský soud za prokázaná, se dopustili trestného jednání. Obžalovaný KXXX zejména namítl, že nesdělil obžalovanému KXXX žádné pravdivé podrobnosti o postupu policie v dané kauze. Obžalovaný KXXX uvedl, že informace od KXXX neodpovídaly realitě. Odvolací soud zvolené obhajobě obžalovaných nepřisvědčil, neboť jsou z trestného jednání usvědčování provedenými důkazy, podrobně rozvedenými v odůvodnění napadeného rozsudku, které krajský soud zejména v bodech 721. až 725. následně hodnotí.
219. Provedenými důkazy bylo prokázáno, že dne 27. 5. 2015 (přepis ve znaleckém posudku na č.l. 12816-12833 spisu) se obžalovaný KXXX a KXXX skutečně setkali a hovořili o setkání IXXX KXXX s Mgr. ZXXX, když obžalovaný IXXX KXXX říká „Mně volal ZXXX. Říkám, co je, JXXX. Kurva, nemohli bysme... První přišel, vytáhl papírek, jméno, jméno, tobo, co se vyšetřuje (XXX), víš to? ... A říkám, kurva, JXXX to tady neukazuj, vole. Co se děje? No víš, oni kolem tobo běhají, a my bychom víš, kdyby šlo trošku. Říkám, co aby šlo? Říká, pojd', víš, já ti něco řeknu, jo, to druhý...“ ... „Říkám a co s tím má společného? Víš, aby se do tobo moc nerýpalo, říkám a proč by se, jste klidní ne? Borec, borec, tam teda máte ŠXXX, ať to vykryje, ne“. „Mají z tobo trošku,“ Na to KXXX KXXX říká „A víš proč? Protože my jsme zasáhli, že někdo musí mít odpovědnost za to město, RXXX, (dej jim tam) pokyny na okres, ať tam (taky) vyvodí případně trestně právní důsledky (kdo měl spravovat tu kasu), jak to, že se o

tom dozvěděl tak pozdě. A už jsou zabíjány úkony proti OXXX, už jenom proto, že OXXX je starosta, ale mě jde o toho hajzla o toho místostarostu“.

220. Krajský soud nepochybil, když z výše uvedené pasáže, v kontextu předchozích rozhovorů, vzal za prokázané, o jaké konkrétní kauze se obžalovaní baví, neboť sám obžalovaný KXXX KXXX v hlavním líčení vypověděl, že „se (s KXXX) skutečně bavili o dané věci, kdy vydal pokyn PXXX, aby místně příslušný územní odbor SKPV vyvodil trestněprávní důsledky vůči vedoucím představitelům samosprávy města XXX. Po zpronevěře peněz z pokladny parkovacích automatů, za kterou byl odpovědný strážník PXXX, bylo totiž zjištěno, že peníze měly být do městské pokladny dolity. Předmětem prověřování bylo, že někdo měl být za pokladnu zodpovědný.“ Sám obžalovaný KXXX vypověděl, že „se s KXXX o této kauze bavil a ten mu řekl, že tam došlo ke zpronevěře peněz z parkovacích automatů a že na tom má podíl šéf městských strážníků ve XXX, který to prohrál v automatech“.
221. Bylo tedy prokázáno, že obžalovaný KXXX hovoří o konkrétní na XXX prověřované trestní kauze, vyzrazuje podrobnosti o postupu policejního orgánu, a to opět v situaci, kdy není rozhodné, o čem byl obžalovaný KXXX informován již dříve, když i samotné potvrzení informace o tom, že se policie zajímá o dění na radnici ve XXX z úst náměstka krajského ředitele policie, má podstatnou relevanci a sdělením této informace obžalovanému KXXX, který má vazby na podnikatelské a politické prostředí, může být reálně ohroženo či zmařeno případné trestní řízení.
222. Krajský soud proto postupem souladným s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. dospěl ke správnému závěru, že *dne 27. 5. 2015 během schůzky v hotelu XXX, kavárně XXX, ul. XXX, KXXX KXXX vyžradil IXXX KXXX, že vydal svému podřízenému RXXX PXXX pokyn, aby místně příslušný územní odbor SKPV vyvodil trestně právní důsledky vůči vedoucím představitelům samosprávy města XXX v reakci na případ zpronevěry finančních prostředků z parkovacích automatů, které se ve městě XXX měl dopouštět bývalý ředitel městské policie PXXX PXXX /vedeno pod sp.zn. XXX pro trestný čin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku/, a dále KXXX KXXX sdělil IXXX KXXX, že je již policejním orgánem územního odboru SKPV XXX pod sp.zn. XXX vedeno šetření pro poznamenek obdrženy z odboru HK pod sp.zn. XXX, proti starostovi města XXX Ing. SXXX OXXX, ale že KXXX KXXX jde o místostarostu MXXX OXXX, o němž se hanlivě vyjadřoval.*
223. Po přezkoumání dané trestní věci tak vrchní soud nepřisvědčil obžalovaným, že krajský soud se dopustil porušení principu presumpce nevinny a z něj vyplývající zásady *in dubio pro reo*. K danému odvolací soud v obecné rovině podotýká, že je nepochybné, že je to stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno, a že pokud nebylo v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li tak přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obžalovaného, tedy v souladu s pravidlem *in dubio pro reo* [k tomu srov. náleží Ústavního soudu, sp.zn. II. ÚS 1975/08, ze dne 12. 1. 2009 (N 7/52 SbNU 73), náleží Ústavního soudu, sp.zn. III. ÚS 1624/09, ze dne 5. 3. 2010 (N 43/56 SbNU 479)], neboť ani vysoký stupeň podezření přitom sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Trestní řízení tedy vyžaduje ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „*prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost*“ [viz náleží, sp.zn. I. ÚS 553/05, ze dne 20. 9. 2006 (N 167/42 SbNU 407)]. Procesní předpisy sice ponechávají volnost soudci, avšak nemůže jít o volnost absolutní, nevázanou na zkušenostmi prověřenou pravděpodobnost určitých skutečností. Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, což má garantovat, aby byl jednotlivec uznán vinným na podkladě objektivních a skutečnosti odpovídajících zjištění (viz např. náleží Ústavního soudu, sp.zn. IV. ÚS 1291/12). Odvolací soud po přezkoumání dané trestní věci zjistil, že způsob, jakým krajský soud v dané věci pracoval s provedenými důkazy, výše popsaným principům odpovídá. Odvolací soud proto zhodnocení důkazů soudem prvního stupně posoudil jako logické a přesvědčivé, tyto závěry mají dostatečnou oporu v procesně

využitelných důkazech, jež byly zcela správně vyhodnoceny jako věrohodné. Současně je nutno uvést, že krajský soud splnil svou povinnost popsat a přesvědčivě odůvodnit svůj důkazní postup, stejně jako své závěry o spolehlivosti použitého důkazního pramene. Výrok o vině v napadeném rozsudku proto není založen na pouhém apodiktickém popření některých zjištěných faktů a na nezdůvodněném přitakání jiným faktům.

224. Odvolací soud proto přisvědčil závěru krajského soudu, že obžalovaný **Ing. IXXX KXXX** nejméně od února 2015 do srpna 2015 v XXX a na dalších místech České republiky od plk. Mgr. KXXX KXXX jako náměstka ředitele Krajského ředitelství policie XXX kraje pro službu kriminální policie a vyšetřování soustavně a pravidelně zjišťoval a neoprávněně si cíleně nechával sdělovat konkrétní informace z trestních řízení, které nebyly přístupné osobám stojícím mimo tato trestní řízení, a to jak z trestních řízení vedených XXX, tak i z dalších trestních řízení, které KXXX KXXX získal jako příslušník Policie České republiky, ačkoliv IXXX KXXX věděl, že na sdělení takových informací nemá nárok, byl srozuměn s tím, že KXXX KXXX jejich sdělováním vědomě porušuje povinnost mlčenlivosti policisty a o sdělované informace projevoval aktivní zájem. Vědomost o tom, že jde o neveřejné informace, které obžalovaný KXXX KXXX získal díky své funkci náměstka krajského ředitele PČR, krajský soud zcela správně dovedl z průběhu veškerých rozhovorů obžalovaného IXXX KXXX s obžalovaným KXXX KXXX, když IXXX KXXX cíleně hovořil s KXXX KXXX o kauzách, které XXX řeší, zajímal se o situaci v jednotlivých řízeních, přičemž informacemi mohl již v některých případech disponovat, ale i přesto od KXXX KXXX zjišťoval skutečný stav řízení a ten mu je popisoval. Obžalovaný IXXX KXXX KXXX KXXX sděloval svůj názor na postup policie v konkrétních trestních věcech, určitý postup policie schvaloval či vyjadřoval svůj nesouhlas, sděloval KXXX KXXX, jak by měla policie postupovat, aby se postup policie v konkrétních trestních věcech nedotknul například osoby JXXX RXXX, a byl si vědom, že pokud by KXXX KXXX postupoval podle jeho rad a názorů, tak by mohlo dojít nejen k ohrožení, ale podle odvolacího soudu i ke zmaření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti. K uvedenému konstatování je třeba uvést, že v tomto případě není zásadně potřeba, aby IXXX KXXX disponoval informací o tom, jak je upravena povinnost mlčenlivosti v zákoně o PČR, ale k vědomosti neoprávněnosti jednání KXXX KXXX postačuje obecná občanská povědomost o tom, že policisté (kriminalisté) nemají hovořit o probíhajících kauzách s osobami mimo policii, že v trestních kauzách policie neinformuje např. média o probíhajícím policejním šetření mimo jiné proto, že „probíhá vyšetřování“ nebo „aby nebyl narušen průběh vyšetřování“. Právě proto musel IXXX KXXX nutně považovat informace od KXXX KXXX za exkluzivní a relevantní a rovněž se svým vztahem s KXXX KXXX ve svém podnikatelsko-politickém prostředí dovedl pracovat (viz např. jím reprodukováný rozhovor s IXXX LXXX v rozhovoru s KXXX dne 26. 2. 2015; případně zde líčené spojení KXXX-RXXX; nebo rozhovor KXXX s MXXX MXXX dne 22. 5. 2015). IXXX KXXX pak KXXX KXXX sdělované informace dále sděloval jiným neoprávněným osobám (nejméně JXXX RXXX a MXXX MXXX) s vědomím, že i tímto poskytnutím informací může dojít nejen k ohrožení, ale i ke zmaření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti. Přičemž není třeba, aby IXXX KXXX věděl, jaká je právní úprava trestního řízení, jaké jsou povinnosti každého policisty apod., ale jako každý občan věděl, že pokud budou osoby mimo policii informovány o prověřování kauz, které se jich týkají nebo v nichž figurují či mohou figurovat, tak bude práce policie podstatně ztížena a zákonitě takové „vynesení informací“ nutně ohrožuje nestranné a řádné odhalování trestné činnosti, ale může dojít i k jeho zmaření.
225. Odvolací soud dále přisvědčil závěru soudu prvního stupně, že **Mgr. KXXX KXXX** opakovaně jako příslušník Policie České republiky, zastávající funkci náměstka ředitele XXX, při výkonu této funkce, tedy jako úřední osoba, v rozporu se zákonem o PČR nejméně od

února 2015 do srpna 2015 v XXX a na dalších místech České republiky soustavně a pravidelně záměrně poskytoval IXXX KXXX a v jedné trestní věci i JXXX RXXX konkrétní informace z trestních řízení, které měly zůstat v zájmu zabezpečení úkolů policie a dosažení účelu trestního řízení utajeny před nepovolanými osobami (informace o samotném vedení trestního řízení, informace o důkazní situaci, informace o plánovaných úkonech trestního řízení, o zamýšleném rozhodnutí ve věci apod.), přičemž takto jednal s vědomím, že IXXX KXXX získané informace může dál využít k posílení vlivu svého a vlivu KXXX KXXX a předá je případně dle vlastní úvahy dalším osobám s významným, byť i neformálním, politickým či ekonomickým vlivem v XXX, a činil tak proto, aby se odvděčil za domnělé zásluhy o to, že nebyl odvolán ze své funkce, a domníval se, že takto podpoří svou kariéru v policejním sboru, případně zajistí své setrvání ve funkci náměstka ředitele XXX díky vlivu jiných osob, přičemž KXXX KXXX věděl či byl srozuměn s tím, že uvedené informace IXXX KXXX či JXXX RXXX sdělí či mohou sdělit dalším nepovolaným osobám a že sdělení uvedených informací může vést nejen k ohrožení, ale podle odvolacího soudu i ke zmaření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti. Soustavnost a pravidelnost předávání informací z trestních řízení je prokázána díky vyhodnocení veškeré komunikace mezi obžalovaným KXXX KXXX a IXXX KXXX v průběhu celého sledovaného období. KXXX KXXX s IXXX KXXX se baví o dalších na XXX řešených trestních kauzách a tím KXXX KXXX konstantně udržuje IXXX KXXX při vědomí toho, že je schopen ho informovat o všem, co se na XXX prověřuje. Z celého konglomerátu rozhovorů vyplývá, že informování IXXX KXXX KXXX KXXX o tom, co se děje na XXX, bylo soustavné a pravidelné. I podle odvolacího soudu nebylo prokázáno, že existovala nějaká formálně propojená skupina „osob s významným, byť i neformálním, politickým či ekonomickým vlivem v XXX“, ale šlo spíše o souhrn „známých“ (podnikatelských či politických) IXXX KXXX (LXXX, RXXX, MXXX, apod.), o kterých KXXX KXXX věděl, bylo mu známo, že informace, které IXXX KXXX předává, mohou jím být poskytnuty těmto osobám (nejzjevněji v případě MXXX MXXX a kauzy XXX), do určité míry s tím počítá („já to takhle nějak pustím JXXX“; reprodukováný rozhovor KXXX+LXXX, apod.) a domnívá se, že v „tomto světě“ (kde někdo „umí policajty“, někdo je „nakrátko s ministrem“...) mu to zajistí, aby zase někdo příště „dodržel dohody“ a on např. zůstal ve funkci (viz shora). I podle odvolacího soudu šlo především o pocit KXXX KXXX z „výhodnosti“ takového vztahu s IXXX KXXX. Otázka, že byl zároveň KXXX KXXX přesvědčen, že se okruh těchto osob nějakým způsobem zasadil o jeho kariéru a setrvání ve funkci, je nalézacím soudem řešena v pasáži k obecným skutkovým závěrům. Zároveň je zřejmé, že jako zkušený policista KXXX KXXX musel vědět, že sdělováním minimálně ve výroku popsanych informací, jakož i udržováním takovéto formy (oboustranně výhodného) „vztahu“ s IXXX KXXX, resp. předávání takových informací dál (s čímž byl minimálně srozuměn) může vést nejen k ohrožení, ale i ke zmaření dosažení základního cíle trestního řízení. Že základním cílem trestního řízení je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti, obžalovaný KXXX samozřejmě věděl.

226. Odvolací soud dále přisvědčil krajskému soudu, jak je již uvedeno výše, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že **Ing. JXXX RXXX** dne 13. 8. 2015 v době po 18. hod. v restauraci XXX, ul. XXX, od KXXX KXXX, o němž věděl, že je náměstkem ředitele XXX, vyslechl informaci o stavu trestního řízení vedeného policejním orgánem řízeným KXXX KXXX ve věci prověřování okolností výstavby a financování XXX a poté, co mu KXXX KXXX vylíčil, jaké kroky učiní proto, aby nebyla vyvozena trestní odpovědnost konkrétních osob a věc byla odložena, k čemuž si s KXXX KXXX smluvil lhůtu přibližně do října 2015, KXXX KXXX slíbil, že mu osoba jednající za příjemce dotace poskytne, za ušetření třiceti milionů korun, blíže neupřesněnou finanční částku. Z provedeného dokazování (rozboru rozhovoru JXXX RXXX s KXXX KXXX dne 13. 8. 2015 v restauraci XXX) plyne jednoznačný závěr, že obžalovaný JXXX RXXX nabídl KXXX KXXX za postup policie

vedoucí k odložení uvedené trestní věci neupřesněnou finanční částku, kterou by měl zaplatit KXXX SXXX nebo jeho společnost. Obžalovaný JXXX RXXX byl srozuměn s tím, že KXXX KXXX není oprávněn sdělovat mu informace z činnosti XXX jako policejního orgánu a není oprávněn do jeho činnosti aktivně zasahovat podle přání obžalovaného JXXX RXXX.

K návrhům na doplnění dokazování

227. Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX navrhl s odkazem na článek portálu Ekonomický deník uveřejněný dne 19. 6. 2024 s názvem „*Svědke z XXX odhalil identitu informátora. Najděte něco na další, říkali nám žalobci*“ doplnit dokazování před odvolacím soudem ve veřejném zasedání svědeckými výpověďmi svědků PXXX KXXX (někdejší zástupce plk. KXXX a vedoucí 2. odd. ÚOOZ, exp. XXX), DXXX BXXX (někdejší vedoucí 1. odd. ÚOOZ, exp. XXX), TXXX KXXX, MXXX PXXX, TXXX JXXX, TXXX KXXX, MXXX VXXX a státního zástupce Mgr. Miroslava Stokláška. Podle odvolatele navrženým doplněním dokazování budou získány závažné informace, které věcně navazují na jeho obhajobu k otázce zájmového ovlivnění počáteční fáze trestního řízení ze strany některých policistů Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu (ÚOOZ) Policie České republiky. K návrhu přiložil dopis, kterým zmíněné svědky oslovil, a písemné odpovědi svědků. Podle odvolatele lze z navržených důkazů mimo jiné dovozovat osobní zainteresovanost řady policistů a podíl většího počtu policistů, kteří za velmi nepřátelských vztahů s ním odešli od XXX k ÚOOZ, na kauze XXX. Podle obžalovaného lze z navržených důkazů dovodit zveličování dostupných poznatků, prosazování přísnější právní kvalifikace, zásadní pochybení ohledně úředních záznamů plk. JXXX KXXX a identitu tajného informátora plk. JXXX KXXX, kterým měl být MXXX VXXX z GIBS. Obžalovaný dále navrhl, aby jako listinný důkaz byl k důkazu proveden jeho písemný dotaz a odpověď oslovených lidí.
228. Obžalovaní KXXX a RXXX se k návrhům obžalovaného KXXX připojili.
229. K návrhu obhajoby na doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení je nejprve v obecnosti vhodné připomenout, že základní rámec dokazování je pro orgány činné v trestním řízení vymezen v § 89 odst. 1 tr. ř. Podle něj *[v] trestním stíhání je v nezbytném rozsahu třeba dokazovat zejména: a) zda se stal skutek, v němž je spatřován trestný čin, b) zda tento skutek spáchal obviněný, případně z jakých pohnutek, c) podstatné okolnosti mající vliv na posouzení povahy a závažnosti činu, d) podstatné okolnosti ke posouzení osobních, rodinných, majetkových a jiných poměrů obviněného, e) podstatné okolnosti umožňující stanovení následku, výše škody způsobené trestným činem a bezdůvodného obohacení, f) okolnosti, které vedly ke trestné činnosti nebo umožnily její spáchání.* Demonstrativní charakter tohoto výčtu umožňuje provádění dokazování i k objasnění dalších otázek, jejichž zodpovězení je nezbytné pro rozhodnutí v merituu věci, dokazování však nemůže být bezbřehé, musí být koncentrované a soustředěné na otázky, které je třeba zodpovědět. Protože rozhodnutí o vině obžalovaných může být založeno pouze na procesně účinných důkazech, tedy takových, které byly opatřeny a provedeny v souladu s požadavky zákona, je možné, a je-li namítána jejich nepoužitelnost z tohoto důvodu pak i nutné, vést dokazování i k objasnění otázek týkajících se této problematiky. Podle judikatury Ústavního soudu rozhodnutí o rozsahu dokazování spadá do výlučné kompetence obecného soudu, který má dostatečný prostor pro to, aby individuálně posoudil, zda pro zjištění skutkového stavu je či není třeba provedení dalších důkazů. Proto i posouzení důvodnosti návrhu na doplnění dokazování závisí na okolnostech každého jednotlivého případu (usnesení ze dne 29. 4. 2015, sp.zn. II. ÚS 3538/14).
230. Podle zásady volného hodnocení důkazů je na rozhodnutí soudu, které skutečnosti považuje za relevantní k dokazování, které z navržených (případně i nenavržených) důkazů provede a jak tyto důkazy následně zhodnotí. Není procesní povinností soudů vyhovět každému důkaznímu návrhu účastníka, neprovedení navrhaného důkazu proto ještě neznamená, že

je řízení jako celek nespravedlivé (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu, sp.zn. I. ÚS 234/04 a sp.zn. I. ÚS 972/09).

231. Ústavní soud ve své rozhodovací činnosti (viz náleží Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp.zn. I. ÚS 733/01, příp. další rozhodnutí na něj navazující) podrobně vyložil pojem tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a kautely, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. Podle této ustálené judikatury Ústavního soudu lze neakceptování důkazního návrhu obviněného založit toliko třemi důvody, jimiž jsou a) tvrzená skutečnost nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, b) navržený důkaz nedisponuje potřebnou vypovídací potencií a c) nadbytečnost důkazu. O třetí situaci se jedná tehdy, je-li skutková okolnost, k jejímuž prokázání či vyvrácení je důkaz navrhován, již dostatečně, tj. v rozsahu požadavku plynoucího z § 2 odst. 5 tr. ř., prokázána.
232. Dále je nutno připomenout, že Evropský soud pro lidská práva při posuzování návrhů na provedení důkazů definoval tři kritéria a) odůvodnění návrhu obhajobou a význam důkazu pro projednávanou věc, b) odůvodnění zamítnutí návrhu soudem a c) posouzení dopadu jeho neprovedení na celkovou spravedlivost řízení. Pokud jde o vzájemný vztah těchto kritérií, upozornil, že odůvodnění soudů bude muset být úměrné rozsahem a úrovni detailu k odůvodnění předloženému obhajobou (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 12. 2018, Murtazaliyeva proti Rusku, č. 36658/05). Podle ustálené judikatury tohoto soudu však ani zamítnutí návrhu bez odůvodnění nebo „ticho“ vnitrostátních soudů ve vztahu k dostatečně odůvodněnému a významnému návrhu na provedení důkazu nevede nutně k závěru o porušení práva na spravedlivý proces (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 14. 2. 2008, *Dorokhov proti Rusku*, č. 66802/01). K porušení práva na spravedlivý proces tak nedochází v důsledku samotného nevyhovění důkaznímu návrhu obviněného, nýbrž pouze za situace, že by neprovedení takového důkazu současně představovalo závažný deficit z hlediska splnění povinnosti zjištění skutkového stavu věci, o němž nevznikají důvodné pochybnosti.
233. Po přezkoumání věci odvolací soud zjistil, že v tomto řízení nenastala situace tzv. opomenutých důkazů. Soud prvního stupně se zabýval okruhem možných a jemu dostupných důkazů, které by mohly přispět k objasnění věci, a správně dospěl k závěru, že v podstatě neexistuje žádný další dosud neprovedený důkaz, který by mohl přinést jakékoliv nové poznatky pro rozhodnutí. Z hlediska ustálení skutkového stavu je tak zřejmé, že soud prvního stupně provedl veškeré jemu dostupné důkazy a nelze mu tedy vytknout, že by neprovedl některý z podstatných důkazů, které byly shromážděny v přípravném řízení, nebo byly opatřeny v průběhu řízení před soudem. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí příležitostně vysvětlil, jaká zjištění učinil na základě konkrétních provedených důkazů a jak tyto důkazy hodnotil. Závěry soudu prvního stupně, které ve směru skutkových zjištění učinil, považuje odvolací soud za zcela logické a odpovídající obsahu provedených důkazů. Protože opravné prostředky obžalovaných nejsou fakticky ničím jiným, než polemikou s hodnocením stejných důkazů, které s jiným výsledkem hodnotí již krajský soud, přičemž hodnocení důkazů soudem prvního stupně je nutno vnímat jako zákonné a souladné s kritérii § 2 odst. 6 tr. ř., odvolací soud neshledal prvky libovůle, případně selektivního hodnocení důkazů, nepřisvědčil odvolacím námitkám obžalovaných a ani jejich požadavkům na doplnění dokazování. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že z důkazů provedených soudem prvního stupně je skutkový stav předmětné trestní věci bezpečně objasněn.
234. Návrhy obhajoby na doplnění dokazování považuje odvolací soud za nadbytečné, neboť jsou vedeny snahou oddálit konečné rozhodnutí v dané věci. Výslech navržených svědků je bez dopadu na celkovou spravedlivost řízení, když krajský soud se s námitkami stran procesnosti provedených operativních úkonů řádně vypořádal. K návrhům na doplnění dokazování je nutno zdůraznit, že v předmětné trestní věci se jedná o verbální skutky, tzn. obžalovaným je kladeno za vinu to, co oni sami řekli v rámci schůzek, tedy jsou jim kladena za vinu jejich slova,

kteřá byla zaznamenána plně procesně využitelnými záznamy, jak je rozvedeno výše. Předmětné skutky jsou tak prokázány zejména zvukovými nahrávkami, nejsou to žádné přepisy, případně vyhodnocení ze strany policejního orgánu. Veškeré důkazy, z nichž soud prvního stupně vychází při tvorbě svých skutkových zjištění, byly jen důkazy zákonnými, plně procesně využitelnými, jak je rozvedeno výše. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, že pro řešení dané kauzy je nepodstatné řešení atmosféry na XXX, názorové rozdíly, rozlišení skupin, které byly „s KXXX“ a které byly „proti KXXX“ a rovněž jsou nepodstatné okolnosti, které vedly k této kauze, či jaký byl KXXX KXXX manažer a nadřízený, atd. Okolnosti zahájení prověřování krajský soud hodnotil zcela správně pouze pod zorným úhlem zákonnosti provedení úkonů přípravného řízení, resp. zákonnosti získaných důkazů se závěrem, že prvotní úkony byly provedeny i důkazy byly získány zákonným způsobem, jak je uvedeno výše. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že navržené doplnění dokazování není pro ustálení skutkového děje v dané věci rozhodné a ani podstatné. Odvolací soud se s jednotlivými návrhy na doplnění dokazování seznámil a vyhodnotil je jako jednoznačně nadbytečné, a proto je zamítl, tedy z důvodu jejich irelevance a redundance ve vztahu k prokazovaným skutečnostem, když povinnost soudu vyhovět návrhu na provedení důkazu není bezbřehá [k tomu srov. např. nález sp.zn. III. ÚS 3320/09 ze dne 18. 3. 2010 (N 60/56 SbNU 643); nález sp.zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239); či usnesení sp.zn. III. ÚS 359/05 ze dne 23. 9. 2005 (U 22/38 SbNU 579)].

Právní hodnocení

235. Krajský soud se právním hodnocením trestného jednání obžalovaných KXXX KXXX, IXXXa KXXX a JXXX RXXX podrobně zaobírá v bodech 730. až 751. odůvodnění napadeného rozsudku.
236. **Obžalovaný KXXX KXXX** byl napadeným rozsudkem uznán vinným pokusem zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Soud prvního stupně se dopustil drobného formálního pochybení, když ve výroku o vině neuvedl „§ 21 odst. 1 tr. zákoníku“. Vzhledem k tomu, že je uvedeno u právní kvalifikace slovní vyjádření „pokus“, odvolací soud toto pochybení nepovažoval za nezbytné cestou zrušení napadeného rozsudku napravit.
237. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, že obžalovaný KXXX KXXX při svém trestném jednání vystupoval jako úřední osoba ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, podle něhož je úřední osobou *příslušník ozbrojených sil nebo bezpečnostního sboru nebo strážník obecní policie*. Obžalovaný KXXX byl policistou – náměstkem krajského ředitele PČR, tedy příslušníkem bezpečnostního sboru, přičemž obžalovaný se dopustil trestné činnosti v souvislosti s pravomocí a odpovědností příslušníka bezpečnostního sboru – Policie České republiky (§ 127 odst. 2 tr. zákoníku).
238. Krajský soud správně uzavřel, že obžalovaný KXXX KXXX svým jednáním porušil své povinnosti policisty, vyplývající ze zákona o PČR, jakož i povinnosti příslušníka bezpečnostního sboru, vyplývající ze zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, neboť jednal v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b), c), i), § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, ustanovením § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, kdy jako policista zejména nesmí zneužívat ve prospěch vlastní nebo ve prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby, je povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, které v zájmu zabezpečení úkolů policie, včetně úkolů podle trestního řádu, vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami, je povinen plnit nestranně, řádně a svědomitě služební povinnosti a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou

pověst bezpečnostního sboru. Povinnost mlčenlivosti podle zákona o služebním poměru je však modifikována speciálním ustanovením § 115 zákona o policii, podle něhož *je policista ... povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, a které v zájmu zabezpečení úkolů policie nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami.* V případě informací, které KXXX KXXX předával IXXX KXXX a JXXX RXXX, jde o skutečnosti, se kterými se obžalovaný KXXX KXXX seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, a které v zájmu zabezpečení úkolů policie vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami. Odvolací soud přisvědčil nalézacímu soudu, že obžalovaný KXXX KXXX porušil výše uvedená ustanovení zákona o policii a zákona o služebním poměru, čímž vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu.

239. Krajský soud uzavřel, že KXXX KXXX a IXXX KXXX jednali v rozsudku uvedeným způsobem nikoliv proto, aby získali jakoukoliv *materiální* hodnotu (zvýhodnění či prospěch), ale pro dosažení prospěchu zcela *imateriálního*, který představovala jejich hodnota v očích dalších obchodních, politických či profesních partnerů či přátel, šlo o vědomí okolí, že KXXX KXXX je důležitý, neboť zná informace o kauzách, které zajímaly či ohrožovaly známé či přátele IXXX KXXX, a je tyto informace ochoten sdílet. IXXX KXXX zase vytvořil dojem, že je schopen, díky svému přátelství s KXXX KXXX, takové informace získat. IXXX KXXX pak uvedený dojem mohl a hodlal využít pro svoje podnikání a neformální vliv. I takové cíle jsou prospěchem, na který cílí předmětná právní úprava. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 6 Tdo 1250/2020, *již samotné získání, shromažďování a uchovávání neoprávněně získaných informací, jež by mohly být využity v osobních či obchodních vztazích, je možné považovat za imateriální zvýhodnění, na které pachatel neměl právo.* Nalézací soud dále správně podpořil své závěry odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR publikované pod č. 25/1975 Sb. rozh. tr., podle něhož, *se trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c) tr. zák. dopustí veřejný činitel, který v úmyslu způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému jakýkoliv neoprávněný prospěch nesplní povinnost vyplývající z jeho pravomoci. Přitom se zde rozumí škodou nejen škoda materiální, nýbrž i škoda imateriální, zejména např. poškození práv fyzické nebo právnické osoby. Stejně tak neoprávněným prospěchem se rozumí nejen prospěch majetkový, nýbrž i jakákoliv jiná výhoda, na kterou nemá pachatel nebo jiná zvýhodněná osoba právo. Znak "v úmyslu způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch" charakterizuje pohnutku pachatele, takže ke dokonání trestného činu stačí, když pachatel, veden touto pohnutkou, nesplní povinnost vyplývající z jeho pravomoci veřejného činitele, a není třeba, aby škoda skutečně vznikla anebo aby pachatel skutečně opatřil sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Zároveň není možné odhlédnout od skutečnosti, že k naplnění znaků skutkové podstaty uvedeného trestného činu není třeba, aby došlo ke konkrétní škodě, případně aby pachatel pro sebe nebo někoho jiného skutečně získal majetkový či imateriální prospěch (výhodu), ale postačuje, pokud bylo prokázáno, že obžalovaný vykonával pravomoc způsobem odporujícím zákonu v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch (k tomu viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 7 Tdo 1059/2012, podle něhož *ke dokonání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 tr. zák. plně stačí, když pachatel jedná veden touto pohnutkou, a není třeba, aby skutečně jinému způsobil škodu nebo opatřil sobě nebo jinému neoprávněný prospěch*).*
240. Podle odvolacího soudu již samotné úniky neveřejných informací o trestních řízeních a úkonech Policie ČR jsou samy o sobě způsobitelné ohrozit fungování policejního orgánu, neboť to může vést k varování zájmových osob před orgány Policie ČR (ke zničení důkazů, ovlivnění svědeckých výpovědí apod.), ale např. může i odrazovat potencionální oznamovatele trestné činnosti, informátory a další osoby spolupracující s PČR (nedůvěryhodnost XXX jako instituce). V této souvislosti je nutno podotknout, že obžalovaný KXXX KXXX neměl kontrolu nad tím, ke komu se informace, kterou sdělil obžalovanému IXXX KXXX (popř. JXXX RXXX), až dostane, kdo tak bude jejím koncovým příjemcem, a jak tato osoba s informací, která podléhá povinnosti zachování mlčenlivost ve smyslu § 115 zákona o policii,

naloží. Obžalovaný KXXX tedy nemohl a ani neměl kontrolu nad již vyřčenými sděleními, přičemž pokud jsou sdělovány neveřejné informace o trestních řízeních a úkonech Policie ČR v počáteční fázi trestního řízení, je to o to nebezpečnější, neboť toto stádium trestního řízení je rozhodující pro dosažení jeho základního cíle, jímž je řádné a nestranné odhalování a objasnování trestné činnosti a spravedlivé potrestání jejich pachatelů. Nesmí tak docházet k tomu, aby úkony trestního řízení byly prováděny účelově, na základě instrukcí a soukromých zájmů osob stojících mimo orgány činné v trestním řízení a ve prospěch či v neprospěch osob, jichž se trestní řízení týká.

241. Lze tak uzavřít, že obžalovaný KXXX nejméně *od února 2015 do srpna 2015 soustavně a pravidelně záměrně poskytoval IXXX KXXX, a v jedné trestní věci i JXXX RXXX, konkrétní informace z trestních řízení, které měly zůstat v zájmu zabezpečení úkolů policie a dosažení účelu trestního řízení utajeny před nepovolanými osobami*, v podstatě se jednalo o pravidelné a soustavné reportování všeho podstatného, co se dělo na OHK, které pocházelo od obžalovaného KXXX KXXX, jako náměstka krajského ředitele pro SKPV, tedy od vrcholového představitele tohoto policejního orgánu, u něhož se sbíhaly veškeré podstatné informace z trestněprávních kauz (z hlediska věcné příslušnosti se jednalo o typově nejzávažnější případy, které jsou v rámci Policie ČR prošetřovány). Příjemcem těchto informací byl na druhé straně obžalovaný IXXX KXXX, jako významný podnikatel, který se pohyboval ve vlivném podnikatelsko-politickém prostředí. Je nepochybné, že obžalovaný IXXX KXXX měl z pravidelného přijímání těchto informací zřejmý prospěch, který spočíval v posílení jeho vlivu a postavení v tomto podnikatelsko-politickém prostředí, neboť se tím zvyšovala jeho hodnota. Jednalo se tak o pravidelné neoprávněné sdělování informací v podstatě o veškerém dění na XXX ze strany vrcholového představitele tohoto policejního orgánu. Je nutno zdůraznit, že sdělované informace byly s vědomím obžalovaného KXXX obžalovaným IXXX KXXX předávány dál třetím osobám. Krajský soud zcela správně podotkl, že je zcela nerozhodné, že informace, které obžalovanému IXXX KXXX obžalovaný KXXX KXXX předával, získával oprávněně (jako námětek ředitele XXX), neboť prospěch obviněného a jiných osob musí vyplývat ze způsobu použití předmětných informací, nikoli ze způsobu jejich získání, byť by šlo o způsob protiprávní (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 8 Tdo 1513/2017).

242. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný KXXX svým prokázaným jednáním *způsobil vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy*. Odvolací soud v obecné rovině podotýká, že naplnění tohoto znaku předpokládá vyvolání situace, která brání předmětné instituci v řádném plnění jejích základních úkolů, a to po určitou, ne zcela zanedbatelnou dobu. Porucha způsobená úřední osobou nemusí nastat přímo v instituci, v níž pachatel pracuje, ale mezi jeho jednáním při výkonu pravomoci a způsobenou vážnou poruchou v činnosti, byť i jiné instituce, musí být dána příčinná souvislost, přičemž k trestní odpovědnosti za tento těžší následek postačí zavinění nedbalostní dle § 17 písm. a) tr. zákoníku. Komentář k trestnímu zákonu autorů Šámala, P. a kol., 6. vydání, nakladatelství C. H. Beck, Praha 2004, zmiňuje při výkladu tohoto zákonného znaku, že se musí jednat o vyvolání vážné nedůvěry a nespokojenosti s činností orgánů státu u větší skupiny obyvatel (srov. str. 997). Policie jako orgán státní správy vystupuje ve dvou různých formách. Jednak při výkonu administrativně-správních činností v pozici správního orgánu a dále je především bezpečnostním sborem, z něhož vyplývá její základní poslání a úkoly. Správa policie má specifické poslání hlavně na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti. Působí tak, aby byl ve společenství zorganizovaném jako stát zajištěn takový stav, který zaručí, že nebude ohrožen život, zdraví nebo majetek občanů. Dohled nad dodržováním veřejného pořádku a zajištění bezpečnosti osob a majetku představuje jeden ze základních úkolů policie, při kterém sice podpůrně působí jiné orgány, jakož i některé soukromé subjekty, ale žádný z nich nemůže policii v plném rozsahu zastoupit. Tato oblast státní správy je stále plně doménou policie a

historicky přímo souvisí s jejím základním posláním. Současně je nutno podotknout, že Policie ČR (Krajské ředitelství policie XXX) je orgánem veřejné moci (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 15 Tdo 574/2006).

243. V dané věci nebylo prokázáno, že by obžalovaný KXXX KXXX svým jednáním způsobil, že „Krajské ředitelství policie XXX jako policejní orgán ve více trestních řízeních přinejmenším po dobu více než jednoho roku řádně nevykonávalo svoji funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení a neplnilo své úkoly z trestního řízení, směřující k naplnění účelu trestního řízení“, případně, že by obžalovaný KXXX KXXX způsobil, že by v některých případech došlo ke zmaření úkonů trestního řízení. Odvolací soud však přisvědčil soudu prvního stupně, že jednání obžalovaných IXXX KXXX a KXXX KXXX bylo samo o sobě „způsobilé ohrozit fungování policejního orgánu“, neboť mohlo vést k varování zájmových osob před orgány Policie ČR, ke zničení důkazů, ovlivnění svědeckých výpovědí, k odrazování potenciálních oznamovatelů trestné činnosti, informátorů a dalších osob spolupracujících s PČR. Za podstatné v této souvislosti považuje odvolací soud prokázaný závěr krajského soudu o předání informace obžalovaným KXXX obžalovanému RXXX (viz bod V. výroku napadeného rozsudku) a že KXXX KXXX sdělované informace IXXX KXXX dále sděloval jiným neoprávněným osobám (JXXX RXXX, MXXX MXXX a dalším) a že tímto poskytnutím informací by mohlo dojít ke zmaření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti a tím způsobit vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy.
244. Krajský soud provedl v dané věci rozsáhlé dokazování, a to i k dalším skutkovým okolnostem, které se uskutečnily mimo rámec žalovaného jednání a před tím, než došlo k zahájení úkonů trestního řízení v projednávané trestní věci. Soud prvního stupně zjistil, že vztahy obžalovaných KXXX KXXX a IXXX KXXX fungovaly dlouhodobě již v minulosti a že obžalovaný IXXX KXXX měl nad rámec doby vymezené ve výroku napadeného rozsudku v podstatě nepřetržitě prostřednictvím KXXX KXXX volný přístup k informacím z prošetřovaných trestních kauz a k dalším interním informacím policejního orgánu. Je nutno zdůraznit, že se jednalo o úniky informací z trestních řízení vedených u XXX či jiných policejních orgánů (v podstatě se jednalo o pravidelné, dlouhodobé a soustavné reportování všeho podstatného, co se dělo na OHK), které pocházely od obžalovaného KXXX KXXX, jako náměstka krajského ředitele pro SKPV, tedy od vrcholového představitele tohoto policejního orgánu, u něhož se sbíhaly veškeré podstatné informace z trestněprávních kauz (z hlediska věcné příslušnosti se jednalo o typově nejzávažnější případy, které jsou v rámci Policie ČR prošetřovány). Příjemcem těchto informací byl na druhé straně obžalovaný IXXX KXXX, jako významný podnikatel, který se pohyboval ve vlivném podnikatelsko-politickém prostředí. Nešlo tak o ojedinělé pochybení řadového kriminalisty, ale o pravidelné neoprávněné sdělování informací v podstatě o veškerém dění na XXX ze strany vrcholového představitele tohoto policejního orgánu, přičemž krajský soud uzavřel, že sdělované informace byly s vědomím obžalovaného KXXX obžalovaným IXXX KXXX předávány dál třetím osobám.
245. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný KXXX KXXX přímo chtěl způsobit vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy, ale z průběhu skutkového děje je zjevné, že obžalovaný KXXX KXXX věděl o této možnosti (že k takové poruše může dojít) a pro případ, že ji způsobil, byl s takovým následkem srozuměn /§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku/, což vyplývá z prokázaného jednání obžalovaného KXXX KXXX. Odvolací soud proto přisvědčil soudu prvního stupně, že postupem souladným s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. bylo prokázáno, že se obžalovaný *dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a způsobit takovým činem vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy, jednal v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo.*

246. Krajský soud proto nepochybil, když dospěl k závěru, že obžalovaný KXXX KXXX svým jednáním naplnil veškeré zákonné znaky pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (pokusem je jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jebož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo) zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Takový závěr lze učinit s ohledem na skutečnost, že poté, co KXXX KXXX určité informace vyzradil nepovolané osobě (IXXX KXXX, JXXX RXXX...), nemohl již ovlivnit, komu IXXX KXXX a JXXX RXXX informace, které jim sdělil a které mají zůstat utajeny před nepovolanými osobami (jimiž byli i KXXX a RXXX), dále předají, ke komu se tak informace, které podléhají povinnosti mlčenlivosti, dostanou. Obžalovaný KXXX tedy nemohl a ani neměl kontrolu nad již vyřčenými, pravdivými sděleními, přičemž je nutno zdůraznit, že pokud jsou sděleny předmětné informace v počáteční fázi trestního řízení, je to o to nebezpečnější, neboť toto stádium trestního řízení je rozhodující pro dosažení základního cíle trestního řízení, jímž je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti a spravedlivé potrestání jejich pachatelů. Nesmí tak docházet k tomu, aby úkony trestního řízení byly prováděny účelově, na základě instrukcí a soukromých zájmů osob stojících mimo orgány činné v trestním řízení a ve prospěch či v neprospěch osob, jichž se trestní řízení týká.
247. Obžalovaný KXXX KXXX byl tak minimálně srozuměn /§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku/ s tím, že uvedené informace IXXX KXXX či JXXX RXXX by mohli sdělit dalším nepovolaným osobám a že sdělení uvedených informací by vedlo nejen k ohrožení, ale i ke zmaření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti, a k tomu, že Krajské ředitelství Policie XXX nebude vykonávat svou funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení.
248. Krajský soud proto nepochybil, když dospěl k závěru, že obžalovaný KXXX KXXX svým jednáním zasáhl do zájmu společnosti na řádném výkonu pravomoci úředních osob, který je v souladu s právním řádem, a na ochranu práv a povinností fyzických osob. Obžalovaný základní skutkovou podstatu naplnil v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když zcela úmyslně porušil povinnost mlčenlivosti a v souvislosti s tím další povinnosti policisty a jeho jednání úmyslně směřovalo k získání výše uvedeného prospěchu. Jednání, které pak odpovídalo pokusu (§ 21 odst. 1 tr. zákoníku) spáchat zločin zneužití pravomoci úřední osoby ve znaku „způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu státní správy“ podle § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, obžalovaný KXXX spáchal v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Subjektivní stránka tak byla naplněna v požadované formě zavinění.
249. Učiněné závěry soudu prvního stupně jsou logické a plně odpovídají provedeným důkazům. Odvolací soud tak nepřisvědčil odvolání obžalovaného o nenaplnění subjektivní stránky v požadované formě zavinění, neboť krajský soud zkoumal danou problematiku v závislosti na zjištěných skutkových okolnostech a učinil odpovídající právní závěr, s nímž se ztotožnil i odvolací soud. Odvolací soud se proto ztotožnil s právní kvalifikací trestného jednání obžalovaného KXXX KXXX v napadeném rozsudku.
250. **Obžalovaný IXXX KXXX** byl napadeným rozsudkem uznán vinným pokusem účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Soud prvního stupně se dopustil drobného formálního pochybení, když ve výroku o vině neuvedl „§ 21 odst. 1 tr. zákoníku“. Vzhledem k tomu, že je uvedeno u právní kvalifikace slovní vyjádření „pokus“, odvolací soud toto pochybení nepovažoval za nezbytné cestou zrušení napadeného rozsudku napravit.
251. Odvolací soud v obecné rovině podotýká, že podle § 24 odst. 1 tr. zákoníku *účastníkem na dokonáném trestném činu nebo jeho pokusu je, kdo úmyslně a) spáchání trestného činu zosnoval nebo řídil*

(organizátor), b) *vzbudil v jiném rozhodnutí spáchat trestný čin (návodce), nebo c) umožnil nebo usnadnil jinému spáchání trestného činu, zejména opatřením prostředků, odstraněním překážek, vyláčením poškozeného na místo činu, hlídáním při činu, radou, utvrzováním v předsevzetí nebo slibem přispět po trestném činu (pomocník).* Účastenství podle trestního zákoníku je možné pouze na dokonaném trestném činu nebo na jeho pokusu, nikoli na jeho přípravě. To znamená, že organizátorství, návod a pomoc jsou posuzovány jako účastenství a jsou ve smyslu § 24 tr. zákoníku trestné, jen když se pachatel trestného činu o něj alespoň pokusil. Přitom se uplatní zásada akcesority účastenství, bránící posoudit jako účastenství na trestném činu jednání, směřující ke spáchání činu, za jehož spáchání nelze vůči nikomu vyvodit trestní odpovědnost, stejně jako k činu, jehož realizace nepokročila dále než do stádia přípravy. V rozporu se zásadou akcesority účastenství není to, že účastenství na trestném činu s konkrétním nebo speciálním subjektem není podmíněno zvláštní vlastností, postavením nebo způsobilostí účastníka jako je to u pachatelství takového trestného činu. Účastník na takovém trestném činu - tedy organizátor, návodce a pomocník - proto nemusí mít onu zvláštní vlastnost, postavení nebo způsobilost, kterou musí mít jeho pachatel (§ 114 odst. 3 tr. zákoníku). To umožňuje posoudit jako účastníka rovněž osobu, která se na takovém trestném činu podílela za okolností, které by jinak zakládaly spolupachatelství, tedy společným jednáním ve společném úmyslu s hlavním pachatelem, avšak není konkrétním nebo speciálním subjektem. Pokud jednání obžalovaného lze posoudit jako více forem účastenství, ve výroku rozsudku o vině se uvede pouze nejzávažnější z nich, neboť další formy jsou v ní obsaženy (viz R 4/2000). Předpokladem trestní odpovědnosti organizátora však není vytvoření organizované skupiny (srov. R 67/1971). Podle dikce § 24 odst. 1 tr. zákoníku, vyžadující pro subjektivní stránku pouze úmyslnou účast na trestném činu, je zřejmé, že zákon slovem „úmyslně“ předpokládá jak úmysl přímý, tak i nepřímý. Účastenství proto může být spácháno v přímém i v nepřímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku.

252. Jak je výše uvedeno, provedenými důkazy bylo prokázáno, že obžalovaný IXXX KXXX od obžalovaného KXXX KXXX (o kterém věděl, že je policistou a zároveň náměstkem krajského ředitele XXX) soustavně a pravidelně zjišťoval a neoprávněně si cíleně nechával sdělovat konkrétní informace z trestních řízení, které nebyly přístupné osobám stojícím mimo tato trestní řízení, které KXXX KXXX získal jako příslušník Policie České republiky, ačkoliv IXXX KXXX věděl, že na sdělení takových informací nemá nárok, byl srozuměn s tím, že KXXX KXXX jejich sdělováním vědomě porušuje povinnost mlčenlivosti policisty a o sdělované informace projevoval aktivní zájem. Srozumění obžalovaného KXXX o neoprávněnosti mu sdělovaných informací KXXX KXXX vyplývá i podle odvolacího soudu *z obecného povědomí občana o policejní práci, když obecně každý občan ví, že není v pořádku, pokud policista vypráví o prověřovaných trestních kauzách osobám mimo policii; každý z nás i s obecným vzděláním v takové situaci musí dospět k názoru, že tento policista porušuje svoje pravomoci.* Bylo prokázáno, že obžalovaný IXXX KXXX (v rámci zaznamenané komunikace) cíleně hovořil s KXXX KXXX o kauzách, které XXX řeší a které byly pro něj zájmové, zajímal se o situaci v jednotlivých řízeních a od KXXX KXXX soustavně a pravidelně zjišťoval skutečný stav řízení, sděloval KXXX KXXX svůj názor na postup policie v konkrétních trestních věcech, určitý postup policie schvaloval či vyjadřoval svůj nesouhlas, sděloval KXXX KXXX, jak by měla policie postupovat, aby se postup policie v konkrétních trestních věcech nedotkl například osoby JXXX RXXX. Zároveň bylo prokázáno, že obžalovaný KXXX KXXX se v některých případech dotazoval na názor obžalovaného IXXX KXXX (např. rozhovory ze dne 13. 3. 2015, 23. 2. 2015, kdy hovořili o kauze KXXX-TXXX nebo rozhovory ze dne 13. 3. 2015 a 21. 5. 2015, kdy hovořili o kauze XXX), případně obžalovaný KXXX (v kauze XXX) neoprávněně získané informace předával dál (MXXX MXXX). V zaznamenaných hovorech tak obžalovaný KXXX nevystupuje v roli pasivního příjemce nezákonně sdělovaných informací, ale sám se aktivním způsobem zapojuje do skutkového děje, a dokonce takto neoprávněně získané informace předává dál, v daném konkrétním

- případě přímo osobě hlavního podezřelého. Sám se tak nabízí do role nejen příjemce informace, ale současně i prostředníka pro přenos této informace mezi KXXX a koncovým adresátem (MXXX MXXX). V důsledku tohoto jednání obžalovaných mohlo zcela nepochybně dojít nejen k ohrožení, ale i ke zmaření probíhajícího prověřování. Dále je možno poukázat i na další rozhovory, v nichž obžalovaný KXXX sděluje KXXX, že jím sdělené informace proudí od KXXX k dalším osobám, např. k JXXX RXXX, IXXX LXXX, případně ministru CXXX a v nichž nabádá KXXX, jak by se měl zachovat ve vztahu ke svému služebně nadřízenému Ing. KXXX, řediteli XXX, ohledně informování o kauze KXXX (viz rozhovory ze dne 23. 2. a 26. 2. 2015).
253. Současně je nutno vzít v úvahu ohledně formy účastenství obžalovaného IXXX KXXX i další prokázanou skutečnost, a to, že vzájemné vztahy mezi obžalovaným KXXX a obžalovaným KXXX byly vytvořeny dávno před tím, než došlo k zahájení prověřování nyní projednávané trestní věci. Krajský soud uzavřel, že obžalovaný KXXX se cítil být KXXX zavázán za to, že se zasadil o jeho funkci náměstka XXX a že sám KXXX navozoval před KXXX tento dojem, čímž ho motivoval k tomu, aby mu předával další informace.
254. Odvolací soud proto přisvědčil soudu prvního stupně, že jednáním, uvedeným ve výroku napadeného rozsudku pod body I.-V., VII.-IX., obžalovaný IXXX KXXX naplnil všechny znaky účastenství ve formě organizátorství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku na přečinu zneužití pravomoci úřední osoby k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.
255. Ve vztahu k právní kvalifikaci v podobě pokusu (§ 21 odst. 1 tr. zákoníku) účastenství ve formě organizátorství /24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku/ na zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku je nutno vyjít z výše uvedeného u obžalovaného KXXX KXXX. I podle odvolacího soudu bylo prokázáno, že obžalovaný IXXX KXXX věděl o možnosti způsobení těžšího následku vymezeného v ustanovení § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku (že k takové poruše může dojít) a pro případ, že ji způsobí, byl s takovým následkem srozuměn /§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku/, když obžalovaný KXXX informace od KXXX KXXX skutečně sděloval dalším osobám (viz např. MXXX MXXX), tedy ztratil kontrolu nad tím, zda tyto další osoby sdělené informace nepoužijí tak, aby bylo zmařeno např. prověřování řádného objasnění věci a spravedlivé potrestání pachatele, tedy že dojde k takovému ovlivnění činnosti XXX, které by znamenalo, že by již nemohlo (i například v dílčím trestním řízení) plnit funkci nestranného a zákonným způsobem postupujícího policejního orgánu – orgánu činného v trestním řízení. Odvolací soud proto přisvědčil soudu prvního stupně, že obžalovaný KXXX s tímto těžším následkem (znakem kvalifikované skutkové podstaty) počítal jako s možným následkem svého jednání.
256. Učiněné právní závěry soudu prvního stupně jsou logické a plně odpovídají provedeným důkazům. Subjektivní stránka tak byla naplněna ve formě minimálně úmyslu nepřímého, a to i ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě. Odvolací soud tak nepřisvědčil odvolání obžalovaného o nenaplnění subjektivní stránky v požadované formě zavinění, neboť krajský soud zkoumal danou problematiku v závislosti na zjištěných skutkových okolnostech a učinil odpovídající právní závěr, s nímž se ztotožnil i odvolací soud.
257. Odvolací soud se zabýval i tím, zda u obžalovaných nebyla porušena zásada subsidiarity trestní represe (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku) a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako „ultima ratio“. Právní úprava trestního práva hmotného vychází z formálního pojetí trestného činu, tedy každý skutek, který lze podřadit skutkové podstatě některého z trestných činů vyjmenovaných ve zvláštní části trestního zákoníku, je tímto trestným činem a je nutné z něho vyvodit trestní odpovědnost toho, kdo jej spáchal. Určitou korekci představuje ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle něhož lze trestní odpovědnost pachatele a důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Tedy v případě méně závažných trestných činů

- může soud či jiný orgán činný v trestním řízení dospět k závěru, že i při naplnění znaků skutkové podstaty určitého trestného činu není nutné použít trestní právo proti pachateli protiprávního jednání, pokud k nápravě jeho následků postačí jiné prostředky. V praxi se totiž vyskytují případy protiprávních činů, naplňujících všechny formální znaky trestných činů, které jsou však s ohledem na specifické okolnosti, za nichž k nim došlo, buď společensky zcela neškodné, nebo mají toliko zanedbatelnou společenskou škodlivost (k tomu srov. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp.zn. Tpjn 301/2012, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 26/2013).
258. Nejprve je nutno předeslat, že zásadu subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku nelze vztahovat pouze na jednotlivý, dílčí útok pokračujícího trestného činu, neboť z pohledu trestního práva hmotného jde u pokračování v trestném činu vždy o jediný skutek a jediný trestný čin. Je proto nutné se společenskou škodlivostí a zásadou subsidiarity trestní represe zabývat u pokračujících trestných činů souhrnně, tedy ve vztahu ke všem útokům.
259. Při aplikaci těchto teoretických východisek na danou trestní věc obžalovaných KXXX KXXX a IXXX KXXX odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, že jednání obžalovaného KXXX dosahuje natolik výrazné společenské škodlivosti, že je na místě ji důrazně odlišit od jiných obdobných případů, které se týkají méně závažných úniků informací z trestních řízení, typicky od řadových příslušníků policejních orgánů. Závažnost jednání obžalovaných dosahuje tak výrazné společenské škodlivosti, že je na místě uplatnit prostředky trestní odpovědnosti. Skutečnost, že obžalovaní KXXX a KXXX po vymezené období využili své přátelství a osobní blízkosti k neoprávněnému předávání informací o kauzách, které byly pro obžalovaného KXXX zájmové, vytvořili nebezpečný vzor chování, který, kdyby byl důrazněji nepotrestán či by nebyla jasně deklarována jeho protiprávnost, by zcela zásadním (negativním) způsobem zapůsobil na všechny členy společnosti. Mohlo by dojít k podlomení důvěry v nestranné fungování orgánů činných v trestním řízení, která je jedním ze základních předpokladů fungování právního státu v České republice. Ve vztahu k právnímu hodnocení obžalovaného KXXX KXXX krajský soud zdůraznil závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR pod sp.zn. 3 Tdo 1450/2011-20, podle něhož *jednání policisty, který je úřední osobou a v rámci výkonu své pravomoci poruší ochranu osobních údajů a tyto informace poskytne třetí osobě, je nutno považovat za natolik společensky škodlivé, že je nezbytné na něj použít trestněprávní normy ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. To proto, že je to právě policista, kdo by měl dbát na to, aby tyto údaje a zájmy soukromých osob, kterých se týkají, byly řádně chráněny a nemohlo dojít k jejich zneužití.*
260. Odvolací soud tedy uzavírá, že v dané trestní věci rozhodně nelze konstatovat, že jednání obžalovaných KXXX KXXX a IXXX KXXX bylo společensky zcela neškodné, popř. mělo toliko zanedbatelnou společenskou škodlivost, naopak závažnost jednání obžalovaných dosahuje tak výrazné společenské škodlivosti, že je na místě uplatnit prostředky trestní odpovědnosti. Odvolací soud tedy neshledal v závěrech soudu prvního stupně, týkajících se právní kvalifikace jednání obou obžalovaných, žádných vad či pochybení.
261. **Obžalovaný JXXX RXXX** byl napadeným rozsudkem uznán vinným jednak zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku a jednak účastenstvím ve formě pomoci na zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.
262. Krajský soud se zvolenou právní kvalifikací v odůvodnění svého rozhodnutí (v bodech 745. až 751.) velice podrobně zabývá. Odvolací soud proto na příslušné pasáže napadeného rozsudku odkazuje, když se s nimi ztotožnil a v rámci shrnutí uvádí pouze následující. Provedenými důkazy bylo prokázáno, že dne 13. 8. 2015 se obžalovaný KXXX KXXX a JXXX RXXX cíleně a vědomě setkali v restauraci XXX jako náměstek krajského ředitele Krajského ředitelství XXX Policie České republiky pro oblast služby kriminální policie a

vyšetřování a jako úřadující hejtman XXX a zároveň předseda Výboru Regionální rady Regionálního operačního programu Střední Morava. „XXX“ byla prověřována na XXX, což bylo obžalovanému RXXX známo. Obžalovaný KXXX KXXX obžalovanému JXXX RXXX vylíčil, jaké XXX učiní proto, aby nebyla vyvozena trestní odpovědnost konkrétních osob a věc byla odložena, k čemuž si s KXXX KXXX smluvil lhůtu přibližně do října 2015, na to KXXX KXXX slíbil, že mu osoba, jednající za příjemce dotace, poskytne za ušetření třiceti milionů korun blíže neupřesněnou finanční částku. Z uvedeného skutkového závěru krajský soud zcela v souladu se zásadami formální logiky dovodil, že pokud obžalovaný JXXX RXXX hovořil o termínu do konce října a o povinnosti někoho „za ušetření 30 milionů zaplatit“ a zároveň v předchozí části rozhovoru opakovaně řeší, že „pokud to bude podvod, bude to 100%, pokud ne, tak 25%“ a zároveň KXXX SXXX dříve řekl „*jim zkusím tomu trošku pomoci*“, je jednoznačné, že jeho cílem je odložení této trestní věci. Tento skutkový závěr soudu prvního stupně je podpořen i tím, že bezprostředně před RXXX „nabídkou“ KXXX KXXX pro RXXX „modeluje“, co by bylo třeba udělat, tedy, co má kdo tvrdit, jak bude postupovat policejní orgán apod., aby byla věc odložena. Podle soudu druhého stupně je tak jednoznačně prokázán závěr soudu prvního stupně, že cílem zaznamenaného rozhovoru, tedy cílem JXXX RXXX, bylo prostřednictvím KXXX KXXX „zařídít“ rozhodnutí policejního orgánu o odložení trestní věci.

263. Rozhodně se tak nejednalo o „hospodské řeči pod vlivem alkoholu“, jak se snaží obžalovaný JXXX RXXX zlehčovat skutkové závěry soudu prvního stupně. Odvolací soud proto přisvědčil správnosti závěru krajského soudu, že obžalovaný RXXX svým jednáním uvedeným v bodě V. výroku o vině v napadeném rozsudku *jinému v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu slíbil úplatek a spáchal takový čin v úmyslu opatřit jinému značný prospěch a vůči úřední osobě*.
264. Obžalovaný JXXX RXXX slíbil úplatek v souvislosti s „obstaráváním věci obecného zájmu“ (v konkrétním případě prověřování spáchání trestné činnosti). Za takové obstarávání věci obecného zájmu se obecně považuje *činnost, která souvisí s plněním úkolů, týkajících se věci obecného zájmu, tedy nejen rozhodování orgánů státní moci a správy, ale i jiná činnost při uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních a jiných potřeb* (srov. R 16/1988, s. 76). Vedení trestního řízení či prověřování spáchání trestného činu, jeho ukončení (ať již odložením věci nebo zahájením trestního stíhání) je obstarávání věci obecného zájmu, jak správně uvedl krajský soud. Vedení trestního řízení či prověřování spáchání trestného činu, jeho ukončení (ať již odložením věci nebo zahájením trestního stíhání) je obstarávání věci obecného zájmu. Ostatně v širším slova smyslu význam této definice naplňuje i výkon funkce náměstka krajského ředitele Policie České republiky, jakož i výkon funkce hejtmana, jak správně podotkl krajský soud. „Úplatkem“ se rozumí *neoprávněná výhoda, spočívající v přímém majetkovém obohacení nebo jiném zvýhodnění, které se dostává nebo má dostat uplácené osobě nebo s jejím souhlasem jiné osobě a na kterou nemá nárok* (§ 334 odst. 1 tr. zákoníku). *Zpravidla jde o zvýhodnění, které se dostává uplácenému nebo s jeho souhlasem jiné osobě, spočívající zejména v přímém majetkovém prospěchu, např. finančním nebo materiálním. Může však jít i o výhodu jiného druhu, např. protisluzbu. Úplatkem se tedy rozumí i „jiné zvýhodnění“, na které uplácený, resp. jiná osoba, již se toto zvýhodnění se souhlasem upláceného dostává, nemá nárok* (RIZMAN, Stanislav. § 331 [Přijetí úplatku]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, marg. č. 5.).
265. Krajský soud k uplatněné obhajobě obžalovaného RXXX správně podotkl, že obžalovaný JXXX RXXX byl napadeným rozsudkem uznán vinným nikoliv za to, že úplatek poskytl či nabídl, ale za to, že úplatek slíbil. *Slíbení úplatku je komunikační akt, jímž pachatel dává najevo, že úplatek v budoucnu poskytne. K trestnosti se nepožaduje ani to, aby měl pachatel vážně míněnou vůli úplatek skutečně poskytnout* (ŠČERBA, F, a kol., Trestní zákoník, Komentář, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2020, 2625 s.). *Slib úplatku směřuje do budoucna, má se realizovat až po splnění další podmínky či podmíněk. Oproti nabídce je slib zpravidla méně konkrétní* (RIZMAN, Stanislav. § 332 [Podplacení]. In: ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní zákoník. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, marg. č. 7.).

- Slibem úplatku je tedy myšleno i nekonkrétní slíbení neoprávněné výhody, která za daných podmínek bude uplácenému poskytnuta, když není ani nutné, aby pachatel chtěl takovýto slib dodržet. Kriminalizováno je tedy i samotné jednání, kterým se motivuje např. úřední osoba, aby pod vidinou budoucího úplatku obstarala věci obecného zájmu podle přání pachatele. Krajský soud z těchto premis zcela správně dovodil, *že ten, kdo slibuje úplatek, nemusí být tím, kdo má v budoucnu ono finanční plnění fakticky poskytnout, postačuje tedy, pokud je např. úřední osobě přislíbeno, že za splnění daných podmínek „jí bude úplatek (někým) poskytnut“*. Soud prvního stupně proto nepochybil, když dospěl k závěru, že v kontextu této legální definice se v daném případě zjevně o “úplatek” jedná, a to i v případě, že je jeho podoba nezřetelná až nekonkrétní.
266. Krajský soud rovněž správně vyhodnotil, že obžalovaný JXXX RXXX spáchal takový čin v úmyslu opatřit jinému značný prospěch a vůči úřední osobě. Krajský soud uzavřel, že cílem (úmyslem) obžalovaného JXXX RXXX bylo odložení trestní věci, čímž by činila korekce dotace pouze (maximálně) 25 % a nikoliv 100 %. V konkrétních číslech je to 29 052 107 Kč. Pro právní hodnocení je rovněž podstatné, že obžalovaný JXXX RXXX slíbil úplatek „v úmyslu opatřit jinému značný prospěch“. Krajský soud správně poznamenal, že není vůbec podstatné, zda si obžalovaní vykládali aktuálně nastavená pravidla pro dotační korekce správně, a zda by k takovému prospěchu vůbec (v případě odložení trestní věci) došlo. I podle odvolacího soudu je zjevné, že obžalovaný RXXX i obžalovaný KXXX minimálně měli v době svého jednání takovou představu, a tedy i takový úmysl. Rovněž závěr soudu prvního stupně, že obžalovaný JXXX RXXX spáchal daný skutek „vůči úřední osobě“, je správný, když obžalovaný KXXX KXXX byl policistou - úřední osobou ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, což bylo obžalovanému JXXX RXXX dobře známo.
267. Soud prvního stupně nepochybil, když jednání obžalovaného hodnotí jako v jednočinném souběhu spáchané účastenství ve formě pomoci na přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaný umožnil jinému, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. Bylo prokázáno, že se obžalovaný JXXX RXXX od obžalovaného KXXX KXXX (o kterém věděl, že je policistou a zároveň náměstkem krajského ředitele XXX) cíleně nechal sdělovat konkrétní informace minimálně z trestního řízení kauzy XXX, přičemž se jednalo o informace, které nebyly přístupné osobám stojícím mimo toto trestní řízení, které KXXX KXXX získal jako příslušník Policie České republiky, ačkoliv JXXX RXXX věděl, že na sdělení takových informací nemá nárok, byl srozuměn /§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku/ s tím, že KXXX KXXX jejich sdělováním vědomě porušuje povinnost mlčenlivosti policisty a o sdělované informace projevoval aktivní zájem. Není pochyb o tom, že obžalovaný JXXX RXXX byl srozuměn s tím, že mu obžalovaný KXXX sděluje informace neoprávněně, což vyplývá z obecného povědomí občana o policejní práci.
268. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně i v tom, že subjektivní stránku, jako obligatorní znak skutkové podstaty trestného činu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, obžalovaný JXXX RXXX naplnil v úmyslu přímém /§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku/. Účastenství ve formě pomoci na zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku obžalovaný spáchal v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Učiněné právní závěry soudu prvního stupně jsou logické a plně odpovídají provedeným důkazům. Odvolací soud tak nepřisvědčil odvolání obžalovaného o nenaplnění subjektivní stránky v požadované formě zavinění, neboť krajský soud zkoumal danou problematiku v závislosti na zjištěných skutkových okolnostech a učinil odpovídající právní závěry, s nimiž se odvolací soud plně ztotožnil.
269. Odvolací soud se zabýval i tím, zda u obžalovaného Ing. JXXX RXXX nebyla porušena zásada subsidiarity trestní represe (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku) a z ní vyplývající princip použití trestního

práva jako „ultima ratio“ a dospěl k závěru, že, s ohledem na skutečnosti rozvedené výše, jednání obžalovaného dosahuje tak výrazné společenské škodlivosti, že je na místě uplatnit prostředky trestní odpovědnosti.

K výroku o trestu

270. Výroky o uložených trestech byly napadeny odvoláními všech obžalovaných a ve vztahu k obžalovaným IXXX KXXX a KXXX KXXX byly napadeny v jejich neprospěch odvoláním státního zástupce.
271. Při stanovení druhu a výměry trestu je soud povinen přihlédnout k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů a poměrům obžalovaných. Povahu a závažnost spáchaného trestného činu blíže určují hlediska, která jsou demonstrativně vypočtena v ustanovení § 39 odst. 2 tr. zákoníku. Patří k nim především objektivní znaky blíže charakterizující spáchaný trestný čin (význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti, za jakých byl čin spáchán), intenzita subjektivního vztahu pachatele k činu (míra jeho zavinění, jeho pohnutka, záměr, cíl) a osoba pachatele. Dále ve smyslu ustanovení § 38 odst. 1 tr. zákoníku je nutné vzít v úvahu i poměry obžalovaných /poměry pachatele jsou okolnosti charakterizující osobu pachatele a ovlivňující citelnost uloženého trestu; jde o osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry pachatele (§ 39 odst. 1 tr. zákoníku)/; rozhodující je jejich existence nikoliv v době činu, ale v době ukládání trestu. Současně je nutno přihlédnout k dosavadnímu způsobu života obžalovaných a k možnostem jejich nápravy. V souladu s ustanovením § 39 odst. 3 tr. zákoníku je dále nutno přihlédnout též k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. U organizátora, návodce a pomocníka se přihlédne též k významu a povaze jejich účasti na spáchání trestného činu /§ 39 odst. 7 písm. b) tr. zákoníku/. U pokusu trestného činu je nutno přihlédnout i k tomu, do jaké míry se jednání pachatele k dokonání trestného činu přiblížilo, jakož i k okolnostem a k důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo /§ 39 odst. 7 písm. c) tr. zákoníku/.
272. Po přezkoumání výroku o trestu u **obžalovaného Mgr. KXXX KXXX** odvolací soud přisvědčil oprávněnému prostředku státního zástupce, že uložený trest odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem na dobu 5 let je trestem nepřiměřeně mírným /§ 258 odst. 1 písm. e) tr. ř./, který by měl být odvolacím soudem zpřísněn. Soud prvního stupně zohlednil pouze jedinou polehčující okolnost, spočívající v předchozí bezúhonnosti obžalovaného. Na druhou stranu však podle odvolacího soudu nebylo dostatečně vyhodnoceno, že obžalovaný Mgr. KXXX předával obžalovanému Ing. KXXX informace z trestních řízení soustavně, pravidelně, a to nejen o kauzách, které jsou předmětem odsuzujících bodů napadeného rozsudku, ale v podstatě o všem, co se na Krajském ředitelství policie XXX prověřuje, jakož i informace z trestních řízení vedených u jiných policejních útvarů, a to Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování či Generální inspekce bezpečnostních sborů. Obžalovanému tak přitěžuje okolnost podle § 42 písm. m) tr. zákoníku (obžalovaný spáchal trestný čin ve větším rozsahu). Odvolací soud přisvědčil odvolání státního zástupce, že soud prvního stupně dostatečně nevyhodnotil také služební postavení obžalovaného Mgr. KXXX KXXX, tedy jeho pozici náměstka krajského ředitele pro SKPV, jakožto vrcholového představitele tohoto policejního orgánu, u něhož se sbíhaly veškeré podstatné informace z trestněprávních kauz. Z hlediska věcné příslušnosti se jednalo o typově nejzávažnější případy, které jsou v rámci Policie ČR prošetřovány. Soud prvního stupně uzavřel, že IXXX KXXX měl z pravidelného přijímání těchto informací zřejmý prospěch, který spočíval v posílení jeho vlivu a postavení v podnikatelsko-politickém prostředí, v němž se pohyboval, neboť se tím zvyšovala jeho hodnota. Z provedeného dokazování bylo nepochybně prokázáno, že v tomto prostředí bylo o obžalovaném obecně známo, že byl tím, kdo dokázal získat neveřejné informace o policejním prověřování a o práci policie v XXX (viz např. rozhovor KXXX s MXXX dne 22. 5. 2015, rozhovor KXXX s RXXX reprodukovány

- v rozhovoru s KXXX dne 23. 7. 2015, dále např. výpověď svědka ZXXX apod.). I podle odvolacího soudu je služební a společenské postavení obou obžalovaných podstatné pro náležité posouzení povahy a závažnosti spáchaného trestného jednání, tedy i pro stanovení druhu trestu a jeho výměry. Obžalovanému KXXX není kladeno za vinu ojedinělé pochybení řadového kriminalisty, ale pravidelné neoprávněné sdělování informací v podstatě o veškerém dění na XXX ze strany vrcholového představitele tohoto policejního orgánu, příjemcem těchto informací je významný podnikatel s dosahem do vlivného podnikatelsko-politického prostředí. I podle odvolacího soudu je nezbytné řádně vyhodnotit závažnost jednání obžalovaného, které dosahuje natolik výrazné společenské škodlivosti, že je na místě je důrazně odlišit od jiných obdobných případů, které se týkají méně závažných úniků informací z trestních řízení, typicky od řadových příslušníků policejních orgánů. Obžalovaný při spáchání tohoto jednání využíval podřízenosti dalších příslušníků XXX, čemuž koresponduje přítěžující okolnost podle § 42 písm. d) tr. zákoníku.
273. Obžalovaný Mgr. KXXX KXXX je ohrožen trestní sazbou v zákonném rozpětí podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku od 3 do 10 let odnětí svobody. Trestné jednání obžalovaných zůstalo ve vývojovém stádiu pokusu ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Jak u obžalovaného KXXX, tak i u obžalovaného KXXX bylo u pokusu jejich trestného jednání přihlédnuto i k tomu, do jaké míry se jednání obžalovaných k dokonání trestného činu, tedy ke způsobení následku předvídaného ustanovením § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, přiblížilo, jakož i k okolnostem a k důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo /§ 39 odst. 7 písm. c) tr. zákoníku/. V této souvislosti je nutno poukázat na prokázaný skutkový děj, podle něhož poté, co KXXX KXXX určité informace vyrazil nepovolané osobě (IXXX KXXX, JXXX RXXX...), nemohl již ovlivnit, komu IXXX KXXX a JXXX RXXX informace, které jim sdělil a které mají zůstat utajeny před nepovolanými osobami (jimiž byli i KXXX a RXXX), dále předají, ke komu se tak informace, které podléhají povinnosti mlčenlivosti, dostanou. Obžalovaní nemohli a ani neměli kontrolu nad již vyřčenými, pravdivými sděleními, přičemž je nutno zdůraznit, že pokud jsou sděleny předmětné informace v počáteční fázi trestního řízení, je to o to nebezpečnější, neboť toto stádium trestního řízení je rozhodující pro dosažení základního cíle trestního řízení. Obžalovaní KXXX a KXXX byli srozuměni s tím, že pokud bude KXXX KXXX postupovat podle rad a názorů obžalovaného KXXX, tak může dojít ke zmaření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti, a k tomu, že Krajské ředitelství Policie XXX nebude vykonávat svou funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení.
274. Pokud budou zohledněny veškeré rozhodné skutečnosti dané trestní věcí, jež spoluurčují povahu a závažnost spáchaného trestného jednání, a shora uvedené teoretické premisy vztaheny na danou trestní věc obžalovaných, potom je nutno konstatovat, že krajský soud při svých úvahách nepostupoval dostatečně důsledně, a proto nelze akceptovat uložení trestu odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl odložen na zkušební dobu v trvání 5 let, tedy trestu odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, a to navíc jako trestu podmíněného, přičemž jeho uložení nelze odůvodnit ani současně uloženým peněžitým trestem v 365 denních sazbách ve výši 1 200 Kč, tedy v celkové výměře 438 000 Kč a trestem zákazu činnosti.
275. Odvolací soud dospěl k závěru, že přiměřeným trestem, který odpovídá veškerým zákonným hlediskům, je u obžalovaného KXXX KXXX kombinace trestů, a to trestu odnětí svobody uloženého podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku v trvání 3 let a 6 měsíců a zařazení pro jeho výkon podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Dále uložení peněžitého trestu podle § 67 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku ve 365 denních sazbách, kdy výše denní sazby činí 600 Kč (v celkové výměře 219 000 Kč), tedy trestu nižšího, než uložil soud prvního stupně. Takto uložený peněžitý trest odpovídá (s ohledem na uložený nepodmíněný trest odnětí svobody) podle odvolacího soudu povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a zejména

- osobním a majetkovým poměrům obžalovaného (viz bod 767. odůvodnění napadeného rozsudku). A dále i trestu zákazu činnosti uloženého podle § 73 odst. 1, 4 tr. zákoníku, spočívajícího v zákazu výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru na dobu 5 let (viz bod 771. odůvodnění napadeného rozsudku). Uložení tohoto trestu je na místě především s ohledem na skutečnost, že obžalovaný svým jednáním zavdal i podle odvolacího soudu výrazné příčiny k obavě, že by se při výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru mohl dopustit opakování trestné činnosti shodného charakteru, pro kterou je nyní odsuzován. Zároveň jde o činnost, při níž obžalovaný trestnou činností, za kterou je odsuzován, páchal. Takto uložené tresty odvolací soud považuje za zcela přiměřené a odpovídající k dosažení svého účelu, tedy i generální prevenci.
276. Při ukládání trestů byla odvolacím soudem zohledněna ve smyslu § 39 odst. 3 tr. zákoníku i doba, která uplynula od spáchání trestného jednání (spácháno v roce 2015), aniž její délku obžalovaný KXXX (i obžalovaní KXXX a RXXX) zavinili. Pokud by byla délka trestního řízení výrazně kratší, přiměřeným trestem by u obžalovaného KXXX KXXX byl trest odnětí svobody v trvání 5 let, jak navrhoval státní zástupce v rámci odvolacího řízení.
277. Po přezkoumání výroku o trestu u **obžalovaného Ing. IXXX KXXX** dospěl odvolací soud k závěru, že při současném zohlednění všech zákonných kritérií, majících vliv na druh a výměru trestu, krajský soud nepochybil, když obžalovanému podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku uložil trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon odložil na zkušební dobu v trvání 4 let. I podle odvolacího soudu lze u obžalovaného účelu trestu dosáhnout uložením tohoto mírného, podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, tedy na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, jejíž zákonné rozpětí podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku je stanoveno zákonodárcem na 3 léta až 10 let odnětí svobody, ale za současného uložení dalšího druhu trestu, a to trestu peněžitého. Pro nízký trest odnětí svobody s podmíněným odkladem svědčí zejména jeho dosavadní bezúhonnost a rovněž ta skutečnost, že jednání hlavního pachatele (obžalovaného KXXX) vykazuje vyšší míru společenské škodlivosti než jednání účastníka (byť organizátora) KXXX ve smyslu ustanovení § 39 odst. 7 písm. b) tr. zákoníku, a zejména uložení dalšího druhu trestu, a to trestu peněžitého. Délku zkušební doby, jejíž zákonné rozpětí činí 1 rok až 5 let, krajský soud stanovil na čtyři roky, čemuž odvolací soud přisvědčil, když má za to, že tato zkušební doba je dostatečně dlouhá k tomu, aby obžalovaný svým dalším chováním prokázal, že se jednalo o ojedinělé vybočení z vedení řádného života a že účelu trestu bude u obžalovaného dosaženo i bez jeho přímého výkonu. Současně je nutno řádně zohlednit i vývojové stádium trestného činu (shodně jako u obžalovaného KXXX KXXX) a též dobu ve smyslu § 39 odst. 3 tr. zákoníku, která uplynula od spáchání předmětného trestného jednání, aniž by na její délce měl obžalovaný jakýkoliv vliv.
278. Odvolací soud u obžalovaného shledal podmínky pro uložení peněžitého trestu ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 tr. zákoníku a přisvědčil tak krajskému soudu, že se obžalovaný Ing. KXXX svým jednáním snažil získat majetkový prospěch, spočívající v obstarávání si informací o trestních řízeních od policejního důstojníka krajského policejního ředitelství, na jejichž sdělování neměl obžalovaný KXXX nárok a které mu mohly minimálně vytvářet výhodu v podnikatelském a společenském prostředí, v němž se pohyboval. Zároveň však předmětným jednáním obžalovaný získával prospěch i pro „jiného“, tedy minimálně obžalovaného KXXX KXXX, který sdělováním neveřejných informací z trestních řízení právě IXXX KXXX měl (a chtěl) získávat minimálně společenskou – profesní výhodu, spočívající v kariérním růstu. Současně ukládaný peněžitý trest má plnit i svou roli v generální prevenci této trestné činnosti, když pro všechny potenciální pachatele obdobné trestné činnosti má představovat důrazné varování před následky obdobného jednání, jako je jednání, za které jsou obžalovaní v této trestní věci odsuzováni.

279. Podle ustanovení § 68 odst. 3 tr. zákoníku soud počet denních sazeb určí s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu. Výši jedné denní sazby peněžitého trestu stanoví soud se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Přitom vychází zpravidla z čistého příjmu, který pachatel má nebo by mohl mít průměrně za jeden den. Podle ustanovení § 68 odst. 4 tr. zákoníku příjmy pachatele, jeho majetek a výnosy z něj, jakož i jiné podklady pro určení výše denní sazby mohou být stanoveny odhadem soudu.
280. Krajský soud při stanovení počtu denních sazeb, který má, jak je uvedeno výše, odpovídat povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, zcela správně vyšel ze skutečnosti, že obžalovaný je odsuzován pro pomoc k trestnému činu v sazbě trestu odnětí svobody od 3 roků do 10 let. Svě závěry opřel o komentář k trestnímu zákoníku (Šámal, P., a kol. Trestní zákoník – komentář, C. H. Beck, Praha, 2. vydání, 2012, str. 894-901), v němž je uvedeno, že se počet denních sazeb odvíjí mimo jiné od typové závažnosti trestného činu vyjádřené právě sazbou trestu odnětí svobody. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, že za další základní korektiv pro určení počtu denních sazeb (snížení jejich počtu oproti KXXX KXXX) je skutečnost, že obžalovaný IXXX KXXX není odsuzován jako hlavní pachatel předmětného trestného činu, ale jako jeho účastník. Krajský soud uložil obžalovanému Ing. KXXX peněžitý trest ve 182 denních sazbách. Takto stanovený počet denních sazeb je i podle odvolacího soudu s ohledem na rozsah trestné činnosti spáchané obžalovaným, jakož i prospěch, který obžalovaný svým jednáním se snažil získat, zcela příslušný a odpovídající zákonným kritériím, jakož i předpokládanému účelu ukládaného trestu.
281. Krajský soud při stanovení výše jedné denní sazby vyšel především z výpovědi samotného obžalovaného a z listinných důkazů předložených obžalovaným. Obžalovaný Ing. KXXX sám vypověděl, že má aktuální čistý příjem ve výši 2 000 000 Kč měsíčně (viz protokol o výslechu obžalovaného z přípravného řízení, který byl k důkazu, při nepřítomnosti obžalovaného, v hlavním líčení čten), avšak toto své tvrzení obžalovaný následně popřel s tím, že se jedná o chybu protokolace. Dále bylo prokázáno (z rozhovorů obžalovaného zachycených v odposleších), že obžalovaný podniká v oblasti správy a nakládání s nemovitostmi. Obžalovaný doložil, že jeho příjmy jsou aktuálně starobní důchod ve výši 41 616 Kč měsíčně (č.l. 18733) a jeho základ daně (z příjmů ze závislé činnosti od společnosti XXX, s.r.o.) činí částku 419 949 Kč, po odečtení daně částku 394 104 Kč (č.l. 18734). Podle soudu prvního stupně tak společně s důchodem má obžalovaný měsíčně prokázaný příjem ve výši 74 458 Kč. Krajský soud tedy primárně vyšel při určování výše jedné trestní sazby jako z čistého příjmu z této částky, z níž zjistil denní příjem ve výši 2 481,93 Kč, po zaokrouhlení 2 500 Kč.
282. Krajský soud sám v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na zjevnou chybu ve výroku o trestu v napadeném rozsudku, jakož i v protokolu o hlavním líčení, a to uvedení nesprávné částky 346 000 Kč (když správně má být uvedeno 546 000 Kč), což vysvětlil přeroknutím předsedy senátu při ústním vyhlášení rozsudku.
283. Rozsudek v neprospěch obžalovaného Ing. IXXX KXXX byl napaden odvoláním státního zástupce, který uvedl, že uložený peněžitý trest nelze považovat za dostatečný vedlejší trest poměrně mírného a podmíněně odloženého trestu odnětí svobody. Celkovou výměru peněžitého trestu v počtu 182 denních sazeb považuje za příslušnou a odpovídající povaze a závažnosti spáchaného trestného činu. Nesouhlasí však se způsobem stanovení výše jednotlivé denní sazby. Podle odvolatele se krajský soud právě otázkou celkové majetkové situace obžalovaného prakticky nijak podrobně nezabýval a učinil velmi povrchní a nedostatečné závěry.
284. Odvolací soud přisvědčil státnímu zástupci, že uložený peněžitý trest neodpovídá celkovým majetkovým poměrům obžalovaného a jeho předchozím příjmům z podnikatelské činnosti, které sám obžalovaný ve svém výslechu vyčíslil částkou 2 000 000 Kč měsíčně a až následně

- popřel. I podle odvolacího soudu je pravdivost výpovědi obžalovaného Ing. KXXX z přípravného řízení, a naopak zpochybnění jeho tvrzení o údajné chybě v protokolaci, potvrzena výpovědí svědka MUDr. IXXX LXXX, který jako akcionář stejné společnosti ke svým majetkovým poměrům a čistým měsíčním příjmům uvedl stejnou částku, tedy 2 000 000 Kč měsíčně. I podle odvolacího soudu krajský soud v rámci zhodnocení celkových majetkových poměrů obžalovaného a jeho předchozích příjmů z podnikatelské činnosti (kdy postupoval odhadem) adekvátním způsobem nezohlednil jeho celkovou majetkovou situaci.
285. Státní zástupce předložil odvolacímu soudu finanční šetření k majetkovým poměrům obžalovaného Ing. IXXX KXXX a navrhl jeho provedení před odvolacím soudem. Odvolací soud návrhu státního zástupce vyhověl a v rámci veřejného zasedání doplnil dokazování o tento listinný důkaz. Z finančního šetření bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX je vlastníkem nemovitého majetku, má majetkovou účast v řadě obchodních společností, je členem v 9 obchodních společnostech, jeho podnikatelské aktivity spočívají i v oblasti správy a nakládání s řadou lukrativních nemovitostí. Státní zástupce poukázal na to, že obžalovaný je vlastníkem akcií i společnosti XXX, a.s., jejichž jmenovitá hodnota přesahuje částku 100 mil. Kč. Společnost XXX, a.s. je navíc mateřská společnost, která ovládá řadu dalších společností. Z finančního šetření státního zástupce tak bylo zjištěno, že obžalovaný KXXX disponuje majetkem v řádu stamilionů Kč, což je třeba vzít v úvahu při stanovení výše denní sazby.
286. S přihlédnutím k osobním a majetkovým poměrům obžalovaného Ing. IXXX KXXX považuje odvolací soud soudem prvního stupně uloženou výši jedné denní sazby peněžitého trestu na 3 000 Kč (tedy peněžitý trest v celkové výměře 546 000 Kč) za nepřiměřeně mírnou /§ 258 odst. 1 písm. e) tr. ř./. Za přiměřený peněžitý trest je podle odvolacího soudu vzhledem k osobním a majetkovým poměrům obžalovaného trest navržený státním zástupcem, tedy peněžitý trest ve 182 denních sazbách, přičemž výše jedné denní sazby činí částku 10 000 Kč, tedy v celkové výměře 1 820 000 Kč. Takto uložený trest odpovídá požadavku ustanovení § 68 odst. 6 tr. zákoníku, když z prokázaných majetkových a příjmových poměrů obžalovaného lze dovodit, že tento disponuje dostatečným rozsahem peněžních prostředků k tomu, aby peněžitý trest v nově uložené výši uhradil.
287. Výrok o trestu u **obžalovaného Ing. JXXX RXXX** byl napaden pouze odvoláním obžalovaného. Odvolací soud po přezkoumání tohoto výroku dospěl k závěru, že krajský soud při ukládání trestů zohlednil veškeré rozhodné skutečnosti. Vzal v úvahu předchozí naprostou bezúhonnost obžalovaného (jednalo se u něj o ojedinělé vybočení z vedení řádného života), charakter spáchaného trestného činu, který nespočívá (oproti klasickému trestnému činu podplacení) v poskytnutí úplatku, ale v jeho pouhém slibu, tím spíše učiněném relativně nekonkrétně. Společenskou škodlivost jednání obžalovaného JXXX RXXX pak snižuje i skutečnost, že po tomto slibu úplatku (13. 8. 2015) se obžalovaný JXXX RXXX v následujících týdnech k tomuto slibu nevracel, tento již nekonkretizoval či se s obžalovaným KXXX cíleně nespojoval (na druhou stranu na to měli relativně krátký čas do doby „realizace“ kauzy XXX, tedy do 13. 10. 2015), jak správně podotkl soud prvního stupně.
288. Pokud budou shora uvedené teoretické premisy vztaženy na výrok o trestu u obžalovaného Ing. JXXX RXXX, potom je nutno konstatovat, že krajský soud při svých úvahách řádně zohlednil všechny skutečnosti dané trestní věcí, jež spoluurčují povahu a závažnost spáchaného trestného jednání, přihlédl též ke skutečnostem zjištěným k osobě obžalovaného, k možnostem jeho nápravy, k době, která uplynula od spáchání trestného jednání. Odvolací soud proto přisvědčil hodnotícím úvahám a správnosti závěrů krajského soudu, jak jsou rozvedeny v bodech 772. až 778. odůvodnění napadeného rozsudku, na které pro stručnost odkazuje. Přiměřenými tresty, které odpovídají veškerým zákonným hlediskům, je tak u obžalovaného kombinace trestů, a to podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložení úhrnného trestu odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 3 let a 6 měsíců. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku uložení

peněžitého trestu ve 182 denních sazbách ve výši 1 000 Kč, tedy v celkové výměře 182 000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku krajský soud správně stanovil, že bude zaplacen v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 10 000 Kč splatných vždy k 15. dni v měsíci, počínaje 15. dnem kalendářního měsíce následujícího po měsíci, kdy rozsudek nabude právní moci, přičemž poslední splátka bude ve výši 2 000 Kč. Výhoda splátek odpadá, jestliže obžalovaný nezaplatí dílčí splátku včas. Takto uložený peněžitý trest odpovídá osobním a majetkovým poměrům obžalovaného, přičemž bylo řádně zohledněno i to, že doplňuje právě ukládaný podmíněně odložený trest odnětí svobody, jedná se o odplatnou funkci trestu, která právě v případě v širším slova smyslu „korupční“ trestné činnosti má své neoddiskutovatelné místo. Zároveň však ukládaný peněžitý trest plní i svou roli v generální prevenci korupční trestné činnosti, když pro všechny potenciální pachatele obdobné trestné činnosti představuje důrazné varování před následky obdobného jednání, jako je jednání, za které jsou obžalovaní v této trestní věci odsuzováni. Není možno odhlédnout ani od funkce individuální prevence. Odvolací soud proto kombinaci trestů uloženou obžalovanému RXXX považuje s ohledem na všechny skutečnosti dané trestní věci za plně odpovídající všem rozhodným kritériím a není ve svém souhrnu trestem nepřiměřeně přísným, jak je obžalovaným namítáno.

Závěrečné shrnutí

289. Odvolací soud po přezkoumání dané trestní věci na podkladě podaných odvolání všech obžalovaných a odvolání státního zástupce částečně zrušil napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání státního zástupce, a to u obžalovaného Ing. IXXX KXXX ve výrocih o uložení peněžitém trestu podle § 67 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku a podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku a u obžalovaného Mgr. KXXX KXXX v celém výroku o trestu. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. bylo nově rozhodnuto tak, jak je uvedeno výše. V ostatních výrocih zůstal napadený rozsudek nezměněn. Protože odvolání obžalovaných Ing. IXXX KXXX, Mgr. KXXX KXXX a Ing. JXXX RXXX nebyla shledána důvodnými, byla podle § 256 tr. ř. zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Olomouc 21. října 2024

JUDr. Martina Kouřilová, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Říhová.